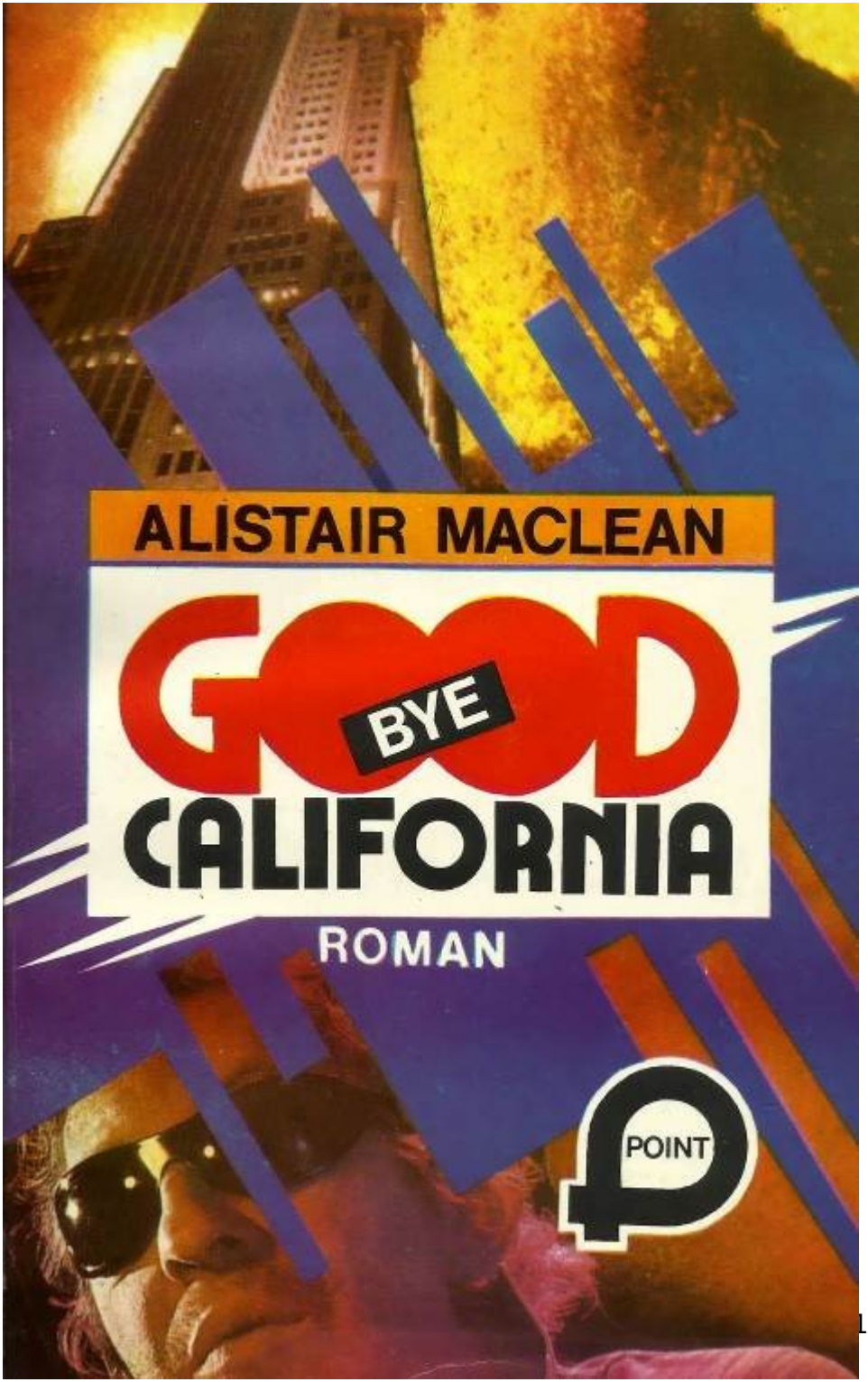
ALISTAIR MACLEAN
GOOD BYE CALIFORNIA
ROMAN
POINT

ALISTAIR MACLEAN

GOOD-BYE CALIFORNIA

Traducerea: BEBE MUSCĂ

Coperta: NICOLAE SÂRBU

Alistair Maclean

GOOD-BYE CALIFORNIA

1995
EDITURA POINT
Târgu Jiu

Alistair Maclean - Goodbye California
© Alistair Maclean 1977
© Editura Point 1995
ISBN 973-96201-5-9

CAPITOLUL UNU

Ryder își crapă ochii lipiți de somn și răspunse fără pic de entuziasm:

— Da.

— Locotenent Mahler la telefon. Vino încoace imediat și ia-l și pe fiu-tu.

— Care-i treaba?

Locotenentul își obișnuise subordonații să i se adreseze cu „domnule”, dar în cazul sergentului Ryder renunțase cu ani în urmă. Ryder își rezerva termenul pentru cei pe care dorea să îi țină la respect. Niciun prieten sau cunoștință mai apropiată nu ținea minte să îl fi auzit vreodată folosindu-l.

— Nu la telefon.

În receptor se auzi un pocnet și Ryder se ridică fără tragere de inimă de pe canapea, își puse un sacou și îi încheie nasturele din mijloc, mascând Smith & Wesson-ul de 38, pe care îl ținea lipit în partea stângă a ceea ce fusese pe vremuri pieptul său.

Tot fără tragere de inimă, ca unul care tocmai își terminase un servici de douăsprezece ore non-stop, aruncă o privire prin cameră, toată numai perdelușe creionate, huse de scaune, ornamente și vaze de flori: în mod sigur sergentul nu era burlac. Merse în bucătărie, mirosi îndurerat aroma care venea de la conținutul pe punctul de a fierbe al unui vas, închise mașina de gătit și scrise „Plecat în oraș” la capătul unui bilet care îl instruia când și în ce condiții să întoarcă un anumit buton. Era atât de aproape de sfârșitul mâncării, cum nu mai apucase Ryder

niciodată în cei douăzeci și șapte de ani de căsnicie.

Mașina îi era parcată în stradă. Era o mașină în care niciun ofițer de poliție care se respectă cât de cât nu și-ar fi dorit să fie găsit împușcat. Fără îndoială că și Ryder gândea la fel, însă nu de mult timp fusese detașat la Serviciul de Informații și nu prea avea nevoie de o limuzină strălucitoare, cu POLICE, flashuri și sirenă. Așa că își luase un Peugeot bătrân și uzat, o mașină pe care doar parizienii masochiști o mai preferă.

Merse pe bulevard până la al patrulea bloc și coborî pe un trotuar pavat cu dale de beton. Sună la o intrare și un tânăr îi deschise.

— Pune-ți uniforma, Jeff. Suntem chemați la sediu.

— Amândoi? De ce?

— Ghici! Mahler n-a zis.

— Ah, serialele astea polițiste pe care le tot vede la televizor. Ori ești misterios ori nu ești nimic!

Dispăru și se întoarse după douăzeci de secunde cu cravata înnodată și încheindu-și vestonul. O luară pe trotuarul cu dale.

Făceau un contrast ciudat împreună, tatăl și fiul. Sergentul Ryder era clădit cam după linia unui camion Mack care cunoscuse și vremuri mai bune. Haina mototolită și pantalonii șifonați arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcat o săptămână. Ryder putea să îmbrace un costum nou-nouț dimineața și, după câteva ceasuri, un achizitor de haine vechi ar fi trecut pe trotuarul celălalt ca să îl evite. Avea părul des și negru, mustața la fel și o față obosită, smeadă, cu niște ochi întunecați ca și restul, ochi care văzuseră o mulțime de lucruri la viața lor, dar care păreau că nu se bucuraseră de prea multe din ele. O față care nu își schimba expresia cu una cu două.

Jeff Ryder era cu cinci centimetri mai înalt și cu douăzeci de kilograme mai ușor. Uniforma lui de Highway Californian Patroman, călcată și imaculată îi venea ca unui manechin. Avea părul deschis, ochii albaștri - amândouă

moștenite de la maică-sa - și o față vie, mobilă și inteligentă. Doar un vrăjitor ar fi dedus, fără s-o știe, că era fiul sergentului.

Pe drum nu schimbară decât câteva vorbe.

— Întârzierea mamei de astă-seară, întrebă Jeff, are vreo legătură cu convocarea noastră?

— Iar ai ghicit.

Sediul central al Poliției era într-o clădire respingătoare, dintr-un fel de piatră închisă la culoare, care de mult trebuia să fi fost demolată. Arăta ca și cum fusese lăsată acolo pentru a-i deprima pe cei care treceau pe lângă, sau pe cei pe care îi înghițea ușa principală.

Ofițerul de servici de la intrare, sergentul Dickson, le aruncă o privire gravă, ca orice ofițer de poliție care se respectă, apoi făcu un gest descurajator cu mâna.

— Eminența sa așteaptă.

Locotenentul Mahler nu arăta cu mult mai respingător decât clădirea în care se afla. Era înalt și solid, cu părul grizonat pe la tâmple, buze severe și groase și un nas coroiat și gros sub ochii duri. Nimeni nu îl plăcea, pentru reputația de marionetă în mâinile șefilor, dar pe de cealaltă parte nimeni nu îl displăcea, pentru că era un polițist corect, competent și muncitor. „Corect” era cuvântul care i se potrivea cel mai bine. Deși nu era un prost, nu strălucea prin inteligență și ajunsese în poziția pe care o deținea pentru că era un model de susținător al justiției și pentru că onestitatea sa transparentă nu le oferea superiorilor lui motive de teamă.

Îl privi încruntat pe Ryder, deși nu prea obișnuia; acesta scosese un pachet mototolit de Gauloise și își aprinse una. Aversiunea lui Mahler față de vin, femei, muzică și tutun era aproape patologică.

— Deci, s-a întâmplat ceva urât la San Ruffino, vorbi Ryder.

Supărarea de pe fața lui Mahler se transformă în surprindere.

— De unde știi? Cine ți-a spus?

— Deci e adevărat. Nu mi-a spus nimeni. Noi doi n-am comis în ultima vreme nicio încălcare a legii. Fiul meu în mod sigur, iar eu nu-mi amintesc.

— Mă surprinzi, făcu Mahler caustic, pentru a-și masca stânjeneala.

— E prima oară când suntem chemați aici, împreună, și avem câteva lucruri în comun. Unu, suntem tată și fiu, chestie care nu-i treaba poliției. Doi, nevastă-mea, adică mama lui Jeff, lucrează la reactorul nuclear din San Ruffino. Nu a fost niciun accident, pentru că s-ar fi aflat în tot orașul în câteva minute. Deci, o spargere, nu?

— Da.

Tonul lui Mahler era aproape invidios. Nu că ar fi avut vocație de purtător de vești proaste, dar nici nu prea îi convenea să i le sufle alții de sub nas.

— E careva surprins?

Vocea lui Ryder era tot mai dură, iar Mahler din ce în ce mai dezumflat.

— Sistemul de securitate de acolo e sub orice critică. Sper că îți amintești că am umplut un raport întreg cu asta.

— Care raport a fost imediat înaintat autorităților în drept. Securitatea unei uzine atomice nu e treaba poliției. E responsabilitatea IAEA. Mă refer la Agenția internațională pentru Energie Atomică și una din responsa…

— Pentru Dumnezeu!

Jeff nu numai că nu îl moștenise fizic pe tatăl său, dar în mare parte îi lipsea și calmul de granit al acestuia.

— Să o luăm mai întâi cu prioritățile. Locotenente! Mama! E sănătoasă?

— Cred că da. Sau, hai să spunem că nu avem motive să credem altceva.

— Ce dracu’ vrea să însemne asta?

Figura lui Mahler începea să arate primejdioasă, așa că

sergentul i-o luă înainte.

— Au răpit-o?

— Mă tem că da.

— Răpită? Mama răpită? se minună Jeff. Dar mama e secretara directorului. Nu știe nimic din treburile de acolo. Nici măcar în securitate nu e.

— E adevărat. Dar nu uita că a fost aleasă pentru slujba asta; nici măcar nu s-a chinuit să o obțină. Soțiile polițailor sunt presupuse a fi ca nevasta cezarului - în afara oricăror bănuieli.

— Dar de ce tocmai ea?

— Nu numai ea. Au mai luat vreo șase: directorul adjunct, adjunctul șefului securității, încă o secretară, un operator. Mai important - nu din punctul vostru de vedere, normal - mai important spuneam, e că au pus mâna și pe doi profesori universitari aflați în vizită, doi dintre cei mai mari specialiști în fizica atomică.

— Asta face fix cinci savanți în fizica atomică dispăruți în doar două luni, zise Ryder.

— Cinci, așa e.

Mahler devenise dintr-o dată nefericit.

— Ăștia doi de unde erau?

— San Diego și UCLA, bănuiesc. Contează?

— N-am idee. S-ar putea să fie deja prea târziu.

— Ce vrei să spui cu asta, sergent?

— Vreau să spun că dacă cei doi au familii, ar trebui puse imediat sub supravegherea poliției.

Mahler, după câte își dădea seama Ryder, nu era chiar așa de convins, așa că adăugă: dacă cei doi au fost răpiți, treaba asta s-a făcut cu un motiv, probabil că li se va cere în vreun fel colaborarea. N-ai colabora ceva mai rapid dacă l-ai vedea pe unul că îi smulge în fața ta unghiile soției tale?

Probabil pentru că era neînsurat nu îi venise ideea asta locotenentului, dar ideile nu erau punctul său forte. Oricum, odată ce le prindea, nu pierdea timpul.

Următoarele două minute și le petrecu la telefon.

— Hai să plecăm odată, șopti Jeff, cu o voce grăbită și o ură cumplită în priviri.

— Stai cuminte, băiete. Vremea pentru pripeală s-a dus. Poate o să mai vină, dar acum asta n-ar ajuta la nimic.

Așteptară în tăcere până ce Mahler puse receptorul jos.

— Cine a raportat spargerea, întrebă Ryder.

— Ferguson, șeful securității. Era liber, dar casa lui e legată la sistemul de alarmă de la San Ruffino. A venit imediat.

— Ce-a făcut? Ferguson locuiește la treizeci de mile, tocmai la dracu-n praznic. De ce n-a telefonat?

— Telefonul lui a fost tăiat, de asta.

— Dar mai are și un radio emițător ca ale noastre.

— S-au gândit și la asta. Așa că îi mai rămâneau cele trei telefoane publice de pe drum. Ultimul era într-un garaj și omul de acolo închisese.

— Dar mai există o alarmă în legătură cu biroul ăsta.

— A fost.

— E clar, o treabă din interior.

— Ascultă, Ferguson a telefonat la două minute după ce-a ajuns acolo.

— A fost cineva rănit?

— Niciun fel de violență. Toată marfa era închisă în același loc.

— Iată o afacere de șaizeci și patru de milioane de dolari.

— Ce tot vorbești? Furt de combustibil nuclear? O să-ți ia mai mult timp ca să stabilești asta.

— Mergi acolo?

— Nu acum, aștept pe cineva.

Mahler părea din nou nefericit.

— Mda. Cine-i acum acolo?

— Parker și Davison.

— Vrem să mergem și noi.

Mahler ezita, tot mai nefericit.. Spuse, doar așa:

— Ce crezi că o să găsiți voi ce n-au găsit ei. Sunt doi detectivi buni. Chiar tu ai spus-o.

— Patru perechi de ochi văd mai bine decât două. Și pentru că e nevastă-mea și mama lui Jeff și noi suntem obișnuiți cu modul ei de a acționa. Poate remarcăm ceva peste care Parker și Davison au sărit.

Mahler, posomorât, privea în jos tăblia biroului. Își dădea seama că orice decizie ar fi luat, superiorii îi vor spune că a fost greșită. Făcu un mic compromis și nu spuse nimic. Ryderii salutară din cap și ieșiră din birou.

Seara se anunța frumoasă și senină, fără vânt, iar soarele care apunea lăsa o dâră de aur în flăcări peste Pacific. Ryder și fiul trecură cu mașina printre porțile principale de la San Ruffino. Stația nucleară era construită chiar în capătul golfului San Ruffino - ca toate stațiile de acest gen, cerea o imensă cantitate de apă, cam un milion opt sute de mii de galoane[1] de apă de mare pe minut, pentru a răci miezurile reactorului până la temperatura optimă de lucru.

Cele două structuri masive și ușor boltite, de un alb strălucitor, care adăposteau miezurile reactorului, erau minunate - prin simplitatea pură a liniilor - dar și sinistre și înfricoșătoare și, dacă voiai să le vezi așa, îți inspirau groaza. Fiecare era de înălțimea unui bloc cu douăzeci și cinci de etaje, cu un diametru de cincizeci de metri. Zidurile, făcute din cărămizi de beton de un metru, erau armate cu cele mai groase bare de oțel din Statele Unite. Între cele două structuri care conțineau de asemenea și cele patru generatoare care produceau electricitate, era o clădire mică și urâtă, fără vreun merit arhitectural. Era clădirea generatorului cu turbină în care, în afara celor două turbogeneratoare, mai conținea două condensoare și două evaporatoare de apă de mare. În partea dinspre mare a acestor construcții se afla așa numita clădire auxiliară, o

[1] un galon = 4,54 litri în Anglia și 3,78 litri în SUA.

clădire cu șase etaje și lungă de vreo optzeci de metri, unde se găseau centrele de control pentru ambele unități ale reactorului, monitoarele și centrele de instrumentație, ca și vastul și complicatul sistem de control care asigura siguranța exploatării și protecția personalului.

Plecând din fiecare capăt al clădirii auxiliare erau două aripi, fiecare cam cât jumătate din clădirea care le unea. În felul lor erau la fel de delicate și sensibile ca și unitățile reactorului, pentru că aici era adus și înmagazinat combustibilul nuclear. Cu totul, complexul era estimat cam la trei sute de mii de metri cubi de beton și cincizeci de mii de tone de oțel. La fel de remarcabil era faptul că era nevoie doar de optzeci de oameni, dintre care o bună parte lucrau ca personal de pază, ca să facă să funcționeze acest complex uriaș douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Cam la douăzeci de metri în spatele porții Ryder fu oprit de un paznic îmbrăcat într-o uniformă nedefinită, cu o carabină pe umăr care se vedea de departe că nu amenință pe nimeni, de vreme ce omul nu făcu niciun gest de a o atinge. Ryder îl întrebă:

— Ce mai e și asta? Azi e deschis? Publicul e liber să intre și să iasă?

— Sergentul Ryder.

Omulețul, cu un puternic, accent irlandez încercă de câteva ori să zâmbească, dar nu reuși decât să arate și mai posomorât.

— Cred că ar fi mai bine să închid stabilimentul. Mai ales că în curând o să vină grămezi de vizitatori. În numele legii.

— Și toți cu aceleași întrebări stupide pe care o să ți le pun eu acum. Hai, John, curaj. O să văd ce pot face să nu te salte pentru înaltă trădare. Tu erai de serviciu, nu?

— Din nefericire. Îmi pare rău pentru nevasta ta, sergente. Ăsta trebuie să fie băiatul tău, nu? Ryder aprobă. Toată simpatia. Pentru ce merită. Pe mine nu merită s-o

risipești. Eu am încălcat regulamentul. Păi dacă mi-a fost scrisă spânzurătoarea, apoi o simt că se apropie. Nu trebuia să părăsesc boxa.

— De ce? întrebă. Jeff.

— Uită-te la geamul ăsta. Nicio Banca Americană nu are așa ceva. Eventual un Magnum de 44 să-l crape, da' io mă-ndoiesc. Avem un sistem de comunicare cu două căi. Există un buzer de alarma la mâna mea și un buton la picior care, dacă îl apeși, face să explodeze o încărcătură de gelignită de zece livre[2]. Asta ar descuraja și un tanc. E îngropată sub asfalt exact unde trage mașina. Da' nuuu, McCafferty ăl isteț trebuie să descuie ușa și să iasă afară.

— De ce?

— Niciun fraier nu-i mai fraier ca ăla bătrân. Duba era așteptată exact la ora aia - aveam biletul pe birou - combustibilul standard de la San Diego. Aceeași culoare, aceleași litere, șoferul și garda aceeași uniformă, ba chiar și permisele de conducere.

— Deci, aceeași mașină. Atac înarmat. Dar dacă au putut s-o salte când era goală, de ce n-au făcut-o când era plină?

— N-au venit doar pentru combustibil.

— Ai dreptate. L-ai putea recunoaște pe șofer?

— N-aș crede. Dar permisul era în regulă și fotografia la fel.

— Bine, dar l-ai putea recunoaște vreodată?

— Aș recunoaște doar barba aia mare și mustața, spuse McCafferty după un timp de gândire. Dar probabil că acum zace undeva pe fundul unui canal. N-am avut timp nici măcar să mă uit ca lumea la armă, o sclipire și ușile dubei erau deschise, cele laterale. Toți erau în haine de camuflaj, cu măști. Dracu' știe câți erau, eu eram prea ocupat cu armele pe care le cărau cu ei; pistoale automate, iar unul căra o bazuca.

— Pentru uși blocate electronic, probabil.

— Probabil. Chestia e că nu s-a tras un foc de armă de la

[2] o livră= 453,6 grame 12.

început și până la sfârșit. Profesioniști, aș zice. Știau absolut exact ce să facă, unde să se uite, unde să meargă. Oricum, m-au aruncat în mașină cu mâinile și picioarele legate, înainte de a apuca să trag bine aer în piept.

— Bănuiesc că te-a șocat puțin treaba asta. Pe urmă?

— Unul din ei s-a dus la boxa mea. Nemernicul avea un asemenea accent irlandez că parcă m-ascultam pe mine vorbind. L-a cerut pe Carlton la telefon - ăsta-i numărul 2 în securitatea uzinei - i-a spus că mașina pentru transport a sosit și i-a cerut permisiunea să deschidă poarta. A apăsat pe buton, poarta s-a deschis, a așteptat până a intrat mașina, a închis poarta, a ieșit pe ușa de dinăuntru și a sărit în mașina care îl aștepta.

— Și asta-i tot?

— Tot ce știu eu. Am stat înăuntru - nu prea aveam de ales, nu? până a fost gata raidul, după care m-au închis împreună cu ceilalți.

— Unde-i Ferguson?

— În aripa nordică.

— Face inventarul, nu? Spune-i că sunt aici.

McCafferty merse în boxă, vorbi scurt și se întoarse.

— OK.

— Fără comentarii?

— E ciudat să mă întrebi tocmai asta. A zis: „Doamne, parcă n-aș avea destule necazuri și așa”.

Ryder schiță un soi de zâmbet și demară.

Ferguson, șeful securității, îi invită cât se poate de civilizat în biroul său. Dar nici entuziasmat. Deși trecuseră câteva luni bune de când citise acerbul raport al lui Ryder, Ferguson avea memorie bună. Faptul că Ryder fusese foarte precis în raportul lui și că el, Ferguson, nu avusese nici fondurile și nici autoritatea necesare pentru a se îngriji de recomandările din raport, nu mai putea ajuta la nimic.

Era un tip mic de statură, cu ochii îngrijorați, ca și

expresia de pe figură. Închise un telefon și nu făcu niciun gest de a se ridica de la birou.

— Ai venit să îmi mai faci un raport sergent?

Încerca să sune ironic și nu reușea decât să sune defensiv.

— Nici vorbă. Dacă nu obții sprijin de la superiorii tăi cu ochelari de cal cu lentile roz, atunci vina e a lor, nu a ta.

— Aha!

Tonul era de surprindere, dar fața tot îngrijorată.

— Aveam un interes personal aici, domnule Ferguson, spuse Jeff.

— Ești fiul sergentului?

Jeff încuviință.

— Îmi pare rău pentru mama ta, dar bănuiesc că vorbele nu ajută prea mult.

— Erai la treizeci de mile atunci, spuse Ryder rezonabil.

Jeff își privi tatăl cu o oarecare uimire; știa că un Ryder înțelegător și manierat este, potențial poate, cel mai periculos dintre toți Ryderii. Acesta continuă.

— Mă gândeam că te găsesc în pivniță încercând să evaluezi cantitatea de pradă pe care au săltat-o amicii noștri.

— Aiurea, nu e treaba mea. Nu mă apropii niciodată de blestematele alea de magazii decât ca să le verific sistemele de alarmă. Directorul este jos cu doi asistenți. Stabilesc scorul.

— L-am putea vedea?

— De ce? Doi din oamenii tăi, le-am uitat numele…

— Parker și Davison.

— Mă rog. Au vorbit deja cu el.

— Am eu o idee!

Ferguson întinse mâna spre telefon și vorbi cu cineva pe un ton respectos, apoi îi spuse lui Ryder:

— Tocmai termină. Vine imediat.

— Mulțumesc. Ar putea fi o treabă din interior?

— O treabă din interior? Adică unul din oamenii mei

implicați?

Se uită urât la Ryder. El personal, se afla la treizeci de mile distanță și asta îl punea în afara bănuielilor; dar la fel de bine, dacă era implicat, ar fi făcut totul ca în timpul atacului să se găsească la treizeci de mile depărtare.

— N-aș crede, spuse el. Zece oameni înarmați până în dinți nu au nevoie de cineva din interior.

— Atunci cum au putut trece prin ușile voastre controlate electronic și prin rețeaua de celule fotoelectrice?

Ferguson oftă ușurat. Aici era tare pe poziție.

— Transportul era așteptat, era în program. Când Carlton a auzit de la paznicul porții că a sosit, automat a deblocat sistemul de alarmă.

— Bine, o accept și pe asta. Dar cum de și-au găsit drumul chiar așa de ușor, exact unde vroiau să meargă.

Ferguson era pe un teren și mai tare acum.

— Nimic mai simplu. Bănuiam că o să mă-ntrebi și asta.

— Omul cât trăiește învață. Spune-mi.

— Nu e nevoie să cumperi un funcționar ca să afli planul exact al unei uzine atomice și nici să te infiltrezi, cu o uniformă falsă, să faci copii după ecusoane, sau să folosești violența. N-ai nevoie să faci o mie de mile până la o blestemată de uzină nucleară pentru a afla totul despre ea, unde e amplasată magazia de plutoniu și-uraniu, care sunt exact firmele care se ocupă cu transportul combustibilului, cum e în cazul nostru. Tot ce trebuie să faci e să mergi la o bibliotecă publică condusă de AEG, Comisia de energie atomică, 17-17, H Street, Washington D.C. O să ți se pară foarte instructiv, sergent Ryder, mai ales dacă ești un nenorocit care se pregătește să dea o lovitură la o centrală atomică.

— Asta-i un fel de glumă proastă, nu?

— Da, e foarte proastă, mai ales dacă ai fi șeful securității acelei uzine. Există acolo tot felul de indexuri și fișe care îți rezumă conținutul documentelor aflate în

bibliotecă și toate avantajele folosirii energiei atomice. Și mai e acolo un funcționar foarte prietenos și amabil - am fost acolo personal - care la cerere te servește cu o grămadă de hârtii, atât de multe că îți trebuie un cărucior să le cari, hârtii pe care lumea le crede secrete, privitoare la toate întrebuințările forței atomice, mai puțin cele guvernamentale, normal. E o glumă, dar pe mine și pe mulți alții nu ne face să râdem în hohote.

— Ăștia nu-s în toate mințile!

Ar fi fost o exagerare să spui că Ryder era uimit doar privindu-l. Pe fața lui nu se citea nimic. Ferguson avea în schimb fața unuia care și-a strâns prea tare plasa de prins părul.

— Au chiar și un xerox cu care îți poți copia orice document dorești.

— Dumnezeule! Și Guvernul permite toate astea?

— Dacă permite? Le autorizează! Actul din 1954 privitor la energia nucleară prevede că cetățeanul John Doe, indiferent dacă-l cheamă așa sau altfel, are dreptul să cunoască foloasele materialelor nucleare. Așa că va trebui să îți revizuiești teoria cu legătura din interior.

— Nu e o teorie, a fost doar o întrebare. Deci…

Dr. Jablonsky, directorul uzinei nucleare, tocmai intrase în birou. Era un bărbat bronzat, cu părul alb, de cincizeci și cinci de ani, dar arăta cu zece mai puțin. De obicei radia bonomie și amabilitate. În momentul aceia radia cu totul altceva.

— Îngrozitor, îngrozitor, ah, bună seara, sergent. Mi-ar fi făcut plăcere să ne întâlnim în niște împrejurări mai fericite. Pentru amândoi.

Îl privi interogativ pe Jeff.

— De când au…

— Jeff Ryder, Dr. Jablonsky. Fiul meu. Sper că nu subscrieți la părerea generală că polițiștii de la circulație pot să aresteze doar pe autostradă. Pot să aresteze pe oricine, oriunde în statul California.

— Doamne, sper că n-a venit să mă aresteze pe mine!

Îl privi pe Jeff peste ochelari.

— Cred că ești îngrijorat din cauza mamei tale, tinere, dar nu văd niciun motiv să îți faci gânduri negre.

— Eu nu văd niciunul să nu îmi fac. Ați auzit dumneavoastră de vreo răpire care să nu se lase, mai devreme sau mai târziu cu amenințări, răniri sau molestări? Eu unul n-am auzit.

— Amenințări? Deja?

— Dați-le timp. Poate n-au ajuns încă unde trebuiau să ajungă. Cum e cu inventarul?

— Rău de tot. Avem trei tipuri de combustibil nuclear înmagazinate: uraniu U-238, U-235 și plutoniu. U-238 e prima sursă de combustibil nuclear și din ăsta nu s-au ostenit să ia. Normal!

— Ce vi se pare așa normal?

— Materie inofensivă. Sau aproape.

Dr. Jablonsky căută în buzunarul halatului său alb și scoase câteva creionașe, nu mai mari decât un cartuș de 38.

— Ăsta e U-238. Conține doar *3%* U-235. Ușor îmbogățit, cum se spune. Trebuie adunate o mulțime din astea laolaltă pentru a începe fisiunea, care dă căldura necesară transformării apei în vaporii care învârtesc paletele turbinei, care la rândul ei produce electricitatea. Aici, în San Ruffino, aglomerăm aproape șapte milioane din ăștia, câte două sute patruzeci în fiecare din cele douăzeci și opt de mii de cilindri de șapte metri în diametru, în miezul reactorului nuclear. Asta e masa critică optimă de fisionare, un proces controlat de uriașele cantități de apă rece.

— Ce s-ar întâmpla dacă s-ar opri răcirea, întrebă Jeff. Bang?

— Nu. Rezultatul ar fi foarte urât - nori de gaz radioactiv care ar putea provoca mii de morți și ar intoxica mii de kilometri pătrați, dar nu s-a întâmplat încă, și

probabilitatea ca să se întâmple este de unu la un miliard. Așa că nu ne prea facem probleme din asta. Dar o explozie nucleară? Imposibil! Pentru asta e nevoie de U-235 de puritate peste 90%, materialul care s-a folosit la Hiroșima. Ăsta da, e periculos. Erau 50 de kilograme în bomba aia, dar numai 25 de uncii[3] au fisionat. A fost totuși suficient să radă orașul. De atunci am mai progresat, dacă poate fi vorba de progres. Acum AEC apreciază că un total de 5 kg formează cantitatea „trigger”, suficientă pentru detonarea unei bombe atomice, dar este cunoscut printre oamenii de știință că AEC este foarte conservatoare în estimările sale - se poate face și cu mai puțin.

— U-238 nu au furat. Ați folosit expresia „normal”. Nu puteau să îl ia și să îl transforme în U-235?

— Nu. Uraniul natural conține 140 de atomi de U-238 la fiecare atom de U-235. Procesul de separare a lui U-235 de U-238 este probabil cea mai dificilă treabă pe care a făcut-o omul vreodată. Noi folosim un proces numit „difuzie gazoasă”, care este extraordinar de scumpă, de complicată și imposibil de mascat. Prețul unei uzine de difuzie gazoasă se ridică astăzi cam la trei miliarde de dolari. Chiar și astăzi, numai foarte puțini oameni cunosc cum funcționează un astfel de proces - eu nu fac parte dintre ei. Tot ce știu eu e că e vorba de mii de membrane incredibil de fine, mii de kilometri de conducte și că folosește tot atâta energie electrică, ca un oraș mare. Așa că uzinele astea sunt atât de mari că nu pot fi ținute în secret. Acoperă atâtea hectare că ai nevoie de o mașină ca să dai ocol uneia. Niciun grup particular, cinstit sau criminal, nu poate măcar spera să construiască așa ceva.

Avem trei în țară, niciuna în statul ăsta. Englezii și francezii au câte una. Rușii nu spun. Despre China se spune că ar avea una în Langchow în provincia Kansu.

Producerea se face cu niște centrifuge de mare viteză, rotirea fiind atât de mare încât U-238, fiind mai greu, este

[3] o uncie = 28,35 grame.

aruncat afară. Dar acest proces necesită sute de centrifuge și costul este de neimaginat. Africa de Sud se laudă că ar fi descoperit un procedeu nou, dar nu spune despre ce este vorba și savanții americani sunt sceptici. Australienii spun că au descoperit o metoda nouă, prin folosirea laserului. Din nou, nu știm cu siguranță. E posibil, totuși, ca un grup mic - și toți savanți atomiști de prima mână - să producă U-235 fără ca noi să știm.

Dar ce rost are să te chinui atâta când poți să mergi exact unde trebuie și să îți iei marfa asta blestemată gata făcută, exact cum s-a făcut în după-amiaza asta aici?

— Cum era păstrată? întrebă Ryder.

— În tuburi de oțel de zece litri, conținând fiecare șapte kilograme de U-235 sub formă de oxid sau metal, oxidul sub forma unei pulberi fine maro, iar metalul sub forma unor bulgări, cunoscuți sub numele de „butoane sparte”. Tuburile sunt plasate într-un cilindru de treisprezece centimetri în diametru care e legat cu niște elemente sudate în centrul unei tobe obișnuite de oțel, de cincizeci și cinci de galoane. Nu mai trebuie să-ți spun că tuburile sunt ținute în suspensie în interiorul tobei - pune mai multe împreună într-o tobă sau cutie și în scurt timp obții masa critică la care începe fisiunea.

— Și atunci, bang? insistă Jeff.

— Nu încă. Doar o iradiație violentă care ar avea un efect îngrozitor asupra oamenilor pe o rază de mai mulți kilometri. Toba cu tubul cântăresc în jur de cincizeci de kilograme, așa că sunt destul de ușor de cărat. Li se spune „colivii”, deși, Dumnezeu mi-e martor că nu seamănă cu niciuna din coliviile pe care le-am văzut până acum.

— Cum sunt transportate? întrebă Ryder.

— Pe distanțe mari cu avionul, iar pe distanțe mai mici, cu ce găsești.

— Cum adică cu ce găsești?

— Orice camion paradit pe care poți să-l obții.

— Câte colivii din astea merg cu un transport obișnuit?

— Douăzeci.

— Deci o sută patruzeci de kilograme?

— Da.

— Poți face o colecție frumoasă de bombe din asta. Și câte lipsesc, de fapt?

— Chiar douăzeci.

— Un singur transport, deci.

— Da.

— Deci de plutoniu nu s-au atins?

— Mă tem că veștile proaste nu s-au terminat. Când erau ținuți sub amenințarea armelor, înainte de a fi încuiați, s-a auzit zgomotul unui motor. Un Diesel. Putea fi mare, nimeni nu știe.

Telefonul sună. Ferguson îl ridică, ascultă în tăcere, întrebă scurt de câteva ori: când? unde? cum? apoi îl puse la loc.

— Tot vești proaste? întrebă Jablonsky.

— Nu-mi dau seama dacă-s bune sau rele. Duba a fost găsită, goală, normal, exceptând șoferul și garda, legați ca niște curcani, în spate. Au declarat că erau după un camion de mobilă, într-o curbă fără vizibilitate când acesta a frânat atât de brusc încât aproape că au intrat în el. Ușile din spate de la camion s-au deschis și cei doi din dubă au hotărât să rămână acolo unde erau. Spuneau că n-avea niciun rost să încerce ceva cu două automate și o bazuca îndreptate spre ei, la doi metri.

— Un punct de vedere pe care îl înțeleg, spuse Jablonsky. Unde au fost găsiți?

— Într-un cartier pustiu, pe un drum înfundat. Niște copii i-au găsit.

— Și camionul era tot acolo, nu?

— Așa e, sergent. Cum de ți-ai dat seama?

— Credeți c-ar fi transferat încărcătura într-o mașină identificabilă și apoi să plece? Mai aveau o dubă de schimb. Se întoarse spre dr. Jablonsky. Ce spuneați despre plutoniu?

— E un material interesant și, dacă ești un constructor entuziast de bombe atomice, e mult mai convenabil să faci una cu plutoniu decât cu uraniu, cu toate că îți trebuie foarte multă experiență. Dar poți apela la serviciile unui fizician atomist.

— Unul captiv n-ar fi bun?

— Ce vrei să spui?

— Hoții au luat cu ei și doi savanți aflați în vizită. De la San Diego și Los Angeles, parcă.

— Profesorul Burnett și dr. Schmidt? E absurd! Sunt niște oameni de onoare, de o mare probitate, îi cunosc foarte bine pe amândoi, chiar foarte bine. N-ar colabora ei cu niște bandiți mascați.

— Am o mare stimă pentru dumneavoastră, așa că n-o să vă spun decât că nu prea cunoașteți oamenii. Oameni cu principii, probitate, etc.

— Sentimentele de stimă sunt reciproce, așa că nu trebuie să mă mai repet.

— Sunt niște oameni, buni, nu-i așa?

— Desigur.

— Au luat-o pe nevastă-mea, pe o stenografa…

— Da, Julie Johnson.

— Julie Johnson. Când bandiții noștri or să înceapă să le frigă pe aceste doamne pe un grătar pentru fripturi, ce credeți că va învinge: mila sau nobilele principii?

Jablonsky nu spuse nimic, dar părea ceva mai alb la față. Ferguson tuși destul de sceptic, lucru nu prea ușor de făcut, dar din punct de vedere al profesiunii sale, avea mai multă practică.

— Întotdeauna am zis că ai o imaginație cam bogată, sergent, dar de data asta e prea de tot. Exagerezi.

— Zău? Ca șef al securității uzinei, e de datoria ta să îi verifici pe toți cei care se angajează aici. Stenografa asta, Julie. Ce-i cu ea?

— E o dactilografa și atât. Stă într-un apartament cu alte două fete.. Nimic deosebit. Are un Volkswagen. Părinții i-

au murit.

— Deci nu e o milionară care muncește doar așa, să se distreze.

— Aiurea. O fată drăguță, dar nimic deosebit în rest.

— Deci: solvabilitatea soției unui sergent, a mamei unui ofițer de la circulație, a unei simple stenografe. Probabil vă gândiți că le-au răpit pe aceste doamne pentru a cere pe ele un milion de dolari. Sau poate pentru a avea cu ce să-și clătească ochii după o zi obositoare?

Jablonsky nu zicea nimic.

— Grătarul, domnule! Doar vorbeați de plutoniu! reluă Ryder.

— Doamne, omule! Dar tu nu ai sentimente deloc?

— Toate la timpul lor. Acum puțină gândire la rece și câteva cunoștințe în plus ajută mai mult.

— Probabil.

Jablonsky vorbea cu efortul pe care îl face un om al cărui cap își convinge inima să vadă altfel.

— Plutoniu. Plutoniu 239, ca să fiu mai precis. Cu ăsta a fost distrus Nagasaki. El nu există în natură. E făcut de om și noi, californienii, avem privilegiul de a-l fi creat, incredibil de toxic - mușcătura unei cobre e nimic pe lângă el. Dacă l-ai băga într-un aerosol lichid cu freon sub presiune, ai avea în mână o indescriptibilă armă letală. Câteva jeturi cu asta într-o sală aglomerată, să zicem de câteva mii de oameni și n-ai mai avea nevoie decât de câteva mii de coșciuge.

Este un produs secundar de neevitat al fisiunii uraniului într-un reactor nuclear și se află în tijele de uraniu combustibil. Tijele sunt scoase din reactor și mărunțite.

— Și cine le mărunțește? Eu nu cred că m-aș da în vânt după o treabă din asta.

— Nu știu dacă te-ai da sau nu. O lovitură și ai fi mort. Treaba asta e făcută de niște ghilotine comandate de la distanță, într-un spațiu pe care îl numim „canion”. Un loc drăguț cu pereți de un metru și jumătate grosime și

geamuri la fel. Bucățile sunt dizolvate în acid nitric și apoi spălate cu diverși reactivi chimici pentru a separa plutoniu de uraniu și alți produși radioactivi nedoriți.

— Cum se păstrează plutoniu?

— Este de fapt, nitrat de plutoniu. Cam zece litri de nitrat intră într-un recipient de oțel inox de cincizeci de inci[4] înălțime și cinci în diametru. Asta înseamnă cam două kilograme și jumătate de plutoniu pur. Recipienții ăștia sunt chiar mai ușor de manipulat decât tobele cu uraniu și destul de neprimejdioase, dacă ești atent.

— De cât e nevoie ca să faci o bombă?

— Exact n-aș putea să-ți spun. Teoretic este posibil ca o bombă să poată fi făcută de mărimea unei țigări. AEC estimează cantitatea necesară detonării la două kilograme, dar, ca de obicei, supraestimează. Oricum, poți fi sigur că într-o poșetă de damă încape suficient plutoniu pentru a face o bombă.

— De-acum încolo o să mă uit altfel la poșetele de damă. Deci așa stă treaba. Și se găsește mult plutoniu pe-aici?

— Prea mult chiar. Companiile particulare au stocuri atât de mari că depășesc cu mult cantitatea băgată în toate bombele din lume.

Ryder tocmai își aprindea o Gauloise.

— E adevărat sau mi s-a părut ce-am auzit?

— Nu ți s-a părut.

— Și ce-au de gând să facă cu el?

— Asta le-ar place și lor să știe. Perioada de înjumătățire a plutoniului este cam de douăzeci și șase de mii de ani. Radioactiv poate fi o sută de mii de ani și asta e moștenirea pentru generațiile viitoare. În caz că va mai exista omenire peste o sută de mii de ani, chestie pe care niciun om de știință, economist sau filozof serios n-o crede. Îți dai seama ce blesteme vor curge peste strămoșii lor morți de vreo trei mii de generații?

— Cred că își vor rezolva problema asta fără mine. Pe

[4] un inci = 2,54 cm.

mine mă preocupă generația asta. E prima oară când se fură material nuclear de la o uzină nucleară?

— Nici pomeneală! E prima intrare forțată de care aud, dar mai mult ca sigur că altele au fost trecute sub tăcere. Noi suntem foarte susceptibili în privința asta, nu ca europenii care recunosc vreo câteva atacuri teroriste la uzinele lor atomice.

— Poți să-i spui, doctore.

Vocea lui Ferguson suna obosită.

— Furturi de plutoniu se petrec tot timpul. Eu o știu, dr. Jablonsky o știe. Biroul pentru siguranță nucleară - ăsta-i câinele de pază la AEC - o știe cel mai bine, dar toți devin foarte discreți când sunt întrebați, deși chiar directorul lor a admis la o ședință a subcomitetului pentru energie în Congres că aproximativ 0,5% din combustibil nu poate fi băgat în calcule. Și nu prea părea îngrijorat din cauza asta. Ce-i aia 0,5%, mai ales dacă vorbești repede? Exact atât cât să faci bombe să razi toate Statele Unite de pe fața pământului. Marele și credulul public american habar n-are de asta. Și dacă nu știe, înseamnă că nu are motive să îi fie frică. Sună cam amar pentru dumneata, sergent, nu-i așa?

— Cam. Dumneata ai motive?

— Da, eu am și unul dintre ele este chiar raportul dumitale. Nu există responsabil al siguranței unei uzine atomice în țara asta căruia să nu îi fie frică. Cheltuim miliarde pe an pentru prevenirea războiului atomic, sute de milioane pentru prevenirea accidentelor din uzine și doar 8 milioane pentru securitate.

AEC spune că sunt zece mii de oameni care se ocupă cu urmărirea materialului. Aș râde dacă nu mi-ar veni să urlu. Adevărul e că vin aici o dată pe an, flutură cărți, dosare, numără cutiile și bagă toate astea în computer, pe care dacă îl întrebi ceva ulterior îți dă un răspuns greșit. Dar nu e vina computerului și nici a analistului. Sunt prea puțini, și sistemul nu merge oricum.

AEC spune de exemplu, că furtul de către salariați, din cauza pazei și a sistemelor de detecție, este imposibil. Spune asta cu voce tare, pentru public. Rahat! Nimic mai simplu decât să ascunzi puțin plutoniu într-o cutiuță, în timpul testelor care se fac în canion. Dacă nu ești lacom și iei puțin câte puțin, șansele de a te prinde sunt infime. Sau dacă te asociezi cu doi tipi din serviciul de pază, cel care supraveghează monitoarele și cel cu detectorul de metale, atunci chiar că nu mai ai nicio problemă.

— S-a mai făcut treaba asta?

— Guvernul nu plătește prea mulți bani pentru o așa-zisă muncă necalificată. De ce crezi că sunt atâția polițiști corupți și incorecți, dacă nu te superi că zic asta?

— Nu-ți fă probleme. Asta-i singura metodă? Furatul cu țârâita? Se face pe scară mare?

— Clar că se face, dar nimeni nu vorbește despre asta. În ’64, când China a experimentat prima ei bombă atomică, la noi se știa foarte clar că nu posedă tehnica de separare a uraniului U-235 de cel natural, iar ei trebuie să-l fi luat de undeva. De la ruși nu, pentru că nu-s bine văzuți acolo. În schimb, aici sunt foarte bine primiți, mai ales în California. În San Francisco există cea mai mare comunitate chineză din afara Chinei, iar studenții lor sunt primiți cu brațele deschise în universitățile californiene. Nu mai e niciun secret pentru nimeni că în felul ăsta au ajuns chinezii să știe cum se fabrică o bombă atomică.

— Divaghezi.

— Iată ce face amărăciunea din om. Scurt timp după ce-au detonat bomba, s-a aflat, se pare accidental, că șaizeci de kilograme de U-235 au dispărut de la o uzină care producea combustibil nuclear în Appolo, Pennsylvania. Coincidență? Nimeni nu acuză pe nimeni de nimic.

Dar disparițiile sunt semnalate în stânga și în dreapta. Un coleg din est mi-a povestit odată că i-au dispărut o sută zece kilograme de U-235. Oricum, treaba asta-i a dracului de stupidă.

— Ce-i stupid?

— Să te chinui să tot scoți câteva grame dintr-o uzină, sau să dai o spargere și să iei angro. Asta-i stupid. E stupid pentru că nu e necesar. Ce-ai face dacă ai avea nevoie de U-235 sau de plutoniu?

— Ce să fac, aș lăsa transportul regulat să încarce și l-aș prăda după ieșirea din uzină.

— Exact. Una sau două uzine expediază combustibilul nuclear îmbogățit în tobe masive din oțel - cu camioane de douăzeci sau cincizeci de tone - și necesitatea folosirii unei macarale elimină din start ideea jafului. Dar cele mai multe n-o fac. Noi, de exemplu. Un tip solid nu și-ar face prea multe probleme dac-ar vrea să ne salte tobele. Nu o dată oamenii de știință din fizica atomică ne-au sfătuit în mod public să luăm legătura cu Kremlinul și să angajăm Armata Roșie pentru pază. Rușii așa fac: un camion blindat, cu escortă de blindate în față și în spate.

— Și noi de ce n-o facem?

— Ca să nu știe lumea ce cărăm. Din nou, aceleași-motive - nu trebuie să speriem oamenii. Plus că nu face bine aspectului atomului. Atomul e pentru pace, nu pentru război.

Din tot ciclul combustibilului nuclear, transportul este cea mai slabă verigă, atât de slabă că nici n-ar merita să îi zici așa. Marile companii de transport auto, ca Pacific Intermountain Express, sau Tri-State, sau MacCormack, sunt înnebunite din cauza asta, dar șoferii lor nu au de ales. Businessul cu camioane - mulți îl numesc „racket” înseamnă furt și lipsă. E cea mai coruptă și criminală afacere din State, dar nimeni, și mai ales șoferii, nu o spune destul de tare s-o audă toată lumea. Șoferii de camioane au cel mai puternic și de temut sindicat din State. În Anglia, Germania sau Franța ar fi în afara legii, în Rusia - în Siberia, dar nu aici.

Nu te poți pune cu ei, nu-i poți cumpăra chiar de ți-ai pune în joc casa, nevasta, copiii, sănătatea. În fiecare zi,

doi la sută din mărfurile transportate pe șosele dispar pur și simplu și procentul real e probabil mult mai ridicat. Cei mai deștepți nici nu se plâng, iar în puținele cazuri când se plâng, asigurările plătesc în tăcere, atâta timp cât primele de asigurare fac parte din riscul meseriei. Meserie, ăsta-i cuvântul cheie. Optzeci și cinci la sută din hoți lucrează în industria camioanelor și asta implică înțelegerea cu șoferii, toți fiind plătiți, bineînțeles, de camionagii.

— Au existat cazuri de jaf la drumul mare de uraniu sau plutoniu?

— Atacul nu se dă pe drum. Treburile astea se petrec în punctele de transfer sau la restaurantele de pe autostrăzi. Șoferul Jones face o vizită unui lăcătuș dintr-un orășel și ăsta-i face un rând de chei nou-nouțe; Jones i le dă lui Smith. A doua zi se oprește la un local pe șosea, încuie ușile de la camion cu cea mai mare grijă și, împreună cu însoțitorul, intră să-și mănânce hamburgerul cu cartofi prăjiți. Când iese, vede că a fost jefuit și își joacă rolul ca un actor de mâna întâi; îi roagă pe toți zeii să îl răzbune și anunță telefonic cel mai apropiat post de poliție. Poliția știe care-i treaba, însă nu are nicio probă și nu are ce face. Furturile astea sunt foarte rar raportate și trec aproape neobservate, pentru că aproape întotdeauna se petrec fără violență.

Ryder aștepta răbdător să termine.

— Am fost polițist toată viața. Pe astea le cunosc. Te-am întrebat de combustibil nuclear.

— Nu știu.

— Nu știi sau nu vrei să spui?

— Ia-o cum vrei, sergent.

— Mda. Mulțumesc.

Ar fi fost imposibil pentru cineva să-și dea seama ce credea Ryder. Se întoarse spre Jablonsky.

— OK, doctore, ce-ar fi să aruncăm o privire în biroul Suzanei?

— Asta chiar că e o chestie neobișnuită la tine să-ți ceri

permisiunea să faci ceva, îi zise Jablonsky cu o voce seacă.

— Ești fără milă cu mine. Problema este că nu suntem într-o misiune oficială.

— Știam.

Se uită la Jeff.

— Nu e chiar locul de patrulare al unui ofițer din Poliția rutieră. Vi s-a interzis categoric să veniți aici?

— Nu.

— De altfel nu contează. În locul vostru aș fi îngrijorat de moarte. Dar dacă vreți, puteți să scotociți toată clădirea asta nenorocită.

Se opri brusc.

— Cel mai bine ar fi să vin cu voi.

— Clădirea asta nenorocită, cum i-ai zis, putem să le-o lăsăm lui Parker și Davison, și celor care-or să mai vină. Dar de ce vrei să vii cu noi în biroul soției mele? Doar n-o să crezi că o să pun mâna pe ceva.

— A zis cineva așa ceva?

Se uită la Jeff.

— Știai ca taică-tu ăsta are o reputație cel puțin ciudată despre felul în care înțelege el litera legii?

— Trebuie să recunosc că ceva-ceva am auzit eu, zâmbi Jeff, pentru prima oară de când auzise de dispariția mamei sale. Deci dumneavoastră o să fiți acela care o să infirme zvonurile și o să garanteze pentru buna purtare a lui, având totodată grijă să îi asigurați protecția necesară.

— Prima oară când aud pe cineva rostind grijă, protecție și bună purtare, vorbind despre sergentul Ryder fără să respire, zise Jablonsky.

— S-ar putea să aibă dreptate Jeff, spuse Ryder impasibil. Dar zâmbetul lui Jablonsky îi trăda totala neîncredere.

CAPITOLUL DOI

Ușa biroului, ușor crăpată acum, avea patru găuri zdrențuite strâns grupate în jurul broaștei și mânerului. Ryder le privi fără să reacționeze, împinse ușa și intră. Sergentul Parker, care tocmai se chinuia să potrivească niște bucățele de hârtie rupte pe birou cu ajutorul gumei de la capătul unui creion, se opri din lucru și se întoarse spre ei.

Era un tip voinic, plăcut la figură, în jur de patruzeci de ani și care arăta a orice altceva numai a polițist nu - de altfel acesta era și unul dintre motivele pentru care recordul său de arestări era socotit al doilea după al lui Ryder.

— Te așteptam, îi spuse. A dracului chestia asta, incredibil.

Zâmbi, ca să mai înmoaie puțin din tensiunea care plutea în aer, dar pe care Ryder părea că nu o simte.

— Ai venit să le arăți incompetenților ce poate un profesionist adevărat?

— Doar să arunc o privire. Nu sunt băgat oficial în afacerea asta și pariez că una dintre plăcerile vieții Grăsanului va fi să mă țină cât mai departe.

Prin Grăsanul înțelegea pe, departe-de-a-fi, respectabilul șef al poliției.

— Grămada aia sadică de grăsime o să moară dacă nu-ți face figura asta.

Ignoră căutătura ușor mirată a lui Jablonsky, care nu avusese până atunci ocazia să îl cunoască pe șeful poliției.

— Ce-ar fi ca tu și cu mine să-i frângem gâtul într-o zi?

— Asta-n cazul că are așa ceva în gulerul ăla de cincizeci de centimetri.

Ryder arătă spre ușa ciuruită de gloanțe.

— McCafferty, paznicul de la poartă, mi-a spus că nu s-a lăsat cu împușcături. Alea de la ce sunt, de la termite?

— Surdină.

— Cum așa?

— Întreab-o pe Susan.

Parker era un vechi prieten al Ryderilor.

— Bandiții au adunat oamenii și i-au pus să stea la perete în capul holului, Susan tocmai scosese capul pe ușă, i-a văzut, s-a retras rapid și s-a încuiat pe dinăuntru.

— Aha, și ei au spart-o. Credeau că o să se repeadă spre cel mai apropiat telefon.

— Parcă tu ai făcut un raport, odată.

— Da, da ai dreptate, mi-aduc aminte. Doar Dr. Jablonsky și Ferguson au linii directe cu exteriorul. Toate celelalte apeluri trebuie să treacă prin centrală. Deci s-au ocupat mai întâi de ea. Poate credeau că o să încerce să sară pe vreo fereastră.

— Aiurea. Din câte-am auzit eu - n-am avut timp până acum să le iau declarații - tipii s-au purtat ca la ei acasă. Trebuie să fi știut că nu este ieșire de incendiu și că toate încăperile au aer condiționat, deci nu se pot deschide geamurile.

— Și atunci, de ce?

— Poate se grăbeau. Cel puțin au avertizat: „Stai frumos de-o parte, doamnă Ryder, pentru că o să trag prin ușa asta”.

— Asta pare să dovedească două lucruri. Primul că nu sunt niște asasini nebuni. Dar am spus că pare. Un prizonier mort nu e mai folositor decât un jeton de ruletă de ocazie, sau un levier cu care să faci să se apuce de treabă un fizician plictisit. Și al doilea, tipii știau destule ca să-i poată identifica personal pe cei de-aici.

— Au și făcut-o.

— S-ar părea că au fost foarte bine informați, spuse Jeff, încercând să vorbească liniștit, ca tatăl său, dar fără să reușească din cauza nodului din gât.

Ryder arătă spre masa plină de bucățele de hârtie.

— Credeam că la vârsta ta ai trecut de faza cu puzzle.

— Mă știi cum sunt: harnic, sârguincios, meticulos, detectivul conștiincios care nu lasă nicio piatră neîntoarsă în urma lui.

— Ei, acum le ai pe toate în față. Poți face ceva din ele?

— Nu. Tu poți?

— Nu. Astea-s din coșul de hârtii al Susanei?

— Da.

Parker le privea contrariat.

— Știam că secretarele rup automat hârtiile pe care le aruncă la coș, dar chiar în halul acesta?

— O știi doar pe Susan. Niciodată nu se-ncurcă cu jumătăți de măsură. Sau sferturi. Sau optimi.

Ridică câteva bucățele: hârtie albă, cu urme stenografiate de creion. Zise:

— Șaisprezecimi, nu jumătăți de măsură. Ai mai găsit ceva concludent?

— Nimic, nici pe birou, nici înăuntru. Și-a luat și geanta și umbrela cu ea.

— De unde știi că și umbrela?

— Am întrebat. N-a mai rămas decât asta pe birou.

Scoase o fotografie înrămată, de-a lui Ryder, și spuse:

— Unii oameni pot acționa eficient în orice împrejurare. Și mă tem că asta-i tot.

Dr. Jablonsky îi conduse până la Peugeot.

— Dacă pot să te mai ajut cu ceva, sergent…

— Da, două lucruri, dar fără să afle Ferguson. Fă-mi rost de dosarul lui Carlton, știi, detalii din carieră, referințe, chestii din astea.

— Omule, ești nebun, doar e numărul doi în pază!

— Știu.

— Îl bănuiești?!

— Aș! Sunt doar curios de ce l-au luat ostatec. Unul de teapa lui trebuie să fie puternic și descurcăreț. Nu e de loc genul care mi-ar place să-l am prin preajmă. Și dosarul lui ne-ar putea arăta câte ceva. Al doilea: sunt un profan în deșertul ăsta nuclear. Dacă o să am nevoie de vreo informație, pot să iau legătura cu dumneata?

— Știi unde e biroul meu.

— Va trebui să te rog să vii la mine acasă. Șeful s-ar putea să-mi interzică să mai vin pe aici.

— Ca polițist?!

— Ca polițist, nu, ca ex-polițist, da.

— Te aștepți să fii dat afară? De fapt, dracu' știe, doar s-au mai întâmplat chestii din astea.

— Trăim într-o lume nedreaptă! zâmbi Ryder.

În drum spre secție, Jeff zise:

— Am trei întrebări. De ce Carlton?

— Am mai spus, e o alegere ciudată pentru a lua pe cineva ostatic. Dacă bandiții au putut s-o identifice pe maică-ta, înseamnă că îi știau și pe ceilalți. Nu cred că îi interesează familia noastră în mod special. Și singurii care au acces la fișele personale ale angajaților sunt Ferguson, Carlton și dr. Jablonsky.

— De ce să-l fi răpit, totuși?

— Poate doar ca să-l aranjeze. Dracu' știe. Poate nu l-au răpit. Ai auzit ce-a zis Ferguson, că guvernul nu plătește prea bine slujbele astea considerate recalificate. I s-o fi promis ceva bun.

— Sergent Ryder, ai o imaginație de-a dreptul neplăcut de suspicioasă. Și ce-i mai grav e că nu ești mai breaz decât un hoț de rând.

Ryder își privea vârful țigării fără să spună nimic. Jeff reluă:

— I-ai spus lui Jablonsky că n-o să te atingi de nimic și te-am văzut când ai palmat bucățelele alea de hârtie pe care încerca Parker să le aranjeze.

— S-ar părea că aveam o familie plină de suspicioși. Le-

am luat și basta. Ai văzut ce-am luat?

— Nu prea bine. Niște mâzgălituri.

— Stenografie, măscăriciule. Ai observat linia hainei lui Jablonsky.

— E primul lucru pe care îl observă un copoi. Dar mi s-a părut cam largă doar pentru un pistol.

— Nu e pistol. E un casetofon. Jablonsky își dictează toate scrisorile cât timp e în uzină și le înregistrează pe bandă.

— Bun, și?

Jeff reflectă puțin, după care deveni brusc trist.

— Cred că mai bine m-aș întoarce la buna mea motocicletă să adun amenzi pentru depășire de viteză. Măcar n-o să se mai vadă așa clar cât de prost sunt. Vrei să spui că n-are nevoie să fie stenografiat?

— Cam așa ceva.

— Dar de ce s-o rupă așa mărunt?

— Clar că nu ești de aceeași părere cu ăia care zic că inteligența este ereditară.

Ryder lansă un fum leneș și continuă:

— Crezi că mă-nsuram cu o speriată sau cu vreo neajutorată?

— Adică genul care vede un păianjen și fuge din cameră? Deci a lăsat un mesaj.

— Sper. Știi pe cineva care cunoaște steno?

— Sigur. Marge.

— Cine-i Marge?

— Dumnezeule, fină-ta! Nevasta lui Ted.

— Aa, camaradul tău *easy rider* pe cărările însingurate ale autostrăzilor? Marjory, vrei să spui? Cheamă-i la un pahar când ajungem acasă.

— La ce te-ai gândit când i-ai spus lui Jablonsky că o să fii dat afară?

— El a zis-o, nu eu. Hai să zicem că am așa, o senzație prematură de retragere. Presimt că Donahure și cu mine n-o să ne vedem prea bine peste câteva minute.

Și ultimul om din poliție știa de ura pe care i-o purta șeful poliției lui Ryder, un sentiment depășit doar de imensul dispreț și sfidarea cu care își trata Ryder superiorul.

— Nici pe mine nu mă prea înghite, spuse Jeff.

Cu puțin timp înainte de a divorța de șeful poliției, doamna Donahure primise de la Jeff o amendă pentru depășirea vitezei legale, deși acesta știa foarte bine cu cine are de-a face.

Donahure, turbat, s-a dus întins la Jeff și i-a cerut să rupă chitanța. Jeff a refuzat, chestie de care Donahure ar fi trebuit să își dea seama dinainte. *Californian Highway Patrol* avea reputația - și era foarte mândră de asta - de a fi probabil singura forță polițienească necoruptă din Uniune. Nu cu mult timp în urmă, un polițist a înaintat guvernatorului statului o chitanță de amendă pentru depășire de viteză. Acesta a trimis o scrisoare de felicitare la Comandamentul poliției, dar amenda tot a trebuit să o plătească.

Sergentul Dickson părea bătut în cuie la birou.

— Pe unde ați umblat?

— După criminali. De ce?

— Broscanu'-a-ncercat să vă prindă la San Ruffino.

Ridică telefonul și vorbi scurt:

— Sergentul Ryder și patrolman Ryder, domnule locotenent. Tocmai au sosit.

Ascultă puțin, apoi puse telefonul în furcă.

— Domnilor, am onoarea să vă conduc.

— Cu cine-i?

— Maiorul Dunne.

Dunne era șeful FBI din California.

— Pe urmă, un doctor Durrer de la Erda sau așa ceva.

— Cu litere mari, îl corectă Ryder. ERDA. Administrația pentru Dezvoltare și Cercetare a Energiei. Îl cunosc.

— Și, bine-nțeles, amicul tău.

În biroul lui Mahler erau patru bărbați. Mahler, în dosul biroului, arborase o figură oficială pentru a-și masca nefericirea. Doi inși stăteau pe scaune - dr. Durrer, mascat cu niște ochelari imenși făcuți parcă din funduri de sifoane și maiorul Dunne, un tip subțire cu niște ochi zâmbitori, ochii unuia care nu prea găsise motive de râs în viață. În fața lor, în picioare, stătea Donahure, șeful poliției. Deși nu era prea înalt, capul său, de forma unei pere uriașe dădea senzația că ocupă prea mult spațiu. Ochii îi erau înecați în pungi de grăsime care se încălecau.

Îi aruncă lui Ryder o privire ironică.

— Bănuiesc că ai rezolvat cazul, sergent?

Fără să se uite la el, Ryder îl întrebă pe Mahler:

— Ne-ai căutat?

Fața lui Donahure se înroși brusc.

— Vorbeam cu tine, Ryder! *Eu* v-am chemat. Unde dracu' ați fost?

— Ați folosit cuvântul „caz". Și ați telefonat și la San Ruffino. Dacă tot aveți întrebări, măcar folosiți din alea deștepte.

— Pe toți dracii, Ryder, nimeni nu vorb…

— Vă rog.

Vocea lui Dunne era calmă dar incisivă.

— Domnilor, aș fi foarte bucuros dacă ați lăsa ciorovăiala pe altă dată. Domnilor, se întoarse el spre cei doi, am auzit de doamna Ryder și vă rog să mă credeți că îmi pare foarte rău. Ați găsit ceva interesant acolo?

— Nu, spuse Ryder. Și nici nu cred că o să găsească cineva ceva. E o treabă prea curată, prea profesionistă. Nicio urmă de violență. Un singur lucru e cert: tipii au săltat suficient material ca să arunce în aer jumătate din Statele Unite.

— Cât?

— Douăzeci de tobe cu U-235 și plutoniu, nu se știe cât. O dubă plină, probabil. A doua a sosit după ce au pus mâna pe clădire.

— Aoleu, făcu Durrer necăjit. Să vezi acum amenințările…

— Ați primit ceva până acum?

— Eu nu m-aș obosi să-i răspund, i-o tăie Donahure. Ryder nu are nicio însărcinare oficială în cazul ăsta.

— Aoleu! făcu Durrer din nou.

Își scoase ochelarii și îl privi pe Donahure cu niște ochi care nu mai păreau ca de bufniță.

— Ce faci? Nu mai am voie să vorbesc?

Donahure, surprins, se uită la Dunne, fără să găsească vreun sprijin și tăcu, foarte mirat că o face. Durrer se reîntoarse către Ryder.

— Amenințări primim mereu. Politica statului California de a le ține numărul în secret e o prostie, mai ales că sunt publice. Din 1969 am primit cam două sute douăzeci.

Se opri ca și cum ar fi așteptat ceva și Ryder spuse:

— E ceva!

Își dădu seama că următoarea amenințare va fi serioasă, după felul în care Donahure își înclești și își desclești pumnii.

— Da, e ceva. Toate până acum s-au dovedit neîntemeiate. Dar într-o bună zi s-ar putea să fie una reală, și atunci guvernul, sau industria particulară, o să plătească sau o să suporte consecințele unei detonări atomice. Avem șase feluri de amenințări - două foarte improbabile, patru credibile. Cele improbabile sunt detonarea unei bombe artizanale făcută din materiale furate, sau detonarea unei bombe gata făcută, furată dintr-un depozit militar. Cele credibile sunt dispersia unui material radioactiv, altul decât plutoniu, eliberarea unor materiale radioactive furate în timpul unui transport, detonarea unui exploziv convențional foarte puternic, din stronțiu-90, kripton-85, cesiu-137 sau chiar plutoniu, sau pur și simplu eliberarea plutoniului pentru contaminare.

— După maniera profesionistă în care s-au petrecut lucrurile la San Ruffino, s-ar părea că e o treabă serioasă.

— Odată și odată tot trebuia să se întâmple. S-ar putea ca, de data asta să primim o amenințare serioasă. Ne-am pregătit pentru astfel de cazuri din 1975. Planul de acțiune în cazul unui șantaj nuclear în statul California, asta e denumirea. FBI-ul are controlul suprem al investigațiilor, putând convoca toate agențiile federale, statale sau locale, inclusiv poliția. Poate să convoace experți în domeniul nuclear de oriunde. Echipe de depistare și decontaminare și echipe medicale, conduse de doctori specialiști în radiologie, sunt imediat disponibile, la fel ca și Forțele aeriene, pentru a-i transporta oriunde este necesar. Noi, la ERDA avem responsabilitatea stabilirii validității amenințărilor.

— Și cum se face asta?

— Întâi se face apel la sistemul computerizat al guvernului pentru a stabili dacă e semnalată vreo lipsă în materialul fisionabil.

— Ei bine, dr. Durrer, în cazul nostru știm cât lipsește, așa că de prima fază am scăpat. Oricum, nu trebuie să ne bazăm prea mult pe computerul ăla.

Pentru a doua oară dr. Durrer își scoase pince-nez-ul.

— Cine ți-a spus asta?

— N-aș putea să vă spun sigur, răspunse vag Ryder. O știu de mai mult timp.

Jeff își ascunse zâmbetul. Desigur, se întâmplase mai de mult, cam o oră și jumătate de când îi spusese Ferguson. Durrer îl privi gânditor și își dădu seama că nu merită să insiste. Ryder îi spuse lui Mahler.

— Aș vrea să îmi dați mie cazul ăsta. Și să lucrez cu maiorul Dunne.

Donahure zâmbea fericit, nu chiar drăcește, dar oricum ca unul care se bucură de clipa pe care o trăiește. Tenul îi revenise la nuanța obișnuită, de un roșu pestriț.

— Nici vorbă.

Ryder îl privi cu o expresie deloc blândă.

— Bănuiesc că ați uitat că am un interes personal în

afacerea asta.

— Fără discuții inutile, sergent. Ca polițist, primești ordine de la o singură persoană din țara asta. De la mine.

— Ca polițist.

Donahure se uită mirat la el, dintr-odată nesigur. Dunne spuse.

— Mi-ar place să lucrez cu sergentul Ryder. E cel mai experimentat om al vostru, și cel mai bun de la Informații, plus că deține recordul în materie de arestări. Gândește-te doar la asta!

— Tocmai ăsta-i necazul cu el. Gata să aresteze, gata să tragă. De obicei violent și de data asta, fiind implicat emoțional, nehotărât.

Donahure încercă, fără să reușească, să afișeze o respectabilitate pioasă, atunci când adăugă:

— Nu mi-ar place să văd dezonorat bunul renume de care se bucură forțele mele.

— Isuse! fu singurul comentariu al lui Ryder.

— Și totuși, mai încercă Dunne, aș vrea să lucrez cu el.

— Nu! Cu tot respectul, n-aș vrea să-ți reamintesc că autoritatea FBI-ului încetează dincoace de ușa asta. E pentru binele dumitale, maior Dunne. E un om prea periculos ca să-l ai pe-aproape într-o situație delicată cum e asta.

— Răpirea unor femei nevinovate ți se pare o situație foarte delicată?

Vocea uscată a lui Durrer suna ca adresându-se unei persoane lipsite de inteligență.

— Ne-ai putea explica cum de ai ajuns la concluzia asta?

— Chiar așa, șefule, cum ai ajuns la concluzia asta?

Ryder îl privi puțin surprins pe Jeff, care tremura de nervi, dar nu spuse nimic.

— E vorba de mama mea, șefule. Și tata? Primejdios și gata oricând să aresteze? O fi primejdios pentru dumneata. Greșeala lui e că îi arestează numai pe cei pe care nu îi pot aresta alții, codoși, traficanți de droguri, politicieni corupți,

membrii influenți de-ai Mafiei, ba chiar și - e destul de trist, nu? - polițiști corupți. Consultă-i palmaresul, șefule. Singura dată când a dat greș, a fost din cauza unui ordin bazat pe anumite convingeri, sau probe, n-am idee și asta s-a petrecut când era pe urmele judecătorului Kendrick. Îl mai ții minte pe judecătorul Kendrick, nu, șefule? Tipul ăla care îți frecventa casa, ăla care a băgat în buzunar douășcinci de mii de dolari de la amicii tăi de la primărie și a sfârșit-o la pușcărie. Cinci ani. Și mai sunt încă destui norocoși pe-afară, nu-i așa, șefule?

Donahure scoase un sunet ciudat, de parcă l-ar fi strâns cineva de corzile vocale. Pumnii i se încleștau violent și fața își schimba culoarea cu viteza cu care o face un cameleon când se târăște pe tartan.

— Tu l-ai înfundat, sergent? întrebă Dunne.

— Cineva trebuia s-o facă, și încă repede. Bătrânul Fatse, aici de față, a avut dosarul complet cu toate probele, dar nu le-a folosit. Dar nu poți condamna pe cineva că nu vrea să-și pună singur ștreangul de gât.

Donahure emise din nou sunetul de om strangulat. Ryder scoase ceva din buzunar și îl ținu palmat, făcându-i cu ochiul lui Jeff. Acesta se calmase și i se adresă lui Donahure.

— Și l-ai mai și defăimat de față cu martori. Apoi se uită la Ryder: ce-ai de gând, îi intentezi proces pentru calomnie sau îl lași în pace cu conștiința lui?

— Cu *ce*?!

— Ah, n-o să fii niciodată un polițist adevărat.

Vocea lui Jeff suna aproape trist.

— Există niște subtilități pe care nu le-ai prins și n-o să le prinzi niciodată: mită, corupție, lovituri date pe la spate, sau bani depuși pe nume false. E adevărat ce se spune, șefule? Cică unii oameni au mai multe conturi depuse pe nume diferite.

— Cum îți…

Vocea lui Donahure începuse din nou să funcționeze.

Încercă chiar un zâmbet firav.

— S-ar părea că ai uitat cu cine vorbești.

— Îmi pare rău, dar o să te lipsesc de plăcerea asta, șefule.

Jeff depuse pistolul și insigna pe biroul lui Donahure și nu păru de loc surprins când îl văzu pe Ryder punându-și și el insigna.

Donahure spuse cu o voce răgușită:

— Arma ta.

— Asta-i a mea, nu-i a poliției. Și oricum mai am destule acasă și toate autorizațiile din lume.

— Mâine nu vor mai fi valabile, polițaiule.

Răutatea tonului concorda cu culoarea feței.

— Nu mai sunt polițai.

Ryder își aprinse o Gauloise și suflă fumul cu o satisfacție deosebită.

— Aruncă imediat porcăria aia de țigară!

— Ai auzit. Nu mai sunt polițist. Gata. Sunt doar un cetățean particular și poliția e în slujba cetățenilor, iar mie nu-mi place ca slujbașii mei să îmi vorbească în felul ăsta. Să-mi anulezi autorizațiile, zici? Încearcă numai și o să te trezești cu un dosar plin cu fotocopiile unor declarații foarte interesante, date sub prestarea de jurământ. Și atunci o să ceri anularea anulării autorizațiilor.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta?

— Vreau să-ți spun că originalul dosarului va face senzație la curtea din Sacramento.

— Aiurea, te dai mare!

Sfidarea din vocea lui Donahure ar fi fost ceva mai convingătoare dacă nu și-ar fi lins buzele imediat.

— S-ar putea, spuse Ryder contemplând cu o deosebită satisfacție un rotocol de fum care îi ieșise perfect.

— Te avertizez, Ryder. Bagă-te tu pe fir și te arestez pentru obstrucționarea cursului justiției.

— Mă știi cum sunt, Donahure, n-am eu nevoie să te sperii. Plus că nu mi-ar place să-ți văd tremurând hălcile

de grăsime de frică.

Donahure își smuci mâna spre pistol, dar Ryder își descheiase haina și îl aștepta cu mâinile în șolduri, lăsând să se vadă mânerul unui pistol de 38. Șeful poliției îi ordonă lui Mahler.

— Arestează-l pe omul ăsta.

— Donahure, îi spuse Dunne cu tot disprețul posibil, nu fii mai prost decât trebuie și nu-ți pune locotenentul într-o situație imposibilă. Ce motive ai să-l arestezi, pentru Dumnezeu?

Ryder își încheie haina și se întoarse să părăsească biroul, cu Jeff după el. Tocmai urcau în Peugeot când se auziră strigați de Dunne.

— Crezi că a fost înțelept?

— Oricum, inevitabil, ridică Ryder din umeri.

— E un om foarte periculos, Ryder și nu pe față. Are prieteni puternici.

— Îi cunosc eu prietenii: o bandă de tot rahatul, ca și el de altfel. Jumătate ar fi trebuit să fie după gratii.

— Și cu toate astea nu înseamnă că e mai puțin primejdios într-o noapte fără lună. Ai de gând să continui, nu?

— Nevastă-mea, în caz că ai uitat. Doar n-ai crede că o s-o las în grija pachetului ăla de osânză!

— Și dacă pachetul de osânză se varsă peste tine?

— Oho, nu-l ispitiți pe tata cu asemenea gânduri plăcute, spuse Jeff.

— Bine, n-o fac. Ryder, ți-am spus că aș vrea să lucrezi cu mine. Și tu la fel, tinere, ofertele rămân în picioare. Oricând e loc pentru tineri întreprinzători și ambițioși în FBI.

— Mulțumim, o să ne mai gândim la asta. Dacă vom avea nevoie de ajutor, putem apela?

— Desigur, spuse Dunne după ce se uită lung la el. Ai telefonul meu. Ei bine, alegerea a fost a voastră, eu nu pot să-mi permit. Așa că trebuie să lucrez cu pachetul ăla de

grăsime, cum i-ai spus tu.

Își strânseră mâinile.

— Și, aveți grijă, feriți-vă spatele.

În mașină, Jeff îl întrebă.

— Îi luăm oferta în considerație?

— Pe dracu', ar însemna să cădem din lac în puț. Crezi că Sassoon, șeful FBI-ului, e mai cinstit ca al nostru? Dunne, în schimb, este, dar e prea strict, nu se abate o iotă de la regulament, deci n-am avea libertate de mișcare. Sper că îți dai seama că nu ne-ar place așa ceva.

Marjory Hohner, o șatenă drăgălașă care arăta mult prea tânără pentru a fi măritată, stătea pe canapea lângă soțul ei îmbrăcat în uniforma de C.H.P. și studia bucățelele de hârtie, aranjate pe o măsuță.

— Hai odată, fino! O fată atât de deșteaptă ca tine ar…

— Ia-o-ncet, nașule. Cred că e ceva pentru tine. Scrie: „Uită-te pe spatele fotografiei"

— Mulțumesc, Marjory.

Ryder ridică telefonul și vorbi în două locuri.

Ryder și Jeff tocmai terminaseră de mâncat conținutul reîncălzit al cratiței pe care le-o lăsase Susan în cuptor, când sosi doctorul Jablonsky, cam la o oră după plecarea Hohnerilor. Avea în mână o valiză ușoară. Le spuse cu o voce seacă.

— Trebuie să fiți nebuni. Umblă vorba că ați fost dați afară, amândoi.

— Aiurea, spuse Ryder cu același ton. Noi ne-am retras. Voluntar și temporar.

— Cum adică, temporar?

— Uite-așa. Pentru moment nu e convenabil să fim polițiști, pentru că asta ne-ar îngrădi sferele de activitate.

— Chiar ai zis temporar? făcu și Jeff, mirat.

— Bineînțeles, după ce terminăm treaba, mă întorc la lucru, doar am o nevastă de întreținut.

— Și Donahure?

— Nu-ți fă griji pentru Donahure. Lasă-l să și le facă singur. Bei ceva, doctore?

— Scotch, dacă ai.

Ryder merse la un băruleț și îl deschise, lăsând să se vadă o cantitate impresionantă de sticle de toate felurile.

— Ai, spuse Jablonsky.

— Eu beau bere. Astea-s pentru prieteni doar, ca să țină mai mult.

Jablonsky scoase un dosar din servietă.

— Astea-s hârtiile pe care le-ai cerut. N-a fost chiar ușor. Ferguson e ca un motan pe un acoperiș de tablă fierbinte. E foarte agitat.

— Ferguson e un tip corect.

— Știu că este. Uite, o fotocopie, pentru că mi-am zis că n-are rost ca el sau FBI-ul să observe că lipsește dosarul original.

— De ce e așa de agitat Ferguson?

— Nu-i așa greu de spus. A devenit brusc foarte evaziv și necomunicativ. Poate că simte că-i e slujba în primejdie și asta îl face nervos. De altfel, de vreo câteva ore, toată lumea e nervoasă, chiar și eu. M-am gândit chiar că poate nu e așa de bine pentru mine să fiu la ora asta aici, stând la taclale cu doi polițiști care tocmai s-au „retras”.

— E cam târziu, doctore. Ai fost deja filat.

— Ce??

Lui Jablonsky îi pieri zâmbetul brusc.

— În josul străzii, la vreo treizeci de metri, e o dubiță închisă parcată lângă trotuarul de peste drum. Șoferul e în spate și filează prin geam.

Jeff era deja la fereastră.

— De când e acolo?

— De câteva minute. A sosit odată cu dr. Jablonsky și nu mai era nimic de făcut atunci. Dar nu cred că e chiar indicat să mișune băgătorii de seamă în jurul nostru. Jeff, du-te la dulapul în care îmi țin armele și ia ce vrei de-acolo. Vezi că sunt și niște insigne vechi.

— Dar s-ar putea să știe că m-am retras.

— Clar că știe, dar crezi că o să-l dea în gât pe Donahure?

— Bine, și ce vrei să fac, să-l împușc?

— E o idee tentantă, dar nu e nevoie. Sparge-i doar geamul cu pistolul și spune-i să iasă afară. Îl cheamă Raminoff și arată ca o nevăstuică. Chiar e o nevăstuică, o nevăstuică înarmată. Donahure are impresia despre el că e cel mai tare agent al lui de filaj. Îl țin sub observație de câțiva ani buni. Nici măcar nu e polițai, e un infractor cu mai multe condamnări la activ. O să găsești și un transmițător radio de poliție. Cere-i permisul și legitimația de polițist. N-o să ți le poată da, așa că îi faci scandalul de rigoare și îi spui să-și ia viteză.

— Micile avantaje ale retragerii, rânji Jeff ieșind.

Jablonsky se uită lung după el.

— Ai mare încredere în băiatul ăsta, sergent!

— Jeff știe să se descurce singur, spuse Ryder liniștit. Și acum, doctore, sper că nu vei fi evaziv dacă o să te rog să-mi spui de ce era Ferguson evaziv.

— Ce rost ar mai avea s-o fac, dacă tot am fost văzut intrând aici? Ascultă-mă, îmi pare rău de soția dumitale mai mult decât crezi. Și cred că ai dreptul să știi orice lucru care te-ar putea eventual ajuta.

— Iar eu cred că asta mai merită un pahar.

Jablonsky fusese atât de preocupat că își golise paharul aproape fără să își dea seama ce face.

— Ce mi-a ascuns?

— L-ai întrebat dacă a mai fost furat material nuclear și ți-a spus că nu știe. De fapt știe al dracului de multe. Hai să luăm, de exemplu, afacerea Hematite Hangorer, cum i s-a spus. Hematite e în Missouri și e patronată de Gulf United Nuclear. La orice oră are în sediu până la o mie de kilograme de U-235, care vine îmbuteliat sub formă de UF-6 din Portsmouth, Ohio și este convertit în U-235 oxid. Mare parte din marfa asta, îmbogățită, pleacă din

Hematite la Kansas City cu camionul și de acolo mai departe cu avionul. Apoi din nou cu camionul, o sută douăzeci de mile pe autostradă până la General Atomic în San Diego. Deci, de trei ori tranzit în loc deschis. Chiar vrei toate detaliile astea oribile?

— Ei, pot să-mi imaginez restul. Dar de ce atâta discreție la Ferguson?

— Adevărul e că nu prea avea motive, dar îi știi pe tipii care lucrează în branșa asta, sunt închiși ca niște scoici. Adevărul e că lipsesc tone din materialul ăsta blestemat și nu e niciun secret.

— După părerea doctorului Durrer de la ERDA, cu care am vorbit în seara asta, sistemul de computere al guvernului te poate informa în orice moment de situația cu materialul care lipsește.

Jablonsky se posomorî și mai luă o gură de scotch.

— M-aș mira s-o facă. Adică să recunoască că lipsesc vreo zece tone, din care s-ar putea face câteva sute de bombe atomice. Dr. Durrer mai vorbește și prostii câteodată, din câte îl știu eu, dar poate că l-a reținut ceva mai grav. Ăștia de la ERDA au devenit foarte susceptibili de la o vreme, cam de când au fost luați la ochi de BCG.

— BCG9

— Biroul de Control General.

Jablonsky se întrerupse la intrarea lui Jeff, care puse niște obiecte pe masă. Părea foarte mulțumit de sine.

— A plecat. Să se arunce în prima mlaștină care i-o ieși în cale, cred eu. Un radio de poliție pentru care nu avea autorizație, așa că n-am putut să i-l las. Un pistol; cu mutra lui de criminal, a trebuit să i-l confisc și pe ăsta. În loc de o autorizație de la poliție, n-avea decât un permis de conducere. Și un binoclu Zeiss, cu inițialele LAPD ștanțate pe el, pe care nu își mai aducea aminte de unde îl are, plus că s-ajurat că habar nu are că astea sunt inițialele de la Los Angeles Police Departament.

— Întotdeauna mi-am dorit un binoclu din ăsta, spuse

Ryder.

Jablonsky îl privi cu un soi de dezaprobare gravă, dar își reveni la fel ca atunci când își alungase posomorala.

— Mi-am notat și numerele de la mașină și cele de pe motor și șasiu și i-am spus că toate obiectele confiscate vor fi predate la secție în seara asta.

— Îți dai seama ce-ai reușit să faci, nu? L-ai supărat pe marele șef Donahure.

Arăta visător.

— Mi-ar place să îi ascult convorbirile pe linia lui privată. Va trebui să înlocuiască echipamentul, chestie care o să-l deranjeze ceva, dar nici pe departe cât o să-l doară înlocuirea dubei.

— De ce să o înlocuiască? întrebă Jablonsky.

— Pentru că îl arde acum. Dacă Raminoff ar fi prins cu duba aia, ar face laringită cântându-l pe Donahure. Ăsta-i genul de om de încredere cu care se înconjoară Donahure.

— Dar ce, n-ar putea bloca ancheta?

— Nicio șansă. John Aaron, redactorul șef de la *Examiner* duce o campanie de presă îndârjită de ani de zile împotriva corupției poliției în general și a șefului ei în special. O scrisoare trimisă redactorului cu câteva povești din astea ar trece urgent de pe pagina cititorului pe prima pagină.

Mlaștină, zici, Jeff? Eu m-aș duce la Cypress Bluff: șaptezeci de metri în larg și douăzeci adâncime. Oceanul e efectiv pavat cu mașini abandonate. Oricum, e timpul să îți iei mașina și să mergi tu acolo, să scapi de toate lucrurile confiscate, plus insignele mele vechi.

Jeff își țuguie buzele.

— Doar nu crezi că țapul ăla bătrân o să aibă curajul să vină aici cu mandat de percheziție?

— Sigur o să vină; născocește el vreun motiv, că doar a mai făcut-o de atâtea ori.

Jeff zise cu o figură de statuetă din lemn.

— S-ar putea gândi și că ne-am însușit anumite probe de

la reactor?

— Omul e capabil de orice.

— Există anumiți oameni pe care pur și simplu nu ai cum să îi oprești.

Jeff adună lucrurile și plecă să își ia mașina.

— Ce-a vrut să spună la sfârșit, întrebă Jablonsky.

— Ei, generația din ziua de azi. De unde să știu eu? Mai bine continuă cu Comisia aia de control contabil.

— A, da. S-a făcut un raport despre pierderile de material nuclear pentru un departament guvernamental cu remarcabilul nume de Subcomitetul Micilor Afaceri Interne pentru Energie și Mediul înconjurător. Raportul a fost și este în continuare clasat. Subcomitetul a făcut un rezumat după raport și l-a activat părându-se că are o părere foarte proastă despre felul în care își face treaba cei de la ERDA, și că există tone de material dispărute. ERDA de fapt nu ar ști dacă într-adevăr lipsește.

— Doctorului Durrer nu cred că i-ar conveni asta.

— Au spus că există - și este adevărat din câte știu eu - până la șaizeci de mile de țevăraie în sistemul oricărei uzine și dacă înmulțești asta cu treizeci și patru ajungi la câteva mii de mile de țevi, și că s-ar putea ca o mare parte de material nuclear să fie în țevile astea. Tipii de la control nu i-au contrazis, dar au stricat totul spunându-le că n-au nicio metodă de a controla lucrul ăsta.

Jablonsky se uita melancolic în fundul paharului golit și Ryder se ridică amabil să i-l umple.

— Încerci să mă tragi de limbă, nu-i așa?

— Lasă asta. Zi-mi ce-a răspuns ERDA?

— La asta n-au mai zis nimic. Dar au replicat că practic, orice uzină din țară poate fi golită de o mână de oameni înarmați și hotărâți și că sistemul de securitate este defectuos.

— Dumneata nu crezi asta?

— Fără întrebări stupide, mai ales după ce s-a întâmplat astăzi.

— Deci, tone de material nuclear ar putea fi ascunse oriunde în țară.

— Vrei s-o faci publică?

— Acum e rândul dumitale la întrebări stupide.

Jablonsky suspină.

— Ce dracu', e foarte posibil și mai mult decât probabil. De ce întrebi?

— Încă una și-ți spun. Dumneata, ai putea face o bombă atomică?

— Sigur că da. Orice om de știință competent - nu trebuie să fii fizician atomist - ar putea. La școală te învață că nimeni nu poate face o bombă atomică fără să parcurgă etapele prin care a trecut Proiectul Manhattan - acel program foarte lung, fantastic de complicat, care a costat un miliard de dolari și care a avut ca rezultat prima bombă atomică la sfârșitul războiului al doilea. Prostii. Faci o scrisoare la Comisia pentru Energie Atomică, bagi trei dolari în plic și ei vor fi încântați să-ți trimită o copie după *Manualul Los Alamos* care dă în detaliu fundamentele matematice ale bombei de fisiune. Ceva mai scumpă e *Manhattan District History, Proiectul Y,* dar pentru asta trebuie să abordezi Biroul de Servicii Tehnice al Departamentului Statelor Unite, care va fi de asemenea încântat să-ți trimită un exemplar prin poștă. Îți spune absolut totul acolo, chiar și despre dificultățile care au apărut la construirea primei bombe și cum să le depășești. Sau consultă biblioteca locală: oricâte informații dorești, din cele considerate de obicei ultrasecrete.

— Avem un guvern foarte amabil.

— Foarte. După ce au început și rușii să își explodeze bombele, americanii au considerat că nu mai e necesar să țină secret.

— Bomba cu hidrogen.

— Pentru asta îți trebuie un fizician atomist.

Se opri, apoi continuă cu amărăciune.

— Cu toate astea, avea paisprezece ani sau cam așa

ceva.

— Nu înțeleg.

— În 1970 a fost o încercare de șantaj nuclear într-un oraș din Florida. Poliția a încercat să îl treacă sub tăcere o perioadă, dar brusc, a fost dezvăluit. Dați-mi un milion de dolari și o cale sigură de ieșire din America sau fac să dispară orașul de pe fața pământului. A doua zi, aceeași amenințare, dar de data asta însoțită de o diagramă a bombei cu hidrogen - un cilindru umplut cu litiu hidrid, învelit în cobalt și cu un sistem de detonare la un capăt.

— Așa e făcută bomba cu hidrogen?

— Nici n-aș vrea să știu.

— Nu e absurd? Tu, un fizician atomist spui asta. L-au prins pe șantajist?

— Da. Era un băiat de paisprezece ani.

— Cam precoce pentru focuri de artificii.

Aproape un minut Ryder studie ceva, prin norul de fum albăstrui, ceva ce părea că se află pe bombeul pantofului său, după care spuse:

— Pare să fie o ademenire, un sacrificiu, un fals. Nu sunteți de aceeași părere?

— Aș putea fi, răspunse prudent Jablonsky, dacă aș avea cea mai mică idee la ce te referi.

— Furtul acesta de uraniu și plutoniu, va fi făcut public?

Jablonsky ridică din umeri.

— Nu, domnule. Nu, dacă putem să facem ceva. Nu trebuie să-i dăm fiori marelui public american.

— Nu, dacă tu poți să faci ceva. Mi s-ar părea foarte curios ca bandiții să fie așa de rușinoși încât povestea să nu apară cu titluri uriașe în toate ziarele de mâine din statul ăsta. Asta, ca să nu mai pomenesc pe cele din toată țara. Pute, Doc. Cei care poartă răspunderea sunt în mod evident niște experți, care știau cu siguranță că cea mai simplă metodă de a obține material îmbogățit pentru arme nucleare era aceea de a jefui un transport. Dacă luăm în calcul și specialiștii care au dispărut, este limpede că au

tot ce le trebuie pentru a face armele nucleare. Știți la fel de bine ca mine că în ultimele două luni au dispărut trei specialiști în fizică atomică din statul ăsta. Nu încercați să ghiciți cine îi ține în captivitate?

— Nu m-am gândit la asta.

— Nici eu nu mă gândisem. Puteați să mă scutiți să fac acest raționament, aș fi preferat să nu fie cazul. Hai să presupunem că au tot materialul de care au nevoie. Să presupunem că au și specialiștii care să facă arme nucleare, poate chiar bombe cu hidrogen. Ba chiar să presupunem că au și realizat o bombă atomică - dar de ce să se oprească la una? - și că au depozitat-o undeva, într-un loc sigur. Și nu-mi place deloc să mă gândesc la această alternativă.

Jablonsky părea foarte nefericit.

— Nu mi-ar place nici mie să presupun atâtea.

— Te cred. Dar dacă cineva nu dorea să se întâmple așa nu s-ar fi întâmplat. Mai devreme spuneai despre ceva că e foarte posibil și mai mult decât probabil. Ai putea spune și despre presupunerea asta la fel?

— Da, șopti Jablonsky după câteva clipe de gândire.

— Deci, un ecran de ceață, fum în ochi. De fapt nici nu aveau nevoie de fizicieni sau de ostateci. De ce să ia niște lucruri care nu le trebuiau?

— Asta spune multe.

Ryder era răbdător.

— Nu aveau nevoie de ei ca să facă bombe. Eu aș zice că le-au trebuit din trei motive. Primul ar fi pentru a obține publicitate maximă, să convingă publicul că au mijloace să fabrice bombe și că nu glumesc. Al doilea, să ne convingă pe noi că avem timp pentru tratative. Vreau să zic că nu poți face o bombă într-o zi sau două, nu?

— Sigur, nu!

— Deci că avem timp să respirăm. Numai că nu avem. Și al treilea ar fi crearea unui climat propice pentru obținerea terorii. Oamenii nu mai reacționează normal când își pierd

mințile de groază. Nu mai judeci ce faci.

— Și unde or să ne ducă toate astea?

— Asta depinde de cât o să mă ducă pe mine mintea. De unde dracu' ai vrea să știu?

Jablonsky se uită fix în pahar, dar fără să găsească inspirația pe care o căutase. Oftă din nou și zise:

— Și singurul lucru care are un sens în toată afacerea asta te face să te porți așa?

— E ceva în neregulă cu comportamentul meu?

— Asta-i poanta, că ar trebui să fie. Sau să fi fost. Exagerat de îngrijorat în legătură cu Susan. Dar dacă e corect cum gândești, ei bine, înțeleg.

— Mă tem că nu mă înțelegi. Dacă sunt corect în ceea ce numești „gândirea mea", Susan e într-un pericol mai mare decât ar fi fost dacă acceptam lucrurile cum par a fi. Dacă bandiții sunt genul de oameni care cred eu că sunt, atunci ei nu trebuiesc judecați după normele obișnuite. Sunt machiavelici, sunt nebuni după putere, megalomaniaci dacă vrei, oameni pe care nu-i poate opri nimeni și nimic, care merg până la capăt fără milă, mai ales dacă sunt încolțiți și înghesuiți.

— În cazul ăsta ar trebui să fii îngrijorat, spuse Jablonsky.

— Da, asta ar ajuta foarte mult.

Se auzi soneria de la intrare și Ryder se ridică și merse să deschidă, dar sergentul Parker, care la Ryder era ca la el acasă, intrase deja. Ca și Jablonsky, avea o servietă, dar spre deosebire de acesta, arăta bine dispus.

— 'Nă seara. Știu că n-ar trebui să mă asociez cu un ex-copoi, dar în numele sacru al prieteniei…

— Am demisionat.

— Totuna e. Mi-ai lăsat cale liberă pentru a lua locul celui mai temut și detestat polițai din oraș. Ăsta gest frumos. După ce ai terorizat atâta timp populația, meriți și tu o pauză.

Îl urmă pe Ryder în living.

— Aa, doctor Jablonsky! Nu mă așteptam să te găsesc aici.

— Nici eu să apari.

— De ce? Asocierea cu un fost polițist căzut în dizgrație nu e statutar considerată o infracțiune. De ce să nu privim partea frumoasă a lucrurilor. Chiar așa, Ryder, omul are paharul gol și mie poți să-mi pui un London Gin.

Un an petrecut într-un schimb de experiență cu Scotland Yardul îi întărise lui Parker convingerea că ginul american rămăsese ca pe vremea prohibiției și încă se mai fabrică în grupuri sanitare. Parker scoase din servietă fotografia lui Ryder de la San Ruffino.

— Nu te supăra ca am venit așa târziu cu asta, dar a trebuit să mă întorc la sediu să-i dau raportul amicului tău cel mai gras. Părea că tocmai își revenise dintr-un atac de cord. Raportul meu l-a interesat mult mai puțin decât modurile în care să te facă pe tine bucățele. Fotografia asta prezintă vreo importanță pentru tine?

— Sper că da. De ce?

— Mi-ai cerut-o. Și se pare că Susan vroia s-o ia cu ea și apoi s-a răzgândit. A cerut voie să meargă la toaletă. Tipul care îi păzea a cercetat sala, apoi a lăsat-o să meargă. Când a ieșit, arăta îngrozitor de palidă.

— Morning Dawn, spuse Ryder.

— Pardon?

— Pudra pe care o folosește de obicei.

— Aha! Înseamnă că… măi, ce ție și cu privilegiile femeilor de a vrea mai întâi o chestie, ca să renunțe după trei minute la ea.

— Ai deschis-o?

— Ascultă, sunt un polițist cinstit, onest și nici în vise…

— Lasă visele.

Parker slăbi cele șase clipsuri care țineau fotografia de ramă și desprinse dreptunghiul alb. Privi foarte interesat spatele fotografiei.

— S-ar părea că e o cheie aici! Văd cuvântul Morro.

Restul cred că e steno.

— Se potrivește, doar se grăbea.

Ryder apucă telefonul, formă un număr și după treizeci de secunde îl puse la loc.

— La dracu! Nu-i acasă.

— Cine?

— Translatoarea mea de steno, Marjory. S-or fi cărat pe undeva la vreun bar, sau să mănânce. N-am idee cum își petrec tinerii din ziua de azi serile. Poate știe Jeff.

— Dar unde e camaradul tău ex-polițai?

— Undeva pe Cypress Bluff, aruncă una din cele mai prețioase posesiuni ale șefului Donahure în Pacific.

— Deci nu chiar pe Donahure? Păcat! Și acum, povestește-mi.

CAPITOLUL TREI

America, la fel ca Anglia, are mai mult decât partea ei de oameni care și-au ales ca mod de viață nonconformismul. Aceștia sunt individualiștii care își urmează propria cale, slăbiciunile, sau ceea ce de obicei sunt privite drept ciudățenii, cu o splendidă nepăsare, toate astea muiate doar de o cantitate infimă de milă, mâhnire și blândă resemnare pentru aceia care nu sunt ca ei, hoardele de conformiști fără chip, printre care sunt ei obligați să se miște și să își ducă traiul.

O mică parte dintre acești individualiști, conducătorii celor mai ezoterice forme de religii, invențiile lor, încearcă sporadic să îi mâne pe cei mai naivi dintre cei mușcați de prejudecăți pe drumul care îi duce către revelația finală. Pe aceștia îi consideră ca fiind deja pierduți, în afara oricărei compensări, resemnați să se bălăcească în troaca propriei lor ignoranțe, în timp ce ei își urmează sub autostrăzile sinuoase ale modului de trai ales, ignorând benzile pentru motociclete pe care le folosește marea majoritate a omenirii purtătoare de ochelari de cal.

De obicei sunt cunoscuți sub denumirea de excentrici. Deci, America are partea ei de excentrici, și chiar mai mult. Dar California, după cum recunosc cei mai mulți dintre locuitorii statului și restului Uniunii, posedă cea mai mare parte dintre excentricii Americii; se spune că aici sunt pur și simplu înghesuiți.

Excentricul american e altfel decât adevăratul excentric englez, care e un singuratic. Excentricii californieni tind permanent să polarizeze și ar putea fi foarte bine

categorisiți drept cultiști, cu credințe care se întind de la fericiți la cataclismici, de la neclintiți - incapabili să combată - pontificări de guru locali, la curajoasele resemnări ale acelora care cunosc data și ora sfârșitului lumii, sau a celor care stau ghemuiți pe vârful vreunui pisc din Sierra așteptând următorul potop, ale cărui ape le va ajunge doar până la glezne, nici măcar un centimetru mai sus, înainte de apusul soarelui.

Într-o societate mai puțin liberă, deschisă, tolerantă sau inhibată decât cea a Californiei, ar fi legați împreună în acele instituții rezervate pentru dezechilibrații rasei umane. Statul de aur nu nutrește față de ei chiar un sentiment de dragoste, dar îi privește cu un fel de afecțiune amuzantă și uneori exasperată.

Nu pot totuși fi priviți ca niște adevărați excentrici; în Anglia sau pe coasta de est a Statelor, cineva poate fi sărac, dar cu toate astea recunoscut ca un exemplar remarcabil din ceea ce restul oamenilor sunt bucuroși să nu fie.

Între atâtea secte existente în California, e aproape imposibil să devii un excentric de frunte, solitar, cu toate că au fost câteva exemple notabile, cum au fost cele ale Împăratului de San Francisco sau Apărătorul de Mexico. Împăratul Norton I devenise atât de cunoscut, de faimos, că până și ceremonia înmormântării câinelui său a atras concursul respectabililor și practicilor franciscani ai secolului 19, până acolo că întreaga lume de afaceri a orașului, baruri și bordeluri fără excepție s-a oprit complet.

Dar acesta a constituit o excepție și altfel a fost aproape imposibil ca un excentric fără bani să atingă culmile. Ca să speri să devii un excentric reușit în California, trebuie neapărat să fii milionar; ca să fii milionar, ești obligat să posezi și o voință de fier. Von Streicher a fost printre ultimii aleși. Spre deosebire de mașinile de calculat uscate și prăfuite ale petrolului, miliardarii manufacturilor și al marketingului de astăzi, Von Streicher a fost unul dintre

giganții erei vapoarelor cu aburi, căilor ferate și oțelului. Atât averea cât și reputația sa de excentric și le formase și consolidase prin anii 20, și statutul sau în ambele domenii era inatacabil.

Dar orice statut reclamă un simbol; un simbol pentru un miliardar nu trebuie să fie ascuns, ci trebuie văzut și cu cât e mai impunător cu atât e mai bine. Toți excentricii care se respectă, și au o calificare monetară decentă, se axează aproape invariabil pe același simbol: un cămin care să reflecte adevărata dimensiune a proprietarului. Kublai Khan și-a clădit Xanadu-ul său și cum era mai bogat decât oricare alt miliardar, ce a fost bun pentru el a fost bun și pentru ei.

Alegerea poziției i-a fost dictată lui Von Streicher de două fobii puternice: cea a valurilor mareice și cea de înălțime. Prima îi apăruse în tinerețe, după ce a citit despre erupția vulcanică și distrugerea insulei Thera, la nord de Creta. Ca urmare a erupției, s-a format un val de cincizeci de metri înălțime care a distrus o mare parte a vestigiilor civilizațiilor Minos, greacă și turcească. De atunci spaima că și el va sfârși înghițit de valurile unei maree uriașe nu l-a mai părăsit. În ceea ce privește înălțimile nu avea o bază la fel de solidă, dar un excentric care se respectă nu își caută prea multe motive pentru capriciile pe care le are. A păstrat această dilemă îngrozitoare până când a făcut o vizită pe meleagurile natale, în Germania. A petrecut două luni vizitând aproape în exclusivitate monumente arhitecturale, castele, multe din ele construite de nebunul de Ludwig de Bavaria și la întoarcere s-a oprit asupra celui pe care îl considera totuși cel mai mic dintre rele: înălțimile.

Oricum, nu a urcat prea mult. S-a fixat asupra unui platou stâncos cam la cincizeci de metri înălțime dintr-un lanț de munți la douăzeci de kilometri de ocean și acolo a început să își construiască propriul Xanadu pe care mai târziu l-a botezat Adlerheim - Castelul Vulturilor. Despre

mica locuință provizorie a lui Kublai Khan se spunea că arată ca o boltă înstelată; cea a lui Von Streicher era cu totul altceva.

Aici era vorba despre o oroare de castel în stilul neogotic, o monstruozitate barocă, înspăimântătoare prin totala sa vulgaritate. Masivă, clădită din marmură adusă din Italia de nord, era o îngrămădire de turele, turnuri și creneluri, având chiar și crestături prin care se putea trage cu arcul. Totul era păzit de un pod basculant și un șanț pentru apă - Von Streicher era în siguranță. Vederea asupra unei largi văi spre lanțul de munți aflat între el și ocean, reprezentând o piedică de netrecut pentru inevitabila maree uriașă, era o splendoare pentru el.

Din fericire pentru cei șapte captivi aflați în duba care urca din greu printre pini spre castel, splendida panoramă le era inaccesibilă din cauza geamurilor mate și a faptului că erau aproape lipiți de pereții dubei și legați ca niște pachete. Dar în curând aveau să cunoască interiorul Alderheimului mai bine decât cel mai abrutizant admirator întârziat a ceea ce putea fi mai urât în designul secolului al nouăsprezecelea.

Oprirea dubei îi făcu pe pasageri să vină unii peste alții. Ușile din spatele mașinii se deschiseră și, după desfacerea legăturilor care îi țineau lipiți de banchete, cei șapte fură ajutați să coboare într-o curte pătrată, complet împrejmuită. Doi paznici tocmai închideau cele două porți masive din stejar gros, armate cu drugi metalici, prin care intraseră.

Cei doi paznici erau înarmați cu puști semiautomate Ingram, prevăzute cu surdină, armele preferate de unitatea de elită britanică, Special Air Service - o unitate a armatei de fapt - arme considerate ca fiind printre, dacă nu cele mai bune din lume. O altă ciudățenie în legătură cu cei doi era că din vârful burnusurilor și până la marginea de jos a robelor care le atingeau sandalele erau îmbrăcați ca niște arabi - nu chiar veșmintele strălucitor de albe care

deveniseră obișnuite în California - dar fără nicio îndoială foarte practice atât pentru clima fierbinte cât și pentru mascarea perfectă a Ingramurilor sub faldurile lor ample.

Alți patru oameni, doi dintre ei aplecați asupra straturilor de fiori de-a lungul celor patru ziduri, iar ceilalți doi cu armele în bandulieră, erau îmbrăcați la fel. Toți șase aveau fețele arse de soare, de locuitori ai deșertului, deși ceva în legătură cu oasele fețelor părea în neregulă.

Bărbatul care părea șeful bandiților fusese singurul care își scosese masca încă de la plecarea din San Ruffino. Era înalt și lat în umeri și, spre deosebire de Von Streicher, care în mod obișnuit când era la el acasă purta pantaloni scurți de piele și pălărioară tiroleză cu o pană de fazăniță, el arăta ca și cum ar fi aparținut într-adevăr Castelului Vulturilor - avea un singur ochi, celălalt fiind acoperit cu un petic negru. Le vorbi:

— Numele meu este Morro și sunt șeful acestei comunități. Aceștia, și arătă spre bărbații înarmați, sunt acoliții, sau discipolii mei, cum vreți să le spuneți, toți slujitori credincioși ai lui Allah.

— Așa să le spui tu! Eu aș spune mai degrabă că sunt scăpați din lanțuri, de la ocnă.

Mărunțelul care vorbise era îmbrăcat într-un costum negru de alpaca, avea o cocoașă pronunțată, ochelari bifocali și în general înfățișarea unui om distrat, cu gândurile aiurea, lucru de fapt total greșit. Profesorul Burnett de la Universitatea din San Diego era orice altceva dar nu cu gândurile aiurea - în cercurile sale universitare era celebru pentru inteligența sa ascuțită și notoriu pentru prezența sa de spirit.

— Lanțurile se pot pune atât la propriu cât și la figurat, profesore, spuse Morro zâmbind. Într-un fel sau altul, cu toții suntem sclavii cuiva.

Le făcu un semn celor doi gardieni.

— Dezlegați-i. Doamnelor și domnilor, trebuie să vă cer scuze dacă v-am deviat puțin de la treburile

dumneavoastră obișnuite. Mi-ar place să cred că niciunul dintre dumneavoastră nu a suferit prea tare din cauza lipsei de confort pe drum încoace.

Micul discurs avea fluența și precizia unui om educat pentru care engleza nu e limba natală.

— Nu aș vrea să par prea alarmant sau amenințător - nu poate fi nicio metodă mai sigură de a suna alarmant și amenințător decât când spui că nu intenționezi să fii astfel - dar, înainte de a vă conduce înăuntru aș dori să vă arăt zidurile acestei curți.

Zidurile aveau șase metri înălțime și deasupra trei rânduri de sârmă, pe niște suporți în formă de L. Morro continuă.

— Zidurile și porțile astea sunt singurele locuri pe unde se poate pleca de aici. Nu vă sfătuiesc să le încercați, în special zidurile. Îngrăditura este sub tensiune.

— Și încă de șaizeci de ani, spuse Burnett.

— Deci cunoști locul.

Morro nu părea surprins.

— Ai fost aici?

— Au fost cu miile. Nebunia lui Von Streicher. S-a deschis pentru public acum vreo douăzeci de ani de când e patronată de stat.

— Încă se mai vizitează, crede-mă. Cine sunt eu să lipsesc statul California de moștenirea ei culturală? Von Streicher a băgat prin sârme un curent de cincizeci de volți doar pentru a împiedica băgăreții să umble pe acolo. Nu ar ucide decât pe cineva cu inima slabă, dar cineva cu inima slabă nu s-ar urca acolo. Eu am ridicat curentul la două mii de volți. Urmați-mă, vă rog.

Îi conduse printr-o boltă în direcția opusă intrării într-un hol imens, de douăzeci de metri pe douăzeci. Pe fiecare zid, mai puțin cel cu ușa prin care intraseră, era câte un cămin uriaș, înăuntru putând să stea un om în picioare. Buturugile care pârâiau în foc nu reprezentau doar motive decorative, pentru că, deși în iunie, pereții groși din granit

efectiv izolau interiorul de căldura de afară. Pereții nu aveau ferestre, lumina provenind de la trei candelabre masive de Praga. Podeaua lustruită ca oglinda era din lemn roșu și era pe jumătate ocupată de un șir de mese și bănci, în rest nefiind decât un rostrum din stejar sculptat și un maldăr de rogojini.

— Salonul de banchete al lui Von Streicher, le explică Morro. Sunt curios dacă ar fi fost de acord cu schimbarea asta.

Burnett îl atacă din nou.

— Scaunele Ludovic XIV, mesele Empire… s-au dus, nu? Cred că au fost niște lemne de foc de calitatea întâia.

— Nu trebuie să îi consideri barbari pe păgâni, profesore. Mobila originală este intactă. Castelul are niște pivnițe imense. Adlerheim, mai puțin splendida sa izolare, nu este chiar ce ne-am fi dorit în privința obiectivelor noastre religioase; jumătatea de sală cu mese este profană, cealaltă jumătate este sfântă. Ce să facem, trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Sperăm ca într-o bună zi să ne construim o moschee aici, dar deocamdată ne mulțumim cu ce avem. Rostrumul este pentru citirea Coranului, iar rogojinile desigur, pentru credincioși. Pentru a-i chema pe credincioși să se roage, din nou am fost obligați să facem un compromis îngrozitor.

Turnurile astea, grotești simboluri arhitecturale ale bisericii Ortodoxe Grecești sunt o blasfemie, dar am sfințit unul dintre ele și acum ne servește drept minaret. De acolo îi cheamă muezinul pe credincioși să se roage.

Dr. Schmidt, ca și Burnett, un eminent fizician și tot ca și Burnett, recunoscut pentru neputința sa de a se abține în fața prostiei omenești, îl privea pe Mono pe sub sprâncenele albe și stufoase care completau o splendidă coamă de păr alb. Fața sa tristă avea o expresie de neîncredere aproape comică.

— Și astea le povestiți voi vizitatorilor miercurea și vinerea?

— Dar desigur.

— Dumnezeule!

— Allah, dacă nu vă supărați.

— Și presupun că tu îi conduci prin turnuri. Cred că simți o plăcere deosebită debitând pachetul ăsta de minciuni credulilor mei concitadini.

— Allah te va lumina într-o zi.

Mono nu îl încuraja, dar era totuși destul de amabil.

— Asta e o treabă - dar ce spun eu - o muncă sacră pe care o face locțiitorul meu, Abraham.

— Abraham? nu își ascunse mirarea Brunete, iată un nume potrivit pentru un credincios ai lui Allah.

— Nu ați mai fost de mult prin Palestina, profesore.

— Israel.

— Palestina. Sunt acolo mulți arabi care profesează credința evreilor. De ce n-ar fi și un evreu de credință musulmană? Dar poftiți, o să vă fac cunoștință cu el și o să vă lămuriți mai bine.

Spațiosul birou în care îi conduse degaja un aer sobru. Von Streicher lăsase decorațiunile interioare ale castelului pe seama arhitecților și decoratorilor care făcuseră o treabă bună. Camera de lucru era în genul bibliotecilor ducale englezești, trei pereți fiind acoperiți cu rafturi de bibliotecă, fiecare carte fiind legată în cea mai bună și fină piele; pe jos, carpete groase și pufoase pe care se găseau fotolii mari și confortabile din piele și un birou cu scaun de asemenea capitonate. Cei trei bărbați aflați în încăpere reprezentau nota discordantă. Toți erau în haine arabe. Doi dintre ei, mici de statură și cu niște trăsături care te făceau să nu-i mai privești a doua oară, și un al treilea care merita toată atenția pe care o risipeau ceilalți doi. Arăta ca un tip care se hotărâse și crească pentru a se face jucător de baschet și după ce reușise își schimbase brusc hotărârea și trecuse pe fotbal american, cu același succes. Era un uriaș cu umerii unui cal de povară, cam la o sută cincizeci de kilograme. Morro le făcu prezentările.

— Abraham, oaspeții noștri de la San Ruffino. Doamnelor și domnilor, Domnul Abraham Dubois, adjunctul meu.

Uriașul se ridică.

— Este o mare plăcere pentru mine. Bine ați venit la Adlerheim. Sperăm că șederea dumneavoastră aici va fi plăcută.

Atât vocea cât și tonul folosit erau surprinzătoare. Ca și Morro, vorbea cu acea ușoară fluență a unui om educat, deși privindu-i fața impasibilă, lipsită de orice schimbare de expresie, te-ai fi așteptat ca fiecare cuvânt să fie însoțit de sunete sinistre sau amenințătoare. Vorbirea nu îi trăda naționalitatea, dar trăsăturile feței o făceau din plin. Nu era arab, evreu, levantin sau, în ciuda numelui, francez. Era negreșit american sadea - nu tipul de american perfect din campusurile americane - americanul aristocratic nativ a cărui spiță se pierdea în negura vremurilor: Dubois era o piele-roșie pur sânge.

— O ședere plăcută și scurtă, sperăm, adăugă Morro.

Îi făcu un semn lui Dubois, care la rândul lui le făcu un semn celor doi tovarăși ai săi mai mici, care părăsiră încăperea. Morro trecu după birou.

— Vă rog să luați loc. O să avem o mică discuție, apoi veți fi conduși la locurile care v-au fost pregătite, după ce în prealabil îi veți fi cunoscut și pe ceilalți oaspeți.

Se așeză, își luă stiloul și vru să spună ceva, dar se întrerupse la apariția celor doi omuleți care tocmai ieșiseră și care intrau în bibliotecă, fiecare cu câte o tavă încărcată cu sticle și pahare.

— După cum vedeți, nu suntem necivilizați. Ne-am gândit că niște băuturi care să vă remonteze cât de cât după oboseala drumului nu vă vor displace.

Profesorul Burnett fu primul căruia i se oferi să se servească. Acesta se uită încruntat la sticle, apoi la Morro, dar nu făcu nicio mișcare. Morro zâmbi înțelegător, se ridică și se apropie de el.

— Dacă intenționam să scăpăm de voi - deși nu avem

niciun motiv pentru a o face - credeți că v-am fi adus tot drumul ăsta pentru a o face tocmai aici? Nu avea niciun rost. Să lăsăm cucuta lui Socrate și cianura asasinilor profesioniști. Nouă ne plac băuturile adevărate. Pe care o preferați, dragă profesore dintre astea pe care le-am ales eu, pur și simplu la întâmplare?

Burnett, a cărui sete era legendară, ezită doar o secundă înainte de a o indica. Morro luă sticla, făcu să îi scadă nivelul lichidului chihlimbariu cam cu un sfert, apoi zâmbi aprobator.

— Glenfiddich. Un excelent malț scoțian. Îl recomand oricui.

Profesorul nu mai stătu pe gânduri. Malțul e malț, indiferent de culoarea morală a celui care ți-l oferă. Bău, plescăi din buze satisfăcut și îi rânji sadic.

— Musulmanii nu beau.

— În mod excepțional beau. Iar noi suntem un grup de excepție.

Morro nu înregistrase ofensa. Pentru cei ce se consideră adevărați musulmani, a nu consuma băuturi alcoolice în afara granițelor lor este o datorie, o regulă de onoare. Întrebați administratorul oricărui hotel de cinci stele din Londra care, ca centru de întâlnire al eșaloanelor superioare ale societății arabe, a luat locul Meccăi. Era o vreme când șeicii petrolului obișnuiau să își trimită zilnic servitorii să le aducă oale mari cu băutură mascată până când administrația le-a sugerat că așa ceva nu este absolut necesar și că nu este nevoie decât să încarce notele de plată la lenjerie, telefoane sau servicii poștale. Vă imaginați că guvernele din Golf nici n-au clipit văzând note de plată de telefon de o mie de lire sterline.

— Musulmani de excepție!

Burnett nu i enunțase la zâmbetul sarcastic.

— Dar de ce fațada asta?

— Fațadă? Dar nu e vorba de nicio fațadă, profesore. Cred că ați rămâne uimiți dacă ați ști câți musulmani sunt

în statul ăsta. Și ați rămâne uimiți dacă ați afla câți dintre ei ocupă poziții înalte. Și câți dintre ei vin aici să se închine și să mediteze - Adlerheim devine, și încă destul de repede, un centru de pelerinaj pentru lumea din Vest. Pe deasupra, ați fi la fel de uimiți de câți cetățeni influenți, cu nume și situații inatacabile, ar garanta pentru noi, pentru onestitatea scopurilor noastre.

— Mă îndoiesc, spuse dr. Schmidt, că ar face-o dacă ar cunoaște adevăratele voastre ocupații.

Morro își ridică palmele spre cer și se uită spre Dubois, parcă implorându-l să îl ajute. Acesta tuși, apoi spuse:

— Ne bucurăm de respectul, încrederea și - trebuie să o spun - de admirația autorităților locale. Și de ce nu? Credeți că doar pentru că locuitorii Californiei își privesc cu bunăvoință excentricii, ba chiar îi socotesc specii protejate? Bineînțeles că nu. Noi suntem înregistrați ca societate caritabilă și, spre deosebire de aceste societăți în majoritate, noi nu cerem bani, noi dăm. În ultimele opt luni cred că am donat peste două milioane de dolari săracilor, infirmilor, fondului de pensii pentru retardați și handicapați, indiferent de rasă sau religie.

— Inclusiv fondului de pensii al poliției?

Burnett mai avea multe de spus.

— Inclusiv. Și nu e vorba de mită sau corupție.

Dubois era atât de convingător că îți venea să îl feliciți pentru caritatea lui.

— O răsplată, aș putea spune, pentru paza și protecția pe care ne-o oferă. Domnul Curragh, șeful poliției districtuale, un om unanim respectat pentru integritatea sa, este sprijinit din tot sufletul de Guvernatorul statului în asigurarea că putem să ne vedem de treburile noastre, planuri pașnice și altruiste, fără nicio piedică. Avem chiar și un paznic permanent, din partea, poliției, jos în vale la intrarea pe drumul nostru, pentru a nu fi deranjați.

Dubois își scutură capul său mare și continuă cu o voce gravă.

— Nu veți crede, domnilor, cât de mare este numărul color rău intenționați pe lumea asta care își fac o plăcere din a-i tracasa pe cei ce vor să facă bine.

— Sfinte Dumnezeule! nu se mai putu abține Burnett. Din toată ipocrizia pe care am întâlnit-o pe lumea asta… Știi, Morro, te cred. Te cred și că ai prostit sau convins un onest șef de poliție, ba chiar o întreagă poliție, făcându-i să creadă că sunteți ceea ce pretindeți că sunteți. Nu văd niciun motiv pentru care să nu vă creadă, mai ales cu două milioane de motive verzi. Dar lumea nu aruncă un noroc din ăsta doar din caritate sau ca să se distreze, nu?

Morro zâmbea.

— Mă bucur că te apropii de punctul nostru de vedere.

— Nu-l aruncă, mai ales dacă se joacă pe mize atât de ridicate. Speculezi ca să acumulezi, nu-i așa, Morro?

Dădu din cap încet, parcă nevenindu-i să creadă ce realizase, își aduse aminte de paharul gol pe care îl ținea în mână și făcu doi pași să se fortifice împotriva irealității.

— În afara contextului, cu greu nu v-ar crede cineva. În context, e imposibil.

— Ce context?

— Furtul materialului nuclear și răpire în masă. Foarte greu să pui semnul egalului între asta și pretinsele voastre idealuri umanitariste. De altfel mă îndoiesc că poți pune egalul ăsta undeva. Poate doar cu o minte bolnavă.

Morro se întoarse la biroul său și își propti obrajii în palme. Pentru un motiv oarecare nu își scosese mănușile pe care le purtase până atunci.

— Noi nu suntem bolnavi. Nu suntem fanatici. Noi nu avem decât un singur scop: îmbunătățirea condiției umane.

— La cine te referi? La grupul vostru?

— Îmi pierd vremea. Crezi cumva că v-am adus aici din întâmplare? Crezi că v-am luat pentru vreo răscumpărare? Ei bine, nu. Poate crezi că scopul nostru este să vă forțăm, pe dumneata și pe dr. Schmidt să faceți vreun soi de bombă atomică pentru noi? E de-a dreptul caraghios -

nimeni n-ar putea obliga niște oameni de statutul și integritatea voastră să facă ceea ce nu vor. Ai putea crede - lumea ar putea crede - că am putea să vă forțăm sub amenințarea torturării celorlalți ostateci, în special a doamnelor. Absurd. Vă reamintesc că noi nu suntem barbari. Profesore Burnett, dacă ți-aș băga un revolver cu șase gloanțe între ochi și ți-aș spune să nu miști, ai face-o?

— Bănuiesc că nu.

— Ai face-o sau nu?

— Clar că nu.

— Și nici măcar nu ai știi dacă arma e încărcată. Te-ai prins?

Burnett rămase fără replică pe moment și Morro continuă:

— Nu vă dau cuvântul meu de onoare că nu vi se va întâmpla nimic, pentru că oricum nu mă veți crede. Vom trăi și vom vedea.

Își trase o hârtie în față.

— Deci, pe profesorul Burnett și pe dr. Schmidt îi cunosc, pe doamna Ryder o cunosc.

Se uită la tânăra ochelaristă cu păr castaniu și privirea speriată.

— Dumneata trebuie să fi domnișoara Julie Johnson, stenografa.

Se uită la cei trei bărbați care mai rămăseseră.

— Care dintre voi este Haverford, directorul adjunct?

— Eu, luate-ar dracu'.

Haverford era un tânăr prestant cu părul roșcat și o privire colerică.

— Aoleu! Și domnul Carlton, adjunctul șefului securității?

— Eu.

Carlton era un bărbat cam de treizeci și cinci de ani, brunet, cu buze strânse și o expresie de dezgust pe figură.

— Ei, nu trebuie să îți faci sânge rău.

Morro era aproape amabil.

— Nu există sistem de protecție care să nu poată fi dat peste cap odată și-odată.

Se uită la cel de-al șaptelea ostatec, un tânăr blond și palid, al cărui măr al lui Adam tresălta spasmodic în același timp cu zvâcnirile nervoase ale ochiului stâng.

— Iar dumneata trebuie să fii dl. Rollins de la camera de control.

Rollins nu îi spuse dacă e el sau nu. Morro întoarse pagina.

— V-aș ruga ca atunci când veți ajunge în camerele voastre să scrieți fiecare câte o scrisoare, cu ustensilele pe care le veți găsi acolo. Către cei mai apropiați și dragi, doar ca să le spuneți că sunteți bine și în viață, sănătoși - în ciuda privării temporare de libertate - că nu aveți plângeri din cauza tratamentului și că nu ați fost și nu veți fi amenințați în niciun fel. Desigur, nu veți menționa Adlerheim sau musulman sau orice altă referire la locul unde vă aflați. Plicurile puteți să le lăsați nelipite. De asta ne vom ocupa noi.

— Cenzură, ai?

Nici al doilea scotch nu avusese vreun efect calmant asupra lui Burnett.

— Nu fii naiv.

— Și dacă refuz, sau refuzăm să scriem?

— E treaba voastră dacă nu vreți să vă liniștiți familiile.

Se uită la Dubois.

— Acum cred că putem să îi aducem pe dr. Healey și pe dr. Bramwell.

— Deci aici au dispărut cei doi! se miră dr. Schmidt.

— Doar v-am promis că vă voi prezenta și alți oaspeți.

— Unde este profesorul Aachen? tună dr. Schmidt.

— Profesorul Aachen? se minună Morro, privindu-l pe Dubois. Nu cunoaștem pe nimeni cu numele ăsta.

— Profesorul Aachen era cel mai prestigios dintre cei trei fizicieni care au dispărut acum câteva săptămâni,

Schmidt putea fi foarte exact, chiar pedant în ceea ce

spunea.

— Ei bine, n-a dispărut în direcția noastră. Nu ne putem asuma răspunderea pentru toți savanții care dispar. Sau dezertează.

— Să dezerteze? Imposibil!

— Mă tem că exact asta a fost și reacția colegilor dumneavoastră americani și britanici care au găsit că apartamentele subvenționate de stat din Moscova prezintă o atracție deosebită. Ah! Colegii dumneavoastră care dezertează dar nu dezertează, domnilor!

Exceptând diferența de cincisprezece centimetri înălțime, Healey și Bramwell semănau într-un mod ciudat. Bruneți, cu fețe subțiri și inteligente, cu ochelari cu rame de corn, ar fi făcut o figură bună în orice birou de pe Wall Street.

Morro nu mai trebui să facă prezentările: toți erau fizicieni atomiști de marcă într-o comunitate foarte restrânsă. Foarte caracteristic pentru ei, nici lui Burnett nici lui Schmidt nu le trecu prin cap să îi prezinte tovarășilor de suferință.

După obișnuitele strângeri de mână, bătăi pe umeri și nu-tocmai-obișnuitelor regrete că se întâlnesc în astfel de condiții, Healey spuse:

— Vă așteptam.

Apoi către Morro, cu o privire total necordială.

— Ei sunt colegii, nu?

— În schimb noi nu ne bucurăm deloc.

Prin „noi”, Burnett înțelegea desigur doar pe el și pe Schmidt.

— Dar dacă tot am ajuns aici, ne așteptam să fie și Willi Aachen cu voi.

— Și noi am crezut la fel, la început. Dar nici urmă de Willi. Morro are trăsnita idee că ar fi dezertat. Cică nici n-a auzit de el, darămite să-l vadă.

— Foarte trăsnită, zise Schmidt. În schimb voi doi arătați excelent, aș putea spune.

— E și normal, răspunse Bramwell. E o vacanță forțată și nedorită, dar cele mai liniștite șapte săptămâni pe care le am avut de ani de zile. Ba chiar de când mă știu. Plimbare, mâncare, somn, băutură și, ce mi-a plăcut cel mai mult, niciun telefon. O bibliotecă superbă, după cum vedeți și în fiecare apartament câte un televizor color pentru înapoiații mintali.

— Ce apartament?

— O să vezi. Milionarii ăia de pe timpuri și-au permis o grămadă de luxuri. Aveți vreo idee de ce sunteți aici?

— Niciuna. Speram să ne lămuriți voi.

— De șapte săptămâni ne stoarcem creierii și degeaba.

— Nu v-a forțat să lucrați pentru el?

— Adică să-i facem o bombă atomică? La început ne-am gândit că asta vrea de la noi, dar nimic.

Healy își permise un zâmbet trist.

— Aproape dezamăgitor, nu?

Burnett îl privi pe Morro.

— Pistolul cu magazia goală, nu?

Morro îi zâmbi politicos.

— Cum adică? întrebă Bramwell.

— Război psihologic. De ce să răpești un fizician atomist dacă nu pentru a-l forța să-ți fabrice o bombă nucleară?! Asta o să creadă lumea.

— Da, asta o să creadă lumea, dar lumea nu știe că nu ai nevoie neapărată de asta. Doar cei cărora într-adevăr le pasă știu că doar pentru o bombă cu hidrogen ai nevoie de savanți. Și numai de unul. Și asta am aflat-o în prima seară când am venit aici.

Morro interveni curtenitor, ca de obicei.

— Domnilor, dacă ați dori să întrerupeți aici conversația. E suficient timp pentru a discuta trecutul, prezentul și viitorul, dar ceva mai târziu. Ne vom reîntâlni aici peste o oră. Între timp sunt sigur că proaspeții noștri oaspeți sunt dornici să își vadă apartamentele și să se ocupe de… corespondența opțională.

Susan Ryder avea patruzeci și cinci de ani și arăta cu zece mai tânără. Avea părul blond închis, ochii albaștri și un zâmbet care putea să vrăjească sau să înghețe, în funcție de persoana căreia îi era adresat. Era inteligentă și poseda din plin simțul umorului, dar în momentul de față nu găsea nimic amuzant. Și nici nu avea vreun motiv. Stătea în apartamentul care îi fusese repartizat, ea pe pat iar Julie, stenografa, în picioare, în mijlocul camerei.

— Ce e sigur e că știu să se ocupe de oaspeți, spuse Julie. Sau bătrânul Von Streicher știa. Sufragerie și dormitor ca-n Beverly Wilshire, baie cu faianță aurie, ce mai, de toate.

— Eu o să încerc chiar acum unul din luxurile astea, spuse Susan cu voce tare.

Se ridică și își puse un deget pe buze în semn de tăcere.

— O să fac un duș scurt, continuă ea.

Trecu prin dormitor în baie, așteptă prudentă câteva secunde, deschise dușul, apoi se întoarse tiptil după Julie și o aduse cu ea în baie.

— Nu știu dacă nu au cumva microfoane în camerele astea, șopti ea.

— Precis că au.

— Ce te face să fii chiar așa de sigură?

— Nu știu, dar toată povestea asta mă-nfioară.

— Da, domnul Morro. Și eu îl găsesc fermecător. Dar n-ai ce face. John mi-a spus odată mai de mult că zgomotul unui duș care curge provoacă o harababură de nedescris într-un microfon ascuns.

În afară de ea și de sergentul Parker nimeni nu îi mai spunea sergentului Ryder pe numele mic, Robert îi spunea Susan, dar pe taică-său nu îi scotea din „tata” când era vorba despre ei.

— Tot ce-mi doresc acum e să fie el aici, mai ales că i-am lăsat un bilet.

Julie o privi uimită.

— Mai ții minte că la San Ruffino a trebuit să merg la toaletă? Am luat fotografia lui John cu mine, i-am scos dublura și i-am scris câteva lucruri pe spate, apoi i-am pus dublura la loc și am lăsat-o pe birou.

— Dar nu e o șansă cam subțire să dea de ea?

— Normal. Așa că i-am scris și un bilețel în steno, l-am rupt și l-am aruncat în coșul de hârtii.

— Totuși, șansele să controleze coșul sunt cam puține. Și după aia să se gândească că e scris ceva acolo.

— Ei, o șansă aiurea, sau ceva mai mult decât aiurea. Tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Femeile sunt imprevizibile prin natura lor, dar una din chestiile care mă enervează cel mai tare e că în nouăzeci și nouă și ceva la sută din cazuri știe exact ce urmează să fac.

— Bine, și ce-ai reușit să îi scrii?

— Foarte puțin: o descriere - puținul care poate să-ți sară în ochi la un tip mascat - remarca sa stupidă că o să ne ducă într-un loc unde n-o să ne udăm la picioare și numele.

— Mi se pare ciudat că nu le-a spus bandiților să nu îl cheme pe nume. Cred că nu e decât un nume de împrumut.

— Clar că nu îl cheamă așa. Probabil are un simț al umorului mai încâlcit. Ce și-o fi zis: dacă tot sparg o stație de energie, stație, stațiune, ia să-mi iau eu numele după stațiunea de la Morro Bay. Dar n-aș crede că ne-ajută asta la ceva.

Julie zâmbi a îndoială și ieși. Când ușa se închise în urma ei, Susan se întoarse să localizeze sursa curentului care îi înfiorase umerii, dar nu era nicio sursă de curent.

Dușurile erau foarte căutate în apartamentele ocupate de noii locatari. Ceva mai încolo pe coridor, într-un alt apartament, profesorul Burnett ajunse în baie pentru exact aceleași motive ca și Susan, doar că în cazul lui, persoana cu care dorea să vorbească era, inevitabilul dr. Schmidt. Bramwell, când enumerase distracțiile Adlerheimului,

emisese un lucru pe care atât Burnett cât și Schmidt îl considerau cel mai distractiv dintre toate - barul. Cei doi toastară în tăcere, Burnett cu malțul său iar Schmidt cu gin și tonic. Burnett îl întrebă:

— Așa-i că și tu vezi lucrurile ca mine?

— Așa-i.

Ca și Burnett, Schmidt nu vedea deloc cum stau lucrurile.

— Ori e un excentric, ori e un nebun, ori e un drac șiret.

— E clar că-i un drac șiret. Desigur, nimic nu-l împiedică să fie un amestec din toate astea.

— Ce șanse crezi că avem să ieșim de aici?

— Zero.

— Ce șanse crezi că avem să ieșim vii de aici?

— Tot atâtea. Nu-și poate permite să ne lase în viață.

— Cinstit acum, chiar crezi că e în stare să ne omoare pe toți cu sânge rece?

— N-are cum altfel, ezită Schmidt. Nu poți să fi sigur. Pare destul de civilizat în felul lui aiurea de a fi. Poate fi doar o aparență, desigur, e posibil să fie un om care are o misiune.

Schmidt își ajută puțin inspirația umplându-și paharul.

— Poate e pregătit să negocieze viețile noastre. Fără să spun nimic rău de ceilalți, cu patru fizicieni atomiști de primă clasă în mână, are cărți destul de bune ca să poată negocia ori cu statul, ori cu guvernul.

— Cu guvernul, fără îndoială. Dr. Durrer de la ERDA trebuie să-i fi alertat de câteva ore bune. Și cât om fi noi de importanți, nu trebuie să neglijăm un factor emoțional extrem de important: două femei nevinovate ostatece. Națiunea întreagă o să urle pentru eliberarea noastră, indiferent dacă justiția își va urma sau nu calea cea dreaptă.

— E totuși o speranță, spuse Schmidt îngândurat. Am putea fluiera în întuneric. Ah, dacă am ști măcar ce intenții are Morro. Bun, bănuim noi că e vorba de un șantaj

nuclear, că altceva n-are ce să fie, dar ce fel, contra ce?

— Healey și Bramwell ne-ar putea spune. Până acum n-am avut ocazia să stăm de vorbă cu ei. Sunt furioși, normal, dar par destul de relaxați și încă neșocați de ceva anume. Înainte de a trece la o concluzie poate că ar trebui să discutăm cu ei. Au avantajul că știu ce nu știm noi.

— Par totuși prea relaxați, reflectă Schmidt după o vreme. Nu sunt expert în domeniul ăsta, dar dacă le-au spălat creierele, sau au fost convinși în vreun fel?

— Nu, îi cunosc prea bine și prea de multă vreme. Dar să știi că ideea asta mi-a venit și mie în timp ce discutam cu ei.

Îi găsiră pe ceilalți doi în camera lui Healey. Muzica mergea încet și Burnett puse un deget pe buze. Healey zâmbi și dădu mai tare.

— Asta doar ca să vă liniștiți. Ce, credeați că stăm noi aici de șapte săptămâni fără să știm dacă sunt sau nu microfoane ascunse?

— Tocmai asta e, că sunteți prea liniștiți în situația în care ne aflăm. De unde știți că Morro nu ne aruncă în groapa cu lei după ce-și termină treaba?

— N-o s-o facă. Ai dreptate, poate stăm prea liniștiți, dar ne-a spus de nenumărate ori că nu ni se va întâmpla nimic și că nu are niciun dubiu asupra rezultatului negocierilor cu autoritățile când va duce la bun sfârșit schema pe care o are în cap.

— Asta cam seamănă cu ce avem noi în cap. Și nu aduce nici pe departe a garanții pentru noi.

— E tot ce știm. Pe deasupra, am cam avut timp să ne dăm seama. Nu ne ține aici pentru oarece scopuri practice, ci mai degrabă psihologice, la fel ca treaba cu uraniu și plutoniu, sau, cum ai spus dumneata, pistolul fără gloanțe. Dacă eram necesari doar pentru motivul psihologic, atunci simplul fapt al dispariției noastre i-ar fi dus la obținerea a tot ce-și dorea, și ar fi putut dispune de noi pe loc. Dar de ce să ne țină totuși șapte săptămâni până la venirea

voastră? Doar pentru plăcerea companiei?

— Mă rog, nu-i rău să privești doar partea frumoasă a lucrurilor. Poate că și noi ne vom alătura modului vostru de a vedea lucrurile. Atâta doar că sper că treaba asta n-o să ne ia încă șapte săptămâni.

Healey se îndreptă spre bar și își ridică interogativ o sprânceană, privind spre Burnett, însă acesta scutură din cap refuzând, un indiciu clar pentru cât de tulburat era.

— Altceva mă râcâie pe mine. Willi Aachen. Unde să fi dispărut? Am eu motivele mele care mă fac să mă întreb: dacă patru fizicieni atomiști au picat în ghearele lui Morro, de ce n-ar pica și al cincilea? Adică el de ce-ar fi mai norocos?

— Numai Dumnezeu știe. Oricum, nu cred că a dat bir cu fugiții.

— Ar putea fi o dezertare involuntară, spuse Schmidt.

— S-au mai întâmplat cazuri, îi răspunse Burnett, dar aici nu e loc.

— Nu l-am întâlnit niciodată, zise Schmidt. E cel mai bun, nu? Din câte am auzit și citit, se pare că e cel mai bun.

Burnett zâmbi spre Healey și Bramwell și îi spuse lui Schmidt.

— Noi ăștia, fizicienii, suntem cu toții niște geloși și niște invidioși și încercăm tot timpul să ne autoconvingem că nu cedăm locul doi nici unuia dintre noi. Dar, desigur, el este cel mai bun.

— Presupun asta deoarece eu am fost naturalizat doar de șase luni de zile și pentru că el lucra într-un sector super-exclusivist de care eu am fost ținut deoparte. Cum e? Nu mă refer la savant.

— Ultima oară când l-am văzut a fost la un simpozion în Washington, acum vreo zece săptămâni. Am fost toți trei acolo. E un tip foarte simpatic, genul căruia îi place să-și trăiască viața din plin. Are o coafură negro, o splendoare și e mai creț decât cel mai creț negru din inima Africii. E

înalt cam ca mine, doar că are vreo sută de kile. Și, ca pentru noi toți, ideea că rușii sau alții l-ar putea convinge să lucreze pentru ei e de neconceput.

Ceea ce nu știa profesorul Burnett și nici vreo altă persoană care îl cunoscuse pe Willi Aachen era că imaginea descrisă de profesor mai devreme era total schimbată în momentul de față.

Fața profesorului Aachen era descompusă, ștearsă de orice urmă de bărbăție și gravată de o mie de riduri, care nu existaseră cu două luni înainte. Încă mai avea coama aceea celebră de păr creț, dar își schimbase culoarea în cea a zăpezii; nu mai era înalt, se încovoiase și avea o cocoașă cam la fel ca acelea ale bolnavilor de cifoză. Hainele îi atârnau pe o osatură micșorată și nu cântărea mai mult de șaizeci de kilograme.

Și în plus, Aachen ar fi colaborat cu oricine, dar mai ales cu López. Dacă López i-ar fi cerut să sară de pe podul Golden Gate, Aachen ar fi făcut-o fără nicio ezitare.

López era omul care efectuase aceste schimbări asupra aparent indestructibilului, incoruptibilului și invincibilului Aachen. López - nimeni nu îi cunoștea prenumele, și probabil că și numele era fals - fusese locotenent în armata argentiniană unde lucrase ca anchetator în forțele de informații. Iranienii și chilienii sunt unanim recunoscuți ca având cele mai eficiente metode de tortură din lume, dar armata argentiniană, care e foarte reținută în declarații când este vorba despre așa ceva, îi face pe toți ceilalți specialiști în obținerea informațiilor să pară niște adolescenți neîndemânatici. Despre faima de expert a lui López spune mult faptul că acesta îi dezgustase pe crunții săi comandanți într-o asemenea măsură încât fuseseră obligați să scape de el.

Pe López îl amuzau teribil poveștile din al doilea război mondial cu eroi curajoși și patrioți care, prinși fiind de inamic, rezistau eroic torturilor săptămâni în șir, ba chiar

luni de-a rândul, până la moarte, fără să trădeze.

López spunea, fără să se laude, că obținuse cele mai puternice urlete de durere și de acceptare a colaborării de la cei mai fanatici teroriști în mai puțin de cinci minute, ca în cel mult douăzeci de minute să aibă lista completă a tuturor membrilor din bandă.

Ca să îl doboare pe Aachen îi trebuiseră patruzeci de minute și fusese nevoit să repete procesul de câteva ori în trei săptămâni. În luna următoare Aachen nu îi mai făcuse probleme. Era un omagiu și o recunoaștere a talentului diabolic al lui López faptul că deși Aachen, era distrus din punct de vedere fizic, cu ultimele urme de voință, mândrie și independență dispărute pentru totdeauna, atât inteligența cât și memoria sa rămăseseră intacte.

Aachen apucă barele de la celulă și privi printre ele cu niște ochi tulburi plini de vinișoare roșii la imaculatul său laborator-atelier de creație care era căminul și iadul său din ultimele două luni. Privea fără să vadă, intermitent, ca într-o transă hipnotică, rastelul de pe zidul din fața lui. Rastelul avea doisprezece cilindri, fiecare având în partea superioară câte un mâner pentru transportat. Unsprezece aveau șaizeci și cinci de centimetri lungime și doisprezece în diametru iar al doisprezecelea de același diametru dar de două ori mai scurt.

Atelierul, scobit în stâncă, era amenajat la treisprezece metri sub sala de banchete din Adlerheim.

CAPITOLUL PATRU

Ryder, dr. Jablonsky, sergentul Parker și Jeff așteptau cu o răbdare diferit gradată ca Marjory să traducă notița stenografiată de Susan, treabă care îi luă fetei mai puțin de două minute. Îi înmână hârtia lui Parker.

— Mulțumesc. Iată ce scrie: „Șeful e numit Morro. Ciudat."

Jablonsky interveni.

— Ce-o fi așa ciudat? Există o mulțime de nume mai puțin obișnuite.

— Nu numele, ci faptul că-i permite unuia - sau mai multora - din oamenii lui să îl identifice pe nume.

— Fictiv? zise Jeff.

— Clar. „Unu optzeci, subțire, umeri lați, voce educată. American? Poartă mănuși negre. Mi s-a părut că are un petec negru pe ochiul drept. Masca mă împiedică să fiu sigură. Ceilalți greu de descris. Spune că n-o să pățim nimic și să considerăm următoarele zile ca pe o vacanță. Într-un loc anume pentru o vacanță reconfortantă. Nu la mare. Nimeni nu se va uda la picioare. Trăncăneală fără rost? Nu știu. Închide mașina de gătit." Asta-i tot.

— Nu e prea mult.

Dezamăgirea lui Jeff era evidentă.

— La ce te așteptai? Vreo adresă sau un număr de telefon? Susan n-ar fi omis nimic important, deci asta e tot ce merita remarcat. Două chestii: Morro ăsta ar putea avea ceva în neregulă la ambele mâini, arse, tatuaje, cicatrici, degete amputate, și la un ochi, ar putea fi dintr-un accident de mașină, o ciocnire, o explozie, chiar o

împușcătură. Și pe urmă, ca toți criminalii înrăiți, ar putea fi foarte sigur pe el și din cauza asta să vorbească prea mult. Nu e la mare, dar e un loc reconfortant. Ar putea fi flapsuri, dar de ce atâtea? Reconfortare, dealuri, munți.

— Sunt grămezi de dealuri și de munți în California, spuse Parker. Cam două treimi din teritoriu. Așa că avem o zonă cam de mărimea Angliei pentru a o cerceta. Și să căutăm ce?

— Poate nu e vorba de *ce.* Poate nici măcar *unde.* Cred că ar trebui să ne întrebăm *de ce*?

Soneria de la ușă se auzi nefiresc de lung. Jeff dispăru și după o clipă se întoarse însoțit de șeful poliției, care avea arborat aerul său grețos obișnuit, și de un tânăr detectiv numit Kramer. Donahure privi la lumea din cameră cu aerul unui proprietar care se întoarce acasă și își găsește locuința invadată de o comunitate de hippy. Privirea i se opri pe Jablonsky.

— Ce cauți aici?

— Mi se pare ciudat să întrebi asta.

Jablonsky vorbi cu o voce rece și își scoase ochelarii, așa că Donahure putu să vadă că și privirea îi era rece.

— Tocmai voiam să te întreb același lucru.

Donahure îl fixă urâcios și se întoarse spre Parker.

— Și tu, ce dracu’ faci aici?

Parker luă liniștit o gură de gin, mișcare ce îșI făcu imediat efectul asupra tenului lui Donahure.

— Un vechi prieten în vizită la un vechi prieten. Poate pentru a mia oară. Tocmai vorbeam de vremurile bune, deci nicio legătură cu afacerile tale scârboase.

— Mâine la prima oră te prezinți la raport.

Laringele îi făcea din nou figuri lui Donahure.

— Știu eu despre ce vorbeați: despre spargere. Ryder nu numai că nu lucrează la cazul ăsta, dar nici măcar nu mai e polițist, așa că nu ai tu ce discuta problemele poliției cu publicul. Și acum ieși afară. Vreau să discut ceva singur cu Ryder.

Ryder fu în picioare cu o ușurință surprinzătoare pentru un om de talia lui.

— Ascultă, în felul ăsta mi s-ar duce vestea cum că nu aș fi ospitalier și nu cred că mi-ar place.

— Afară!

Cuvântul, destul de dificil de pronunțat de altfel, fu rostit cu măreție de Donahure, dar ignorat complet de Parker. Donahure traversă camera hotărât spre telefon, ridică receptorul și scoase un strigăt de agonie când Ryder îi prinse brațul cu mâna stângă. Nervul ulnar de la cot e cel mai sensibil și expus dintre nervii periferici iar Ryder avea degete puternice. Donahure scăpă telefonul pe masă și își masă cotul strâmbându-se de durere.

— Cum ți-ai permis să faci așa ceva? Bine! Kramer! Arestează-i pe Ryder. M-a atacat și s-a opus cercetărilor.

— Ce-ai zis?

Ryder privi în jur.

— M-a văzut, cineva atacându-l pe Umflat?

Se părea că nimeni nu văzuse așa ceva.

— Casa californianului este castelul său. Nimeni nu are voie să se atingă de ceva de aici fără acordul meu.

— Așa deci?!

Triumful luase locul durerii.

— Căută în buzunar și scoase o foaie de hârtie pe care i-o flutură sub nas lui Ryder. O să ating ce vreau în casa asta. Știi ce e hârtia asta?

— Bineînțeles. Un mandat de percheziție cu numele lui LeWinter pe el.

— Da, domnule, un mandat de percheziție!

Ryder îi luă mandatul din mână.

— Legea zice că am dreptul să citesc ce scrie pe el. Sau nu știai?

Îl privi o secundă.

— Bineînțeles! Judecătorul LeWinter! Camaradul tău de poker din City Hall. Doar el mai e cu tine, cea mai coruptă oficialitate din oraș, singurul judecător care ți-ar emite un

mandat pentru o acuzație lipsită de probe și falsă.

Se uită la cei patru bărbați așezați în jurul lor.

— Și acum, domnilor, urmăriți vă rog reacțiile acestui neînfricat susținător al moralei publice, mai ales culoarea feței. Jeff, ai idee cam care ar putea fi această pretinsă acuzație?

— Ei bine, începu Jeff, aș putea spune că e vorba de o falsă acuzație de furt. Un permis de conducere, un emițător radio de poliție, sau ceva și mai ridicol, cum ar fi un binoclu cu ștampila LAPD.

— Priviți-i fața, spuse Ryder. Se poate face un foarte interesant studiu clinic aici. Vânăt cu nuanțe purpurii. Pariez că un bun psiholog ar scoate ceva grozav. Să fie cumva vorba de un complex de vinovăție?

— Hei, făcu Jeff. Cred că am ghicit! A venit să caute lucruri sustrase de la locul atentatului.

Ryder studia în continuare mandatul.

— Nu prea am idee cum o să faci asta.

Donahure îi smulse mandatul.

— Ba o s-o fac al dracului de bine și când o să găsesc…

— Ce să găsești? De-asta zic că e o înscenare - habar n-ai ce să cauți. Nici măcar n-ai fost la San Ruffino.

— Știu eu ce caut.

Porni spre dormitor dar se opri simțindu-l pe Ryder în spatele său.

— N-am nevoie de prezența ta, Ryder.

— Știu, dar nevastă-mea are.

— Cum adică?

— Are câteva bijuterii destul de frumoase în dormitor.

Donahure își încleștă pumnii, se uită în ochii lui Ryder, își schimbă apoi prima intenție și păși ușor - dacă un hipopotam poate, să facă așa ceva - în dormitor, urmat de Ryder.

Începu cu un sertar de la măsuța de toaletă, răscoli un teanc de bluze, îl lăsă așa, trânti sertarul, trecu la următorul și repetă strigătul de durere când Ryder îi găsi

din nou nervul de la cot. În sufragerie Parker își ridică privirile spre cer, se sculă cu paharul lui și al doctorului Jablonsky și se îndreptă hotărât spre bar.

— Nu îmi place dezordinea și nici ca niște degete împuțite să atingă lucrurile soției mele. Așa că le iau eu, le ridic și tu te uiți. N-am idee ce mama dracului cauți, așa că n-o să-l pot ascunde prea bine.

Ryder execută o trecere meticuloasă printre rufele soției, după care îl lăsă pe Donahure să treacă mai departe.

Jeff duse un pahar cu whisky în bucătărie. Kramer, sprijinit de chiuvetă, cu brațele încrucișate la piept, arăta trist și nefericit.

— Arăți ca un tip plin de simțuri morale. Ia un pahar. Donahure e îmbibat cu bourbon, așa că n-o să te miroasă.

Kramer luă paharul, ceva mai vesel.

— Ce anume faci aici? reluă Jeff.

— Mulțumesc. Poți să vezi și singur ce fac: scotocesc bucătăria.

— Ai găsit ceva până acum?

— O să găsesc când o să-ncep să caut. Oale, tigăi, farfurii, platouri, tot felul de chestii. Înghiți din băutură. Habar n-am ce dracu’ să caut. Jeff, îmi pare îngrozitor de rău, dar ce pot să fac?

— Exact ce faci acum: nimic. Inactivitatea îți face numai bine. Ai idee ce caută amicul tău cel umflat?

— Nu. Tu?

— Habar n-am.

— Tatăl tău?

— E posibil, dar mie nu mi-a spus.

— Trebuie să fie ceva foarte important, ceva care-l duce pe Donahure pe-aproape de disperare.

— Cum așa?

— Sergentul Ryder e singurul răspuns. Sau poate nu-i cunoști reputația de tip primejdios?

— Ah.

— Da. Și reputația asta poate să-l aducă pe un tip nervos în pragul disperării.

— Se pare că se joacă la mize foarte mari aici. Mă faci curios.

— Și eu sunt teribil de curios.

— S-ar putea să caute niște probe incriminatorii.

— Care să acuze pe cine?

— Și eu mă-ntreb.

Se auziră voci și pași care se apropiau și Jeff îi luă paharul din mână lui Kramer, care deja se făcea că se uită foarte atent într-un sertar deschis. Donahure îl trată pe Jeff cu privirea lui obișnuită.

— Ce cauți aici?

— Stau cu ochii pe argintărie.

— Ieși afară.

— Rămâi, interveni Ryder. Grăsanul e cel care pleacă.

Donahure respiră cu greutate.

— Pentru Dumnezeu, Ryder, forțează-mă tu și o să…

— O să ce? O să faci un atac de cord când o să-ți cadă dinții.

Donahure îl luă în primire pe Kramer.

— Ai găsit ceva?

— Nimic din ce-ar putea fi în plus.

— Ai controlat ca lumea?

— Nu-i da atenție, zise Ryder. Și un elefant să fi fost în casa asta, Donahure nu l-ar fi observat. Niciodată n-a ciocănit un perete, n-a ridicat un covor, nu s-a uitat sub un dulap. Nu poate avea școala de poliție din ziua de azi.

Ignorând șuvoiul de vorbe pe care începuse să îl toarne Donahure, se îndreptă spre sufragerie, vorbind singur, dar destul de tare ca să fie auzit.

— Cine l-a făcut pe dobitocul ăsta șef al poliției ori era debil mintal, ori a fost victima unui șantaj. Donahure, mă uit acum la tine fără să mă mai chinui să-mi maschez disprețul pe care mi-l inspiri. Ai face bine să te grăbești să-i dai raportul șefului tău. Spune-i că ai comis o greșeală

fatală. Două de fapt. Una psihologică, cealaltă tactică. Pariez pe orice ca ai acționat de capul tău pentru că nimeni cu un coeficient de inteligență peste cincizeci n-ar fi lucrat în halul ăsta.

— Șef, ai spus? Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Văd că ești ca actor la fel de bun ca șef al poliției. Știi ceva, sunt din ce în ce mai sigur că am dreptate. Fanfaronadă - asta e tot ce posezi, dar ce e în spatele fanfaronadei începe să tremure. Șef am zis, șef am vrut să spun. Orice păpușă are nevoie de un păpușar. Data viitoare când îți mai vine ideea să faci ceva, te sfătuiesc să consulți mai întâi pe cineva care are și ceva materie cenușie în cap. Asta în caz că șeful tău posedă așa ceva.

Donahure încercă să arboreze aerul său de bază, dar fără să reușească, așa că se răsuci pe călcâie și ieși. Ryder îl urmă până la ușa de la intrare.

— N-a fost ziua ta bună, Donahure. Și nici a lui Raminoff, ce zici? Sper totuși că el a terminat-o mai bine, și a reușit să sară din dubiță înainte de prăbușirea în Pacific. Îl bătu pe Kramer pe umăr. Pari mirat, băiete, dar stai liniștit. Sunt sigur că șeful tău îți va povesti totul pe drum.

Închise ușa și se întoarse în sufragerie. Parker zise:

— Ei, ce a fost asta?

— Prea sigur nici eu nu sunt. I-am spus de greșeli și sunt sigur că așa e. N-o să joace niciodată rolul principal în filmul „Marea Față de Piatră". Am vorbit cam mult, dar cred că am atins zona sensibilă. Dac-o avea așa ceva.

— Ai spus că primește ordine de la cineva.

— Nemernicul ăsta a primit ordine toată viața lui. Nu fii așa de șocat, doctore. E un nemernic, toată viața lui a fost un nemernic și pot să spun că îl cunosc de multă vreme. Normal, poliția din California nu e mai brează decât polițiile din alte state, atâta timp cât funcționează legea celor trei P: putere, politică, promovare. Dar să știi că e remarcabil de scutită de adevărata corupție, și Donahure e excepția de la regulă.

— Ai dovezi? întrebă Jablonsky.

— Uită-te la el: e o dovadă vie. Dar dacă te referi la dovezi pe hârtie, ei bine, am. Ce afli acum rămâne între noi. De fapt nici nu ți-am spus.

— Acum îți înțeleg dublu-sensurile, zâmbi Jablonsky.

— Și asta rămâne tot între noi, spuse Ryder, ridicând fotografia.

— Lui Ted pot să-i spun? întrebă Marjory.

— Mai bine nu.

— Așteaptă atunci până îi spun Susanei că tu ai secrete față de ea.

— OK, dar un secret împărtășit nu mai e un secret.

Îi surprinse privirea interogativă aruncată spre Parker și spre Jablonsky.

— Fată dragă, primul lucru pe care îl învață fizicienii atomiști și polițiștii e să-și țină gura.

— Dar eu n-o să vorbesc și nici Ted. Vrem doar să dăm o mână de ajutor.

— Nu îmi trebuie ajutorul vostru.

Fata făcu o figură dezamăgită.

— Iartă-mă, îi luă el mâna. N-a fost prea drăguț. Ascultă, dacă o să am nevoie de ajutorul vostru, o să vi-l cer. Pur și simplu nu vreau să vă amestec într-o afacere care se pare că va deveni foarte urâtă.

Ea îi zâmbi.

— Mulțumesc.

Amândoi știau că n-o să le ceară ajutorul.

— Da, șeful poliției, Donahure. Are o casă cu totul deosebită în stilul spaniol-marocan, bazin de înot, baruri mascate peste tot, mobilă scumpă de un prost gust înfiorător, totul achitat. Are și o pereche de mexicani drept servitori. Un Lincoln ultimul tip, plătit integral la cumpărare. Douăzeci de mii de dolari în bancă. Trăiește cam bine, ați putea spune, dar nu are nicio nevastă care să-i toace banii, deci e normal. Un stil de viață acceptabil, doar nu e plătit cu mărunțiș. Ceea ce nu mai e normal e că

mai are o jumătate de milion de dolari depuși în șapte bănci diferite pe nume diferite. Ce ziceți, ar putea avea greutăți în explicarea provenienței acestor bani?

— Nimic din ce se întâmplă sau se rostește în casa asta nu mă surprinde, spuse Jablonsky. Ai dovezi?

— Bineînțeles că are, interveni Jeff.

Și cum Ryder nu părea dispus să nege, continuă.

— Tata are un dosar despre el, complet, cu mărturii semnate, dosar care, citit în Sacramento, s-ar bucura de un mare interes.

— E adevărat, întrebă Jablonsky?

— Nu te obligă nimeni să crezi, zise Ryder.

— Iartă-mă. Dar atunci, de ce nu lași trăsnetul să cadă? Nu cred că ți s-ar întâmpla ceva.

— Ai dreptate, dar nici n-aș câștiga mare lucru. Aproape jumătate din banii ăștia sunt obținuți prin diverse șantaje. Trei cetățeni de frunte ai orașului nostru, aparent la fel de cinstiți și curați, s-ar putea simți foarte lezați și cât se poate de compromiși. Desigur că aș folosi documentele dacă mi-ar forța mâna.

— Și cum ți-ar putea forța mâna?

— Secret de stat, doctore, zâmbi Parker, ridicându-se.

— Aha, deci, secrete de stat! Jablonsky se ridică și el și arătă spre dosarul pe care îl adusese. Sper să îți folosească.

— Mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult la amândoi.

Jablonsky și Parker mergeau unul lângă altul spre locul unde își lăsaseră mașinile.

— Îl cunoști mai bine decât mine, sergent. Spune-mi, chiar îi pasă de familia lui? Nu prea pare afectat.

— Îi pasă, dar nu ca unuia dintr-o scenă emoțională de film. Cred că va fi la fel de relaxat când îi va ucide pe tipul care a răpit-o pe Susan.

— Ar fi în stare s-o facă?

Jablonsky părea nefericit.

— Sigur că da. N-ar fi pentru prima oară. Nu cu sânge rece, desigur - va trebui să aibă un motiv. Iar dacă n-o să aibă, cei de la secția de chirurgie plastică vor avea un caz ieșit din comun. Și asta i se va întâmpla oricui care îi va sta în calea spre Morro, său cum l-o fi chemând. Am senzația că bandiții au făcut o mare greșeală - au răpit pe cine nu trebuia.

— Ce crezi că are de gând să facă?

— N-am idee. Știu doar ce o să fac eu când ajung acasă, o chestie la care n-aș fi visat niciodată: o să spun o rugăciune pentru șeful Donahure.

Jeff arătă spre dosarul lăsat de Jablonsky.

— Ce temă îmi dai pentru acasă? Întotdeauna când ajungeam acasă, era primul lucru pe care trebuia să-l fac.

— Numai la asta m-am gândit până acum.

— Iată o aluzie foarte discretă. Hai, Marge, te conduc acasă. Tată, ne mai vedem noi.

— Da, ne mai vedem noi peste fix o jumătate de oră.

— Aha! Deci n-ai de gând să stai degeaba toată noaptea.

— Nu, n-am de gând.

Un timp după plecarea celor doi, Ryder păru că intenționează totuși să stea degeaba. După câteva minute se ridică, puse fotografia la loc în ramă și o plasă între alte două, pe pian.

Cea din stânga era a soției lui; cealaltă era a fiicei lor, Peggy, studentă în anul întâi la Institutul de arte în San Diego. Avea o față zâmbitoare, cu ochi jucăuși, care moștenise de la tatăl ei doar culoarea ochilor și a părului, din fericire nu moștenise trăsăturile și constituția fizică, acestea provenind doar din partea mamei.

Era cunoscut faptul că ea era singura ființă care îl putea învârti pe degetul mic pe formidabilul sergent Ryder. Privi cele trei fotografii câteva secunde, clătină din cap, oftă, apoi o luă pe a lui și o dosi într-un sertar.

Formă un număr la San Diego, dar după o jumătate de

minut închise. Următorul fu pentru maiorul Dunne, la FBI, dar după un apel închise brusc. Îi venise o idee. Își turnă un scotch și se apucă să studieze dosarul lui Carlton, făcând adnotări precise și ordonate la subsolul fiecărei pagini. Tocmai îl parcurgea pentru a doua oară când sosi Jeff. Se ridică.

— Hai să facem o mică plimbare cu mașina ta.

— Perfect. Unde?

— Vedem noi.

— S-a aranjat. S-ar părea că Donahure ăsta e mai interesant decât cred anumite persoane.

Urcară în Fordul lui Jeff și porniră la drum. După o milă, Jeff îl atenționa.

— N-am idee ce-ai de gând să faci, dar suntem urmăriți.

— Asigură-te.

După încă o jumătate de milă, Jeff spuse:

— Sunt sigur.

— Bun, știi ce ai de făcut.

Jeff încuviință din cap și o luă la stânga, la prima intersecție la dreapta, pe o alee slab luminată, trecu printr-o curte cu două intrări, se opri la următoarea intersecție și stinse luminile. Amândoi ieșiră din mașină fără nicio grabă și se ascunseră în curte.

Mașina care îi urmărea se opri în spatele lor cam la treizeci de metri. Un tip subțire, de înălțime medie, cu fața umbrită de o pălărie care era deja demodată prin anii treizeci, ieși din mașină și se apropie cu pași repezi de Ford. Tocmai trecuse de prima intrare când ceva îi spuse că nu era chiar totul în regulă. Se întoarse rapid, cu mâna înfiptă în buzunarul interior al hainei, dar își pierdu rapid interesul față de pistolul ascuns, când primi o lovitură puternică de bombeu exact în spatele genunchiului; oricum, e destul de greu să pui mâna pe un pistol ascuns când țopăi într-un picior și îl ții pe celălalt cu amândouă mâinile.

— Termină cu figurile astea, îi spuse Ryder.

Îl căută în haină, găsi un automat și îl pocni peste față cu țeava. De data asta omul începu să urle. Jeff îi lumină fața cu lanterna și făcu constatarea.

— I s-a dus nasul și vreo câțiva dinți de sus. Adio!

— Nici nevastă-mea nu-i acasă! spuse Ryder sarcastic.

Tonul folosit îl făcu pe Jeff să tresară și se uită mai atent la omul de pe jos.

— Forțezi prea tare norocul, Raminoff! reluă Ryder. Dacă te mai prind la mai puțin de o milă de mine, o să stai o lună la Belvedere.

Belvedere era spitalul municipal.

— Și după aia o să mă ocup și de șeful tău. Cine e șeful tău, Raminoff?

Ridică arma.

— Ai două secunde ca să răspunzi.

— Donahure.

Cuvântul apăruse ca un fel de susur ciudat, dar nu puteai să îl acuzi prea tare pe Raminoff, ținând cont de sângele care îi curgea șuvoaie din nas și din gură.

Ryder îl fixă câteva secunde, apoi se răsuci pe călcâie.

— Înapoi în Ford, îi spuse lui Jeff.

— Oprește la primul telefon public.

Jeff îl privi mirat, dar Ryder se uita în altă parte. Își petrecu trei minute în cabină, răstimp în care dădu două telefoane. Se întoarse în mașină și își aprinse o Gauloise.

— Hai acasă.

— Avem și acolo telefon. Crezi că e pus sub observație?

— Hei, doar n-o să i le pui pe toate în cârcă lui Donahure! Fii atent: tocmai l-am sunat pe John Aaron, redactorul de la *Examiner.* N-au primit nicio veste de la bandiți. Cum apare ceva, mă sună. L-am sunat și pe maiorul Dunne și mă întâlnesc cu el imediat. Tu mă lași acasă, îți iei o armă și ceva de mascat cât de cât, după care te duci acasă la Donahure și afli dacă e acolo. Discret, evident.

— O să aibă vizitatori astă seară?

— Da, doi. Pe tine și pe mine. Dacă e acolo, sună-mă la numărul ăsta. Aprinse lanterna și notă un număr pe o bucățică de hârtie. Redox, în Bay Street. Cunoști localul?

— Din auzite; camere de închiriat cu ora, homosexuali, droguri, bețivi. Nu te prea vedeam frecventând localuri din astea.

— De-asta mă și duc acolo. Nici Dunne n-a prea fost încântat de idee.

Jeff părea nehotărât.

— Urmează să-i aplici, și lui Donahure tratamentul lui Raminoff?

— N-am de gând, deși e o idee tentantă. Nu are ce să ne spună. Cine e atât de deștept să organizeze o treabă din asta trebuie să aibă atâta minte încât să nu stabilească legături directe cu un măscărici ca Donahure. Și-ar băga măcar unul sau doi intermediari. Cel puțin eu așa aș face.

— Și atunci, ce cauți?

— Până nu găsesc, n-am idee.

Ryder se deghizase: avea pe el un costum proaspăt călcat, de care nu știa decât familia. Dunne era și el în travesti: purta o beretă, ochelari fumurii și o mustață în furculiță, nimic care să i se potrivească. Era conștient de asta și arăta îngrozitor de ridicol. Doar ochii lui cenușii erau la fel de atenți și de inteligenți ca întotdeauna. Privea cu o umbră de repulsie la ciudata clientelă care popula localul, formată din tineri în jur de douăzeci de ani și pufnea dezgustat pe nas.

— Locul ăsta miroase a bordel.

— Frecventezi așa ceva?

— Doar în interes de serviciu, zâmbi Dunne. OK, nimeni n-o să ne caute aici. Eu n-aș face-o în mod sigur.

Se întrerupse la apariția unei creaturi în pantaloni roz, care, după ce depuse două pahare pe masa dintre ei, dispăru spre bar. Ryder luă paharele și le vărsă într-o vază de flori de lângă ei.

— Nici măcar n-o să se ofilească. O linguriță de whisky topită în apă.

Scoase apoi o sticlă din buzunar și turnă două porții generoase.

— Malț! Sunt pregătit întotdeauna. Sănătate!

— Noroc! Și acum?

— Am patru chestii. Prima, e vorba de șeful nostru, Donahure. Eu și cu el nu ne mai putem vedea în ochi.

— Mă uimești.

— Da, dar probabil nici pe jumătate din cât e acum Donahure. L-am cam supărat. Din cauza mea a pierdut o mașină astă-seară - s-a dus ca bolovanul la fundul oceanului - i-am confiscat câteva lucruri personale și am avut o discuție amicală cu un tip pe care mi l-a pus pe urme.

— E în spital?

— Cred că nu, dar are nevoie de îngrijire medicală. Bănuiesc că acum tocmai îi raportează șefului despre eșecul misiunii.

— De unde știi că e omul lui Donahure?

— El mi-a spus.

— Da, normal. Ei bine, n-aș putea spune că îmi pare tocmai rău. Dar te-am avertizat, Donahure e foarte primejdios, sau mai bine zis, prietenii lui sunt. Și știi foarte bine cum se comportă șobolanii încolțiți. E vreo legătură între el și San Ruffino?

— Cam în direcția asta se îndreaptă lucrurile. La noapte îi fac o vizită acasă, să văd peste ce dau.

— Ar putea fi acasă.

— Nu contează Iar după aia o să am o vorbă cu judecătorul LeWinter.

— Ce? Ai grijă că ăsta nu-i ca Donahure. Se vorbește că va fi următorul secretar de stat la Curtea Supremă.

— Sunt la fel de mânjiți amândoi. Ce știi despre el?

— Avem un dosar despre ei.

Dunne se uita în pahar.

— Vrei să spui că se știe că este corupt?

— Ar însemna, să divulg secrete de servici.

— Mda. Ei bine, încă ceva pentru dosarul vostru. Donahure a venit astă seară la mine cu un mandat de percheziție pe un motiv atât de aiurea, că doar un judecător corupt l-ar fi putut semna.

— Ies ceva premii dacă ghicesc?

— Nu. Numărul doi. Ți-aș aprecia foarte mult ajutorul pentru ăsta și pentru următoarele două.

Scoase dintr-un plic mare dosarul lui Carlton cu notițele pe care și le făcuse.

— Ăsta-i locțiitorul șefului pazei din San Ruffino, unul dintre cei șapte răpiți în după-amiaza asta. E un curriculum vitae, sau cum vrei să-i spui. Pare să fie în afară de orice bănuială.

— Așa au început toți marii criminali.

— Armata la informații, două servicii în securitate înainte de a veni la San Ruffino. Pentru că a lucrat pentru armată și AEC, trecutul ar trebui să-i fie o carte deschisă. Oricum, aș vrea răspunsul la cele câteva întrebări pe care le-am notat, în special contactele lui din trecut. Faptele mă interesează.

— Ai motive să îl suspectezi pe tipul ăsta?

— N-am niciunul să n-o fac.

— Bun. O treabă de rutină. Numărul trei?

Ryder scoase încă o hârtie - transcrierea făcută de Marjory a notiței stenografiate de Susan - și îi explică felul în care o obținuse. Dunne o citi de câteva ori.

— Ei? întrebă Ryder.

— E destul de ciudată, mai ales treaba asta cum că nu se vor uda la picioare. Cam odată pe an de când s-a schimbat secolul, cel puțin câteva grupări din statul ăsta așteaptă cât se poate de convinși al doilea potop. Bolnavi la cap, ciudați, tipi din ăștia.

— Dar ei și adepții crimei organizate ca Morro sau alții merg mână-n mână, nu?

— Nu se exclud reciproc.

— FBI-ul are numele lor?

— Sigur că da, mii de nume.

— Las-o baltă. Dacă ar trebui să-i închizi pe toți nonconformiștii din statul ăsta, cred că jumătate din populație ar fi după gratii.

— Și precis nu ăia care ar trebui. Dar ai menționat cuvântul „organizat”. Mi-ai putea face o listă cu grupările astea, vreau să zic cele care au reușit?

— Te referi la subversivi?

— La fataliști, la cei care au reușit să se adune într-o manieră cât de cât acceptabilă și comprehensibilă. Pentru ei, bineînțeles.

— În ultimul timp nu am mai văzut lista, dar cred că sunt în jur de două sute.

— Cât să le numeri pe degete.

— Bine, îți fac rost de listă. Deși nu cred că e ce te interesează pe tine. De genul lui Morro ăsta. Nume fictiv, desigur. „Ar putea” avea mâinile și ochiul drept desfigurate sau paradite. Asta e ușor. Numărul patru?

— Ceva mai personal.

Ryder împinse pe masă o fotografie și o foaie de hârtie.

— Aș vrea ca persoana asta să fie pusă sub protecție.

Dunne privi fotografia cu admirație.

— Iată o tânără fermecătoare. Dar, evident, nu e o rudă de-a ta, așa că nu văd legătura cu cazul nostru.

— E Peggy, fiica mea.

— Aa!

Dunne nu era prea ușor de doborât.

— Domnișoara Ryder trebuie să fie o ființă minunată.

— Mulțumesc, îi zâmbi Ryder. E în primul an la San Diego. Adresa este a apartamentului pe care îl împarte cu încă trei colege. Am încercat să o sun - ai și telefonul aici dar fără rezultat. Sunt sigur că un om de-al vostru de acolo ar putea-o găsi foarte ușor. Aș vrea să știe ce s-a întâmplat înainte de a afla de la radio sau TV în cine știe ce discotecă

aglomerată

— Nicio problemă. Dar asta nu e totul, nu? Ai spus „protecție”.

— Deja o au pe nevastă-mea. Dacă Donahure e implicat - și voi ști asta peste o oră - s-ar putea să nu-i convină lui Morro și prietenilor lui.

— Cererea e cam neobișnuită.

— Așa sunt și circumstanțele.

Dunne ezita.

— Ai copii, domnule maior?

— La dracu’, da! Vreau să spun, să te ia dracu’, da! Câți ani are Peggy?

— Optsprezece.

— Ca Jane a mea. Sergent, ăsta-i de-a dreptul șantaj! Bine, bine. Dar să știi că se presupune că eu și cu Donahure colaborăm cât se poate de strâns. Mă pui într-o situație destul de dificilă.

— Dar eu, în ce situație crezi că sunt?

Se opri, uitându-se la pantalonii rozalii care se apropiau de masa lor. Se opriră în fața lui.

— Dumneata ești domnul Green?

— Da. Cum de ți-ai dat seama?

— Mi s-a spus: un tip mult într-un costum închis. Dumneata ești singurul tip mult într-un costum închis din local. Telefonul e acolo.

Ryder îl urmă și ridică receptorul.

— Bine clădit, băiete, nu mult. Ce noutăți ai?

— Raminoff a fost și a plecat. Băiatul din casă l-a condus, încă mai sângerează. S-o fi dus la vreun doctor de cartier.

— Donahure e acolo?

— Îmi imaginez că Raminoff n-a petrecut zece minute stând la taclale cu băiatul din casă.

— Bine, ne întâlnim peste un sfert de oră la intersecția străzii a patra cu Hawthorne.

Ryder se întoarse la masă dar imediat apărură și pantalonii roz.

— Încă un telefon, domnu' Green.

Ryder se întoarse după un minut. Se așeză și scoase din nou sticla.

— Două telefoane. Urmăritorul l-a vizitat pe Donahure. O să merg și eu imediat.

Ryder își goli paharul urmărit de privirile încurcate ale lui Dunne.

— Al doilea a fost de la John Aaron. Îl cunoști?

— De la *Examiner*? Da, îl știu.

— AP și Reuter sunt pe jar. Gentlemanul i-a sunat. N-o să ghic ești ce nume și-a dat.

— Morro?

— Da, Morro. A spus că el a executat spargerea de la San Ruffino, despre care e sigur că ei nu știau nimic. Le-a dat detalii amănunțite despre cantitățile de U-235 și de plutoniu furate și le-a sugerat că dacă vor să controleze adevărul spuselor sale să ia legătura cu poliția. De asemenea a dat numele și adresele ostatecilor și a cerut celor interesați să verifice la rudele acestora.

Dunne nu păru prea mirat.

— Exact la ce te așteptai. Telefonul tău sună probabil non-stop. Ceva amenințări?

— Nimic. Cred că doar ne-a înștiințat și acum ne dă răgaz să judecăm implicațiile.

— Ce zice Aaron, când o să publice știrile?

— Cel mai devreme peste o oră. Televiziunea și cei de la radio sunt ca turbați, pentru că habar n-au dacă e o farsă sau nu și n-au de gând să apară ca cei mai mari tâmpiți din vest. Pe urmă, dacă e adevărat, nu sunt siguri dacă nu cumva contravin normelor de securitate națională. Personal nu am auzit de așa ceva. Zice că așteaptă confirmarea și lămuriri de la AEC. Dacă le obțin, va fi un simultan la radio și TV pe toate posturile din stat.

— Mda. Asta îmi dă timp să pun un băiat să aibă grijă de Peggy.

— Ți-aș fi foarte recunoscător. În cazuri din astea,

majoritatea oamenilor ar fi uitat de un biet copil.

— Ți-am spus că am și eu unul. Ești cu mașina? Dacă mă duci până la mine la birou, vorbesc cu San Diego și în zece minute doi oameni vor fi la treabă. Și asta fără să transpir. Nu la fel o să poți spune despre cetățenii acestui stat mâine, continuă el gânditor. O să transpire din gros. Deștept flăcău, Morro ăsta. Nu trebuie subestimat. A întors foarte abil zicala aia care spune că e mai bine cu un necaz pe care îl știi decât cu unul pe care nu-l știi. Acum e mai rău necazul pe care nu-l știi decât cel pe care îl știi.

— Da. Cetățenii din San Diego, Los Angeles, Sacramento, toți întrebându-se care vor fi primii la vaporizare și toți sperând să fie ceilalți.

— Te gândești serios la asta, sergent?

— N-am mai prea avut timp să mă mai gândesc la nimic, dar încerc să îmi imaginez cum vor gândi alții. Nu, nu serios. Tipi deștepți cum e amicul Morro au ceva în cap și anihilarea fără discriminare nu ar fi un mod de a obține ce doresc. Amenințările sunt de ajuns pentru moment.

— La asta mă gândeam și eu, dar în cazul ăsta va trece destul de mult timp până ce publicul va înțelege - dacă va înțelege - că noi suntem pe urmele unei persoane de acel grad de șiretenie.

— Iar pentru o astfel de persoană climatul mental e perfect. Pentru el, nici nu s-ar putea mai bine.

Ryder își întinse degetele.

— Am avut ciuma bubonică; nu s-a întins prea mult, dar a scos din minți jumătate din populație. Apoi, cu febra porcească s-a întâmplat același lucru. Acum practic orice om din țara asta și în special de pe coastă, are o frică obsedantă și… cum se spune…

— Paranoică?

— N-am fost la universitate. Frica asta obsedantă, paranoică de următorul cutremur, cel mai puternic și probabil, ultimul. Iar acum asta - holocaustul nuclear - sperăm că nu va fi. Dar încearcă să convingi oamenii că nu

va fi.

Ryder puse banii pe masă. Cel puțin o perioadă nu se vor mai gândi la cutremure.

Ryder îl întâlni pe Jeff după cum se înțeleseseră, își lăsară mașinile la intersecție și o luară pe jos pe Hawthorne Drive, o stradă dreaptă, mărginită de palmieri.

— Băiatul s-a întors, spuse Jeff. A venit singur, așa că-mi imaginez că ori Raminoff și-a pus nasul la loc, ori l-au reținut la urgențe. Băiatul și nevastă-sa nu dorm în casă, au un bungalow micuț în dosul curții. Acum sunt acolo, sunt sigur. Pe aici.

Se urcară pe un gard viu, apoi pe un zid pe care îl săriră fără probleme și se ascunseră după niște tufe de trandafir. Casa lui Donahure era construită în formă de U, având în mijloc un bazin de înot dreptunghiular și un living imens și vulgar luminat ca ziua.

Se lăsase răcoarea și aburul de deasupra bazinului plutea în aerul nemișcat și opac al nopții, nu atât de opac totuși ca vizitatorii să nu îl poată vedea pe Donahure cu un pahar în mână, patrulând greoi în sus și în jos… Ușile de sticlă, glisante, de la living erau larg deschise,

— Du-te în colțul ăla, șopti Ryder, și ascunde-te în tufe. Eu o să mă apropii cât pot de salon. Când mișc mâna, distrage-i atenția.

Își ocupară pozițiile, Jeff printre tufele de trandafiri și Ryder în partea cealaltă a bazinului, în umbra deasă făcută de doi arbori de tisă. Își ridică mâna. Jeff scoase un fel de geamăt destul de jalnic și suficient de puternic pentru a fi auzit. Donahure se opri brusc din patrulare, trase cu urechea, păși pe vârful picioarelor până în dreptul ușilor glisante și se opri să mai asculte. Jeff repetă sunetul. Donahure își scoase pantofii și păși tăcut pe mozaic, cu un pistol în mână, dar nu reuși să facă mai mult de cinci pași. Mânerul unui Smith & Wensson îl nimeri chiar sub urechea dreaptă. Se folosiră chiar de cătușele lui ca să îl lege de un

calorifer, de o bandă de scotch aflată pe birou ca să îi lipească buzele și de un șervet de pe masă ca să îl lege la ochi.

— Intrarea principală trebuie să fie în spate. Du-te la bungalow și asigură-te că cei doi mai sunt acolo. Când te întorci, încuie și dacă sună cineva, ai grijă. Încui toate ușile de intrare în casă și cobori toate storurile la ferestre. Începi cu biroul. Eu mă ocup de dormitor. Dacă e să găsim ceva, doar în camerele astea putem găsi.

— Tot nu știm ce căutăm?

— Nu. Ceva care te-ar face să ridici o sprânceană dacă l-ai vedea acasă la tine sau la mine.

Privi în jur.

— Nici urmă de safe - și n-aș crede că pot exista ascunzători secrete în zid într-o casă de lemn.

— Dacă aș avea pe conștiință câte zici că are ăsta, n-aș ține nimic compromițător în casă - aș folosi un depozit sigur într-o bancă. Măcar o să avem satisfacția că o să-l doară capul când se va trezi. Trebuie totuși să aibă o cameră de lucru, un birou, multe case din astea au așa ceva.

Ryder dădu din cap și plecă. Nu exista nicio cameră de lucru. Primul dormitor părea cât se poate de nefolosit. Al doilea era cel folosit de Donahure. Ryder aprinse o lanternă stilou, verifică ferestrele camerei, le închise, trase obloanele și aprinse veioza de la pat. Curățenia și ordinea care domneau în cameră reflectau eficiența soției băiatului din casă, ordine care îi ușură considerabil treaba lui Ryder. Își petrecu totuși un sfert de oră, verificând totul, fără să găsească ceva, pur și simplu pentru că nu era nimic de găsit. Făcu o singură descoperire interesantă: unul din dulapurile de pe un perete era garnisit cu o frumoasă colecție de arme. Revolvere, automate, puști și carabine, cu o copioasă rezervă de muniții. Nu era nimic sinistru în asta; foarte mulți vânători americani au panopliile lor particulare de arme, care foarte des le ocupă pereți

întregi. Două arme îi atraseră atenția însă în mod deosebit - niște arme ușoare, de o formă ciudată, de un tip pe care nu îl puteai găsi în niciun magazin de arme din America. Ryder le luă pe amândouă împreună cu o cutie de muniții de rezervă și niște șervete care atârnau pe perete. Le lăsă pe pat cât timp examină baia, dar nu era nimic care să nu aibă ce căuta acolo. Își luă achizițiile și merse să îl caute pe Jeff.

Donahure, cu obrazul căzut în piept, părea că doarme. Ryder îl verifică înfigându-i cu o mișcare deloc blândă țeava pistolului în plex. Chiar dormea. Jeff stătea la birou căutând într-un sertar deschis.

— Ai găsit ceva?

— Normal, rânji Jeff. Pornesc eu mai greu, dar când îmi dau drumul…

— Cum adică, pornești mai greu?

— Biroul era încuiat, așa că mi-a luat ceva timp până am găsit cheia într-un buzunar de-al lui Fatso.

Jeff puse pe masă o grămadă de bancnote. Erau opt pachete legate fiecare cu câte un elastic.

— Sunt sute și toate de valoare mică. Ce-ar putea să facă Donahure cu atâția bani.

— Chiar așa! Ai mănuși?

— Acum mă-ntrebi, după ce-am umplut toată casa de amprente? Dacă vrei, îți ofer o mască.

— Amprentele noastre nu contează. Ce, crezi că Donahure o să facă plângere la poliție că i-am umflat dolarii? Voiam doar să numeri banii ăștia și să nu lași amprente pe ei. Hârtiile vechi nu merită osteneala, pot să aibă sute de urme, dar pe celelalte numără-le apucându-le de colțul stâng - majoritatea oamenilor numără banii pe dreapta.

— De unde ai jucăriile alea?

— De la magazinul de jucării al lui Donahure.

Ryder le privi cu admirație.

— Întotdeauna mi-am dorit o sculă din asta. Noi avem

impresia că facem cele mai bune arme din lume. Englezii cred la fel și belgienii tot așa despre armele lor din NATO. De fapt, doar spunem, dar gândim altfel. Știm cu toții că astea sunt cele mai bune. Ușoare, perfecte, pot fi desfăcute în câteva secunde și ascunse în buzunarele hainei. Sunt niște scule perfecte pentru teroriști - soldații britanici din Irlanda de Nord au simțit-o pe pielea lor.

— Comuniștii și catolicii fac o tovărășie ciudată.

— Oamenii care le folosesc în Irlanda de Nord sunt protestanți. Un grup fracționar recunoscut aproape oficial de Armata Irlandeză. Comuniștilor nu le prea pasă atâta vreme cât pot provoca necazuri, din care să scoată și bani.

Jeff luă un automat, îl examină, se uită la Donahure care zăcea în continuare inconștient, apoi la Ryder.

— Nu te uita așa la mine. Tot ce știu despre originea amicului e că e american la prima generație.

— Irlandez?

— Da, și se potrivește chiar prea la fix.

— Donahure, comunist?!

— Hei, nu trebuie să căutăm roșii în fiecare tufă. Nicio lege nu interzice asta, cel puțin de când a ieșit McCarthy la pensie. Eu unul n-aș crede. E prea prost și egoist ca să-l intereseze vreo ideologie, dar asta nu înseamnă că nu le acceptă banii. Acum numără banii și controlează restul biroului cât mă ocup eu de cameră.

După câteva minute, Jeff își ridică privirile, cu o figură luminată.

— Iată ceva interesant: opt pachete, fiecare cu câte o mie două sute cincizeci de dolari. Zece mii.

— Deci m-am înșelat. Acum are un al optulea cont neoficial. Foarte interesant, recunosc, dar nu ceva care să mă entuziasmeze.

— Nu? Sunt câteva bancnote noi în fiecare pachet. N-am făcut decât o cercetare sumară, dar am senzația că sunt în serie. Și sunt bancnotele bicentenare de doi dolari.

— Bravo, din alea după care se dă americanul în vânt.

Trezoreria e plină de din astea, dar sunt foarte puține puse în circulație. Dacă sunt într-adevăr în serie, FBI-ul o să le ia urma foarte ușor.

Îl dezlegară pe Donahure și plecară, lăsându-l în nesimțire.

Maiorul Dunne era în birou, vorbind la două telefoane dintr-o dată. Când închise, Ryder îl întrebă:

— Încă nu te-ai culcat?

— Nu și nici nu cred să apuc, noaptea asta. Aștept o mulțime de lume astă seară. Am dat alarmă generală și mobilizarea fiecărui agent care poate să umble. Descrierea lui Morro a fost transmisă prin telex în toată țara. Am vorbit pentru lista cu excentricii, dar n-o s-o am decât mâine. Am avut grijă și de Peggy a voastră.

— Peggy a noastră? se miră Jeff.

— Am uitat să-ți povestesc. Bandiții au dat o declarație la Associated Press și Reuter. Fără amenințări, doar detalii despre ce au furat și numele celor răpiți. Se va publica la ora unsprezece astă-seară, adică, își privi ceasul, peste o jumătate de oră. N-am vrut ca sora ta să afle de la radio sau televizor că mama ei a fost răpită. Maiorul Dunne s-a îngrijit de asta.

Jeff îi privi pe rând.

— V-ați gândit că Peggy ar putea fi în pericol?

— Ideea asta ne-a trecut prin cap.

Maiorul Dunne putea fi foarte precis și tăios în același timp.

— Și ne-am mai gândit să avem puțină grijă de ea.

Se uită la armele din mâna lui Ryder.

— Cam târziu pentru cumpărături, remarcă el.

— Sunt doar împrumutate de la prietenul tău Donahure.

— Aha! Cum se simte?

— Deocamdată nu cred că simte ceva. Nu că ar fi vreo diferență între starea de acum și cea de obicei. S-a lovit cu capul de mânerul unui pistol.

— Îngrozitor, se bucură Dunne. Ați avut motive să le luați? Ceva deosebit?

— Sunt aproape sigur. Astea sunt Kalașnikov, rusești. Poți verifica la Washington, la controlul importurilor, să vezi dacă s-a dat vreo aprobare să se aducă așa ceva, dar eu mă îndoiesc. Rușii adoră să-și vândă armele oricui ar plăti cash, dar nu oficial, și mai ales nu cea mai modernă armă.

— Posesie ilegală de armament? Păi asta face din el un fost șef al poliției.

— Nu mai contează.

— Donahure, comunist?!

— N-aș crede, dar, desigur, e capabil să se convertească la orice dacă îi ies niște bani.

— Aș vrea să le păstrez eu, dacă se poate.

— Îmi pare rău, dar sunt ale găsitorilor. Doar nu vrei să se spună la tribunal că ai încurajat o spargere. Nu fii supărat, Jeff are alt cadou pentru tine.

Jeff puse teancul de bani pe birou.

— Zece mii de dolari. Sunt toți ai tăi. Câte bucăți de doi dolari sunt înseriate la rând, Jeff?

— Patruzeci.

— Asta-i mană cerească, spuse Dunne reverențios. Până mâine la prânz voi avea numele băncii, al casierului și al celui care i-a încasat. Păcat că nu ați reușit să aflați numele celui care i-a dat.

— Ți-am spus că dormea. Mă întorc mai târziu să-l întreb.

— Tot așa? Ai grijă să nu întinzi coarda prea tare, sergent.

— Aiurea. Am avut marea nesansă să îl cunosc pe Donahure cu mult înaintea ta. E o jigodie. E un laș, privește-i mutra. E un dezastru, dar n-o are decât pe asta și se crede grozav cu ea. A văzut ce s-a întâmplat cu a tipului pe care l-a pus să mă urmărească.

— Hm.

Expresia de încântare de pe fața lui Dunne fu înlocuită de una încruntată și nu din cauza spuselor lui Ryder. Bătu ușor cu degetul în teancul de bani.

— Ce fac eu cu ăștia? Cum le explic proveniența?

— La asta nici eu nu m-am gândit, fu rândul lui Jeff să se încrunte.

— Foarte ușor, spuse Ryder. Ți i-a dat Donahure.

— Ceee?

— În ciuda faptului că deține o jumătate de milion din surse ilegale, puși la fereală pe șapte sau opt nume false, știm cu toții că de fapt e un cetățean decent, corect, onorabil, care nu trăiește decât pentru binele aproapelui, care sprijină brațul justiției în acțiunile de zdrobire a hoției și a corupției. A fost contactat de responsabilii jafului de la San Ruffino și i-au fost dați banii ăștia în schimbul relatării pas cu pas a mersului anchetei asupra acestui caz. Dumneata și cu el ați făcut un plan cu care să îi puneți pe piste false pe bandiți. Normal, ți-a încredințat banii ăștia pentru siguranță. Trebuie să admiri integritatea lui de neclintit.

— Ingenios, dar uiți un lucru: Donahure n-are decât să nege.

— Cu toate amprentele alea de pe bancnote, mai ales de pe cele noi? Ori se dă pe brazdă, ori recunoaște că le-a avut ascunse în casă. Ce crezi că o să aleagă?

— Întortocheată minte mai ai, domnule, îi spuse Dunne.

— De ce, că pun un hoț să prindă alt hoț?

Ryder zâmbea.

— Poate.

— …

— Două lucruri, domnule maior: când dumneata sau altcineva o să umblați cu hârtiile astea, încercați să le evitați colțurile din dreapta sus. Ar putea fi ceva amprente, măi ales pe alea noi.

Dunne privi pachetele.

— Trebuie să fie vreo două mii de bucăți aici. Vrei să le

controlez pe toate?

— Am zis dumneata sau altcineva.

— Da? mulțumesc. Și al doilea lucru?

— Ai vreo trusă de amprente pe aici?

— Am o mulțime. De ce?

— E, doar așa, făcu Ryder cu un aer vag. Niciodată nu știi când ai nevoie de o chestie din asta.

Judecătorul LeWinter locuia într-o casă splendidă, impresionantă, exact pe măsura unuia care urma să devină secretarul Curții Supreme de Justiție a statului. Pe panglica de coastă californiană, nu mai lată de câțiva kilometri, pot fi găsite mai multe stiluri arhitecturale de locuințe ca oriunde, dar cu toate astea, casa lui LeWinter era deosebită, o replică fidelă a conacelor din Alabama de dinainte de război, strălucitor de albă, cu fațada străjuită de cele două colonade de înălțimea a două etaje, balcoane, belșug de magnolii peste tot și exces de stejar alb alături de tufe bărboase spaniole, nimic din toate astea nefiind nepotrivit cu clima din zonă.

Într-o reședință atât de impozantă - nu o puteai numi chiar casă - ai fi putui crede că locuiește un stâlp al corectitudinii justiției. Dar era greșit.

Cât de greșit era, Ryder și Jeff își dădură seama intrând în dormitor fără să aibă curtoazia să bată la ușă și găsindu-l pe luminatul împărțitor al dreptății în pat, dar nu singur și nici măcar cu nevastă-sa.

Judecătorul, bronzat, cu părul și mustața albe, deși puțin șocant fără gulerul alb și cravata neagră, se simțea perfect în patul său victorian aurit, ceea ce nu s-ar fi putut spune și despre prietena lui, o demimondenă machiată țipător, care arăta ca și cum s-ar fi potrivit mult mai bine într-o cameră închiriată cu ora.

Amândoi încremeniseră, cu ochii uluiți pe care îi au oamenii când le apar în față doi tipi mascați și înarmați, expresia fetei fiind vizibilă de teamă și vinovăție, iar a

judecătorului îndreptându-se către una de furie.

— Hei, ce dracu'?! Cine dracu' sunteți?

— În niciun caz prieteni, poți fii sigur de astea, spuse Ryder. Pe tine te cunoaștem, dar cine-i domnișoara?

Nu se mai osteni să îi aștepte răspunsul și se întoarse spre Jeff.

— Ai adus aparatul, Perkins?

— Îmi pare rău, dar…

— Păcat.

Îl privi pe LeWinter.

— Sunt sigur că ți-ar fi plăcut la nebunie să-i trimitem un instantaneu nevestei ca să vadă cât de mult te doare-n cot de absența ei de-acasă.

Furia judecătorului scădea văzând cu ochii.

— OK, Perkins, amprentele.

Jeff nu era vreun expert în luat amprente, dar nu trecuse prea mult de când terminase școala de poliție. LeWinter, dezumflat, depășit cu totul de situație, nu făcu nicio obiecție sau încercare de rezistență. Când termină, Jeff se uită la Ryder, apoi la fată.

Ryder dădu din cap și îi vorbi fetei.

— Nimeni n-o să-ți facă niciun rău, domnișoară. Cum te cheamă?

Ea își strânse buzele și privi în altă parte. Ryder oftă, ridică o poșetă care nu putea fi decât a ei, o deschise și îi deșertă conținutul pe o măsuță de toaletă. Cercetă conținutul și ridică un portvizit.

— Bettina Ivanhoe, 888 South Maple.

Privi spre fată; deși părea speriată, arăta destul de bine; avea părul de culoarea inului și pomeții puțin ridicați, spre genul slav.

— Ivanhoe? N-ar merge mai bine Ivanov? Ești rusoaică?

— Nici vorbă. M-am născut aici.

— Aș paria că nu și părinții tăi.

Neprimind nicio replică din partea ei, continuă să studieze lucrurile din poșetă. Culese două fotografii, una

din ele înfățișând-o împreună judecătorul LeWinter. Deci era ceva mai mult decât o vizitatoare ocazională, deși diferența de vârstă dintre ei trebuie să fi fost mai mare de patruzeci de ani.

— Darby și Joan, zise Ryder în scârbă, cu gestul unuia care își aruncă pe masă cărțile.

— Șantaj?

LeWinter încerca să fie disprețuitor, fără să prea reușească.

— Vreți bani, ai?

— Te-aș șantaja până la ultima picătură de sânge dacă ai fi ceea ce doar cred că ești, îi spuse Ryder indiferent. De fapt, te pot termina și fără să te șantajez. Altceva îmi trebuie de la tine. Unde e seiful și cheile de la el?

— Un găinar de doi bani, rânji LeWinter, cu o umbră de ușurare totuși sub zâmbet.

— Iată un limbaj incompatibil cu scaunul pe care-l ocupi.

Ryder scoase un cuțit cu buton, îl deschise și o prinse de o mână pe fată.

— Ei, LeWinter?

LeWinter își ridică mâinile, arătând că se predă.

— Uite floarea cavaleriei Sudului! făcu Ryder în batjocură.

Îi pasă cuțitul lui Jeff care i-l puse pe obraz judecătorului și apăsă.

— Ia te uită, zise el. E roșu! Trebuie sterilizat?

— Mai întâi în jos și la dreapta, îi spuse Ryder. Acolo își ține vena jugulară.

Jeff îndepărtă puțin lama cuțitului și o examină cu încântare. Pe o porțiune de doi centimetri avea un strat subțire de sânge. Lui LeWinter îi ieșiseră ochii din cap. Spuse cu o voce răgușită.

— Seiful e jos în birou. Cheile sunt în baie.

— Unde?

— Într-un tub de pastă de ras.

— Ciudat loc de păstrat niște chei la un om cinstit ca

tine. Trebuie să fie foarte interesant conținutul.

Merse în baie și reveni cu cheile.

— Mai e cineva în clădire?

— Nu.

— S-ar putea. Te-ai gândit cumva să o menajezi pe soția ta de anumite povești scandaloase? Ce zici, Perkins, îl crezi?

— În principiu, nu.

— Nici eu.

Ryder scoase trei perechi de cătușe, până nu de mult, proprietatea șefului poliției. Cu un set prinse încheietura fetei de un picior al patului, la fel făcu cu o mână a judecătorului de partea cealaltă a patului, iar mâinile libere le legă împreună. Drept călușuri, două perne erau de ajuns. Înainte de a-i închide gura lui LeWinter, Ryder îl întrebă:

— Un ipocrit ca tine, care ține atâtea discursuri împotriva înarmării, nu se poate să nu aibă niscaiva șmecherii primejdioase pe aici. Unde le ții?

— În birou.

Jeff începuse deja cercetarea camerei. Ryder veni și el, localiză biroul, dulapul pentru arme, și îl deschise. Kalașnikov nu avea, dar un pistol ciudat, de o fabricație necunoscută lui, îi reținu atenția. Îl înveli într-o batistă și îi dădu drumul într-unul din numeroasele sale buzunare de la haină.

Seiful era masiv, doi metri pe un metru, cântărind pe puțin un sfert de tonă, construit pe vremurile când spărgătorii de case de bani nu își dezvoltaseră încă tehnicile sofisticate din ziua de astăzi. Mecanismul de închidere și cheile erau total nepotrivite. Ryder l-ar fi putut deschide într-o clipă, dar i se păru ciudat că era zidit într-un perete de cărămidă, gros de vreo douăzeci de centimetri, lucru destul de neobișnuit. Se întoarse în dormitor, îi îndepărtă călușul lui LeWinter, scoase cuțitul și îl întrebă:

— Unde e întrerupătorul?

— Ce dracu’ mai vrei?

— Mi-ai spus cam prea repede unde ții cheile. Chiar doreai să deschid seiful? Unde este întrerupătorul semnalului de alarmă conectat la biroul șerifului?

LeWinter se crispă pentru a doua oară, mai mult de frică decât de durere, când lama cuțitului îi atinse gâtul. Judecătorul fu mult mai încăpățânat de data asta, dar până la urmă îi spuse. Ryder coborî din nou, făcu să alunece o bucată de lambriu de deasupra ușii biroului și găsi întrerupătorul. Îl acționă, apoi deschise seiful. Jumătate era plin cu niște dosare așezate pe niște rafturi metalice. Aproape toate cuprindeau referiri personale la diversele cazuri pe care le avusese. Două din ele erau marcate drept „corespondență particulară”, dar nu erau chiar așa de particulare de vreme ce unele notițe erau semnate de secretara lui, Bettina Ivanhoe. Tânăra de deasupra, din dormitor, părea că își depășise cu mult îndatoririle de secretară. În raftul de sus, trei obiecte îi reținură atenția; le scoase. Unul era o listă de nume și telefoane, al doilea, un exemplar îmbrăcat în piele din *Ivanhoe,* al lui Walter Scott. Al treilea, o agendă cu coperți tot din piele. Agenda părea foarte încăpătoare și era asigurată cu o încuietoare din alamă, o chestie dificilă pentru un copil curios, dar nu și pentru cuțitul lui Ryder. O deschise și o răsfoi, dar nu își pierdu prea mult timp cu ce era scris înăuntru. Paginile erau acoperite cu niște caractere ciudate, iar el nu era specialist în criptografie. Știa însă că FBI-ul are o echipă de așii în domeniu. Își aduse aminte de comunicat și se uită la ceas; mai era un minut până la unsprezece.

Îl găsi pe Jeff căutând metodic printre cămășile lui LeWinter, iar cei doi legați de pat păreau să stea încă destul de confortabil. Îi ignoră și deschise televizorul. Nu se chinui să aleagă un program anume: toate urmau să transmită același lucru. Nu se uita la ecran și părea că nu se uită la nimic anume, dar de fapt nu îi scăpa din ochi pe

cei doi de pe pat.

Comentatorul, care poate doar dintr-o coincidență era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămașă albă și cravată neagră, folosea vocea obișnuită la funeraliile oficiale și se limita la fapte. Reactorul nuclear de la San Ruffino a fost atacat târziu în cursul după-amiezii, iar criminalii au reușit să scape luând cu ei material pentru bombe și ostateci. Era specificată cantitatea exactă de combustibil, numele, adresele și ocupația ostatecilor. Persoana care furnizase informația și sursa proveniență acesteia rămăseseră neidentificate, însă faptele erau strict autentice, confirmate de către autorități, care porniseră cercetările cu toate forțele. „Obișnuitele aberații”, gândi Ryder. Nu îi ofereau nicio urmă proaspătă pe care să o cerceteze. Închise aparatul și îi spuse lui Jeff.

— Ai observat ceva, Perkins?

— Același lucru ca și tine. L-au lăsat rece știrile. Nici n-a clipit, cât e el de judecător. Aș spune că e vinovat ca dracu’.

— E mai ceva ca o mărturie scrisă. Noutățile nu erau noutăți pentru el.

Îl privi lung pe LeWwinter și îi spuse.

— Te crezi tare din cauza ălora care îți țin spatele, nu? Bine. O să trimit un reporter și un fotograf de la *Globe.*

— Hopa! făcu Jeff. Don Juan și-a schimbat puțin culoarea.

De fapt, LeWinter își schimbase culoarea bine de tot.

Pielea lui bronzată devenise vineție și ochii holbați păreau că îi vor ieși din orbite. *Globe* poate fi citit chiar dacă nu știi prea bine să citești. Era specializat în portrete artistice de analfabete despuiate care își petrec serile de iarnă în fața căminelor în care ard butuci uriași citind Sofocle în original, în lovituri candide date celebrităților surprinse în situații aparent compromițătoare, toate însoțite de o proză din cele mai simple. Din când în când, câte un „șocat” influent reușea pentru o săptămână sau

două să îi mai reducă din tiraj, dar următoarea ediție apărea cu niște trivialități internaționale mult mai tari și cele de dinainte erau date uitării. Nu era nevoie de un ajutor telepatic pentru a ghici că mintea judecătorului era frământată de problemele astea în general și în particular de prima pagină, unde imaginea neretușată a lui și a amantei legate de el și de pat nu ar fi lăsat loc decât pentru un titlu de senzație.

Jos în birou, Ryder îi spuse lui Jeff.

— Aruncă-ți un ochi pe dosarele astea, poate găsești ceva interesant, deși mă cam îndoiesc. Eu trebuie să dau niște telefoane.

Formă un număr și în timp ce aștepta să i se răspundă, aruncă o privire pe lista de nume și telefoane pe care o luase din seif. Cineva îi răspunse și îl ceru pe domnul Jamieson, care era responsabilul de noapte la centrala telefonică.

— Ryder la telefon. Important și confidențial, domnule Jamieson.

Jamieson își făcea mari iluzii despre importanța covârșitoare a slujbei și a persoanei sale și îi plăcea să și le întrețină.

— Am aici un număr de telefon pe care aș dori să ți-l notezi, continuă Ryder. Cred că este numărul de acasă al șerifului Hartman. Aș dori să verifici și să îmi dai și adresa - nu e în carte.

— Important, ai?

Vocea suna avidă.

— Habar n-ai cât de important poate să fie. Ai ascultat știrile?

— San Ruffino? Dumnezeule, da, chiar adineaori. Urât, ai?

— Nu pot să-ți spun.

Așteptă un timp la telefon.

— Ei, cum e?

— Ai nimerit-o și cu numele și cu telefonul. Erau la

secret, naiba știe de ce. O sută nouăsprezece, Rowena.

Ryder îi mulțumi și închise.

— Cine e Hartman? întrebă Jeff.

— Șeriful din zonă. Seiful e legat cu biroul lui. Este că ți-a scăpat ceva mai înainte?

— Sunt sigur.

— Cum?

— Păi dacă nu-mi scăpa nu-mi ziceai.

— N-ai observat ce amabil a fost LeWinter cu cheile de la seif? Ce scrie în dosare despre șeriful Hartman?

— Nu prea mult. Mustrare. Nimic bun.

— Da. Numărul de persoane care să fie în vreo situație compromițătoare sau scandaloasă cu LeWinter trebuie să fie foarte mic. Dar el știe că șeriful Hartman n-o să vorbească, legătura dintre ei e clară.

— LeWinter ar putea avea totuși un prieten pe lumea asta.

— Hai să discutăm despre lucruri probabile nu despre imposibilități. Să fie vreun șantaj? Nu prea merge. Dacă judecătorul îl șantajează pe șerif, acum ar fi șansa ăstuia să termine cu el. LeWinter ar trebui să fie victima, dar nu prea văd cum. Eu cred că amândoi sunt băgați în niște afaceri profitabile. Afaceri criminale, iar un judecător onest nu s-ar compromite niciodată intrând în afaceri cu un om al legii. Oricum, e clar că LeWinter e băgat până-n gât. Despre Hartman nu știu nimic deocamdată, dar probabil e la fel.

— Ca niște polițiști onești și fără slujbă ce suntem, e de datoria noastră să descoperim în ce ape se scaldă Hartman ăsta. Maniera obișnuită, bănuiesc, nu?

Ryder încuviință.

— Donahure poate să mai aștepte.

— Ai parcurs totul?

— Pe dracu'! E prea mult pentru mine. Un milion de „dat fiind că", de „motiv pentru care", sau „considerând…"

— Bine, poți s-o lași baltă. Nici chiar un tip ca LeWinter

nu și-ar exprima trăirile intime, sau intențiile criminale, în limbajul legist.

Ryder mai formă un număr, așteptă puțin și spuse:

— Domnul Aaron? Sergentul Ryder la telefon. Sper că nu mi-o iei în nume de rău, dar cum ți-ar place dacă unul din fotografii tăi ar face niște poze unui cetățean de frunte al orașului prins într-o situație delicată?

Tonul lui Aaron fu îngăduitor - nu rece - pur și simplu nu înțelegea.

— Mă surprinzi, sergent! Știi doar că *Examiner* nu e fițuică de scandal.

— Păcat. Credeam că ai fost și ești interesat de micile abateri ale judecătorului LeWinter.

— Hei!

LeWinter ocupa, împreună cu șeful poliției Donahure, topul preferințelor lui Aaron pentru pagina întâi sau ediții speciale.

— Ce-a mai făcut țapul ăla bătrân și ticălos?

— Deocamdată nu mai face nimic. Se odihnește. E cu secretara lui care-i suficient de tânără pentru a-i fi nepoată. Și când zic „cu” să știi că exact așa e. Sunt încătușați împreună și de pat.

— Doamne, Dumnezeule!

Aaron se înecă încercând să-și stăvilească hohotul de râs.

— Sunt curios la nebunie, sergent. Dar mă tem că nu vom putea publica…

— Nimeni nu ți-a cerut asta. Doar să foci o poză.

— Aha! Tot ce vrei e să știe ei că au fost fotografiați.

— Așa e. Și aș fi foarte mulțumit dacă băieții pe care îi trimiți vor confirma povestea pe care le-am băgat-o eu - cum că trimit niște tipi de la *Globe.*

De data asta Aaron cotcodăci de-a binelea.

— Cred că a leșinat de plăcere când i-ai spus.

— Cam pe-acolo. Mii de mulțumiri. Las cheile de la cătușe pe masa din birou.

Dunne, așa cum promisese, era tot la birou când ajunseseră acolo.

— Ceva progrese? întrebă Ryder.

— Să-i ia dracu' pe toți. E aproape imposibil să prinzi un fir cu exteriorul. Centrala telefonică e pe butuci de când cu anunțul. Cel puțin o sută de inși au văzut criminalii într-o sută de locuri diferite, ca de obicei. Voi?

— Încă nu știu. Va trebui să ne ajuți, bineînțeles dacă vrei. Pentru început, amprentele lui LeWinter.

— V-a *dat* el amprentele?!

— Ceva de genul ăsta.

— Ți-am spus, Ryder, joacă-te cu pasărea asta și o să ajungi să zbori. Donahure are prieteni doar în orașul ăsta, dar LeWinter îi are acolo unde trebuie - în Sacramento. Să nu-mi spui că ai fost iarăși violent.

— Nici vorbă. L-am lăsat în pat viu și nevătămat.

— V-a recunoscut?

— Nu cred. Eram mascați.

— Oricum, îți mulțumesc. Parcă n-aveam destule pe cap. Ai cumva idee ce viespar ai stârnit? Și unde o să ajungă? La mine! Deja știu cine mă va suna primul la telefoanele astea nenorocite.

— În niciun caz LeWinter. Nu chiar acum, pentru că i-ar fi cam greu. Adevărul este că l-am legat cu cătușele de un pat împreună cu secretara lui, cu care i-am surprins în pat. Tipa e rusoaică.

Dunne închise ochii din nou. După ce asimilă cele auzite și se smulse din noianul de gânduri care îi veneau în minte, rosti cu grijă.

— Și?

— Uite ceva interesant.

Ryder scoase pistolul pe care i-l confiscase lui LeWinter și îl dezveli din batistă.

— Ai putea să te întrebi ce-ar avea de făcut un judecător cinstit cu un automat cu surdină! Vezi, te rog dacă are

ceva amprente. Întâmplător am și amprentele fetei. Uite, asta e o agendă codificată și cheia bănuiesc că e în exemplarul ăsta din *Ivanhoe.* Cei de la FBI se pot descurca. În sfârșit, o listă cu numere de telefon. Ar putea să nu însemne nimic, dar eu nu am nici timpul, nici mijloacele necesare să aflu.

— Pot să mai fac ceva pentru tine?

Dunne era sarcastic.

— Da. Îmi trebuie o copie după dosarul pe care îl aveți despre LeWinter.

Dunne nu fu de acord.

— E doar pentru FBI.

— Ce spui de domnul? se revoltă Jeff. După tot hamalâcul pe care îl facem pentru el și după toate cheile pe care i le servim pe tavă?

— OK, OK, dar nu vă promit nimic. Acum unde plecați?

— Într-o vizită la un alt om al legii.

— Condoleanțele mele anticipate. Îl cunosc?

— Nu. Nici eu. Unul Hartman, trebuie să fie nou. Oricum, e pe lista roșie și e șerif.

— Cu ce-a greșit de v-a picat în dizgrație?

— E unul din prietenii lui LeWinter.

— Ceea ce explică, firește, totul.

Hartman locuia într-un bungalow mic și nepretențios din marginea orașului. Dacă te gândeai la câte locuințe izolate sunt în Los Angeles, puteai spune că Hartman locuia la mahala - nu avea nici măcar o piscină. Ryder remarcă:

— Asocierea cu LeWinter trebuie să fie de dată foarte recentă, ce zici? Ușa e deschisă. Ce facem, ciocănim?

— Doamne ferește.

Îl găsiră pe Hartman la birou într-o cameră de lucru micuță. Era un bărbat bine clădit, lat în umeri, care probabil că ar fi măsurat un metru optzeci înălțime dacă ar fi stat în picioare; dar șeriful Hartman nu mai avea cum să se ridice vreodată în picioare. Cineva îi administrase cu

grijă un glonte crestat în obrazul stâng, iar efectul dum-dum îi zburase partea din spate a capului.

Nu mai avea rost să mai caute ceva urme prin casă: ultimul care fusese acolo înaintea lor avusese desigur grijă să nu lase nimic care să îl implice pe un al treilea.

Plecară după ce îi luară amprentele.

CAPITOLUL CINCI

În noaptea aceea a avut loc cutremurul de pământ. Nu pe tot pământul, desigur, dar o bună parte din locuitorii Californiei așa a crezut. Șocul a avut loc la douăzeci și cinci de minute după miezul nopții și unda de șoc a fost simțită atât în nord, la Merced în San Joaquin Valley cât și în sud pe coasta oceanului, între Los Angeles și San Diego, în vest la San Luis Obispo, aproape de Pacific, în sud-est peste deșertul Mojave și în est până în Death Valley.

În Los Angeles, deși nu au existat pagube structurale, zguduitura a fost simțită de toți cei care nu dormeau și a fost suficient de puternică pentru a-i trezi pe mulți din somn. În alte centre importante ca populație - Oakland, San Francisco, Sacramento și San Diego - cutremurul nu s-a simțit decât pe cadranele seismografelor, atingând 4,2 pe scara Richter.

Ryder și Jeff, așezați în sufrageria primului, l-au simțit și văzut: o lustră, parcurgând un arc de cerc nu mai mare de cinci centimetri, a oscilat cam o jumătate de minut până să se oprească. Dunne, tot la birou, l-a simțit și el dar nu i-a dat prea multă atenție - trecuse prin destule până atunci și avea treburi mai importante pe cap. LeWinter - de data asta îmbrăcat, ca și secretara de altfel - l-a simțit prin ușa deschisă a seifului al cărui conținut îl examina îngrijorat. Chiar și Donahure s-a sinchisit prea puțin de el, în ciuda capului care îl durea îngrozitor și a cețiii pe care i-o împrăștiaseră în jur cele patru whiskyuri mari și consecutive.

Și, deși fundația sa era bine înfiptă în stânca solidă a

Sierrei Nevada, Adlerheim l-a simțit cel mai puternic, pentru simplul motiv că epicentrul cutremurului era doar la cincisprezece kilometri distanță. Și mai important, cutremurul a fost puternic înregistrat în camera seismografului, instalat într-una din peșterile-cramă pe care Von Streicher le excavase în stâncă și de alte două seismografe pe care Morro avusese prevederea să le instaleze în alte două reședințe private care îi aparțineau, fiecare la aproximativ douăzeci de kilometri distanță și în direcții diametral opuse.

Șocurile au fost înregistrate și în instituțiile care se pare că aveau considerabil mai mult interes legitim în aceste probleme decât Morro. Acestea erau: Oficiul Supravegherii Câmpului Seismologie, Departamentul Californian pentru Tehnologie, Centrul Național de Cercetare a Cutremurelor și Oficiul Supravegherii Geologice a Statelor Unite.

Ultimele două, probabil cele mai importante din cele patru, erau situate în mod convențional în locurile cele mai amenințate în cazul în care un cutremur puternic ar fi afectat Los Angeles-ul și San Francisco: Institutul de tehnologie era în Pasadena iar Centrul de cercetare a cutremurelor în Menlo Park. Centrii nervoși ai celor patru instituții erau într-un contact direct și permanent și era o problemă de minute localizarea exactă a epicentrului unui cutremur.

Alec Benson era un bărbat calm, solid, în jurul vârstei de cincizeci de ani. Exceptând ocaziile oficiale, pe care făcea tot posibilul să le evite, purta invariabil un costum gri de flanelă și un jerseu de polo gri, asortate cu părul ușor încărunțit și o figură placidă și zâmbitoare. Director al Departamentului seismologie, avea două profesorate și atâtea doctorate și titluri științifice încât în numele unei *sancta simplicitas*, numeroșii săi colegi de știință, referindu-se la el îl numeau doar Alec.

În Pasadena era privit ca un lider al seismologilor pe plan mondial; în timp ce rușii și chinezii își disputau acest

titlu, nu e mai puțin adevărat că erau primii care îl propuneau secretar la deloc puținele conferințe internaționale de seismologie. Își păstra această stimă în primul rând pentru că nu făcea niciodată vreo diferență între el și colegii săi din lumea largă și primea sfaturi cu aceeași ușurință cu care le dădea.

Asistentul său era profesorul Hardwick, un savant liniștit și retras, aproape șters, dar cu un număr de lucrări care aproape îl egala pe cel al lui Benson. Hardwick spunea:

— Ei bine, aproape o treime din populația statului trebuie să fi simțit cutremurul. Deja a fost anunțat la radio și televiziune și va apărea în toate edițiile ziarelor de dimineață. Din câte știu eu, sunt vreo două milioane de seismologi amatori în California. Ce o să le spunem? Adevărul?

De data asta, Alec Benson nu mai zâmbea. Îi privea pe cei șase savanți din încăpere, care constituiau experimentatul nucleu al grupului său de cercetare, studiindu-le expresiile figurilor. Nu îl ajuta cu nimic acest studiu, pentru că era clar că toți îl așteptau să ia o hotărâre.

— Nimeni din țara asta nu îl admiră mai mult decât mine pe George Washington - dar nu putem să le spunem adevărul. Va fi o minciună atât de mică încât nici măcar conștiința nu-mi va crea probleme. Ce câștigăm dacă le spunem adevărul în afară de faptul că îi speriem pe californieni mai tare decât sunt acum? Dacă urmează să se întâmple ceva major, o să se întâmple, ce dracu' putem să facem? Oricum, nu avem nicio dovadă că ăsta ar putea fi preludiul unui cutremur major.

Hardwick nu prea era de acord.

— Nicio aluzie, niciun avertisment, nimic?

— La ce ar folosi?

— Dar bine, acolo nu a mai fost niciodată vreun cutremur.

— Nu contează. Chiar și un cutremur puternic acolo, n-

ar avea o importanță prea mare. Distrugerile materiale și pierderile în vieți omenești ar fi insignifiante, zona este foarte puțin populată. Owens Valley, în 1872, cel mai mare cutremur înregistrat în California - câți oameni au murit atunci? Poate șaisprezece. Cutremurul din Arvin-Techapi din 1952, de gradul 7,7, cel mai puternic din sudul Californiei - o duzină de morți.

Benson își permise zâmbetul său obișnuit.

— Acum, dacă zguduitura s-a petrecut de-a lungul faliei Inglewood-Newport, aș vedea lucrurile total altfel. Falia, care a fost responsabilă pentru cutremurul din Long Beach din 1933, trece chiar pe sub orașul Los Angeles. Așa că eu sunt de părere să nu facem gălăgie.

Hardwick dădu din cap fără prea multă convingere, dar acceptă.

— Deci o să dăm vina pe vechea și nevinovata falie White Wolf?

— Da, și îi liniștim oarecum. Spune-le din nou, pe scurt, despre ESPP, că suntem satisfăcuți de precauțiunile luate, că l-am prevăzut și că intensitatea concordă cu estimările noastre despre alunecarea faliei.

— Anunțăm la radio și televiziune?

— Nu, doar prin cablu. N-are rost să băgăm ceva care să miroase a urgență, sau o importanță exagerată în - hm - găselnița noastră.

Preston, un alt asistent, rânji:

— Fără frisoane morale în chestia asta, ei?

— Din punct de vedere științific, nesusținut. Dar din punctul de vedere umanitar, ei bine, foarte justificabil.

În sala de mese de la Adlerheim, liniștea și voioșia lui Morro erau egalate în intensitate de nervozitatea oaspeților pe care îi adunase acolo.

— Pot să vă asigur, doamnelor și domnilor, că nu aveți niciun motiv de neliniște. Recunosc, a fost o zguduitură destul de puternică, cea mai puternică experimentală aici,

dar putea fi de o mie de ori mai puternică și nu ne-ar fi afectat deloc. În afara faptului că probabil ați aflat că nu au fost pagube de niciun fel pe teritoriul statului, cred că sunteți cu toții destul de culți ca să știți despre cutremure că nu reprezintă o amenințare decât pentru cei care locuiesc în regiuni aglomerate, pe terenuri alunecătoare, nisipoase sau pe soluri aluvionare. Rar se întâmplă ca locuințele cu fundația în stâncă să sufere stricăciuni - și noi avem o fundație de peste o mie de metri de stâncă. Sierra Nevada există aici de milioane de ani. Cam greu să crezi că ar putea să dispară tocmai acum. Nu cred că există în toată California o locuință mai ferită de cutremure decât Adlerheimul.

Morro își privi auditoriul și zâmbi fericit observând că micul său discurs avusese efectul liniștitor scontat.

— Oameni buni, nu știu ce program aveți voi în seara asta, dar eu n-o să las nimicurile astea să îmi strice somnul. Vă doresc noapte bună.

Când Morro pătrunse în biroul său, pe față nu i se mai vedea nicio urmă de zâmbet. Abraham Dubois era așezat la biroul lui Morro cu un telefon într-o mână, un creion în cealaltă, iar umerii săi uriași se mișcau deasupra unei hărți mari a Californiei.

— Ei bine? întrebă Morro.

— Ba nu e bine deloc.

Dubois așează receptorul în furcă și făcu un semn fin pe hartă cu creionul.

— Aici. Exact aici.

Luă o riglă și o așează pe scara hărții. Epicentrul, ca să fiu precis, este la exact unsprezece mile și jumătate de Adlerheim.

— Nu, nu e prea bine.

Morro se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Dar nu trebuie să fii prea ironic, Abraham, pentru că a trebuit să alegem singurul loc din țară ferit de cutremure și că un cutremur a avut loc chiar la ușa din dos a casei.

— Ai dreptate, ar putea fi totuși de bun augur. Aș fi dorit să fie greșită triangulația, dar nu se poate. S-a verificat și răsverificat.

Dubois zâmbi.

— Bine că nu ne-am ales un vulcan stins care să se dovedească a nu fi chiar stins. Ce opțiuni mai avem? Nu mai e nici timp, și nici altceva de făcut. Asta e oaza noastră de operații, e arsenalul nostru. Aici avem singura stație de transmisiuni multiband. Toate ouăle noastre sunt într-un coș. Dar dacă luăm coșul și încercăm să facem un pas cu el, s-ar putea să cădem și să ne alegem cu o omletă pe cinste.

— O să încerc să dorm puțin, dar nu cred că o să mă trezesc cu alte gânduri decât tine acum.

Morro se ridică greoi din fotoliu.

— Ascultă, nu trebuie să lăsăm ceea ce ar putea fi o coincidență care se întâmplă o dată în viață să ne afecteze prea mult gândurile și planurile. Cine știe, s-ar putea să mai fie un cutremur aici peste vreo sută de ani. Și pe urmă nu se cunoaște niciun cutremur înregistrat aici în ultimele câteva sute de ani. Somn ușor.

Dar Dubois nu dormi pentru simplul motiv că nu merse la culcare. După numai o oră, Morro se trezi cu lumina aprinsă și cu Dubois care îl zgâlțâia puternic.

— Scuzele mele.

Dubois arăta mai blând ca niciodată.

— Tocmai am înregistrat o casetă video cu niște știri de la televizor și cred că ar trebui să o vezi.

— Cutremurul, nu?

Dubois încuviință.

— Bune sau rele?

— N-aș putea spune că sunt rele, dar ar trebui să îți dai singur seama.

Înregistrarea nu era mai lungă de cinci minute. Prezentatorul, un tânăr inteligent și bine informat care se vedea clar că știe suficient de bine ce are de spus fără să

fie nevoit să citească, era remarcabil de proaspăt și vioi pentru cineva care se învârte la o oră atât de necreștină cum e ora trei dimineața. În spatele lui, pe un panou era o hartă a Californiei, iar el mânuia o baghetă cu dexteritatea unuia care a fost coleg de bancă cu Toscanini. Începuse prin a da câteva scurte detalii despre cutremur, zona și gradul la care se făcuse simțit și pagubele provocate, care erau zero. Apoi spusese: „După cum se spune în ultima declarație autorizată, acest cutremur poate fi privit dintr-un punct de vedere pozitiv, nu negativ, ca o recunoaștere a justeții măsurilor luate, și nu ca un indicator către o următoare calamitate. Pe scurt, după cele mai înalte surse statale seismologice, ar putea fi considerat ca fiind primul cutremur cunoscut și produs deliberat de către om.

Dacă acesta este adevărul atunci el trebuie privit ca un eveniment decisiv în viitorul control al cutremurelor, primul succes obținut de către ESPP, Programul de prevenire prin alunecare a cutremurelor, care se pare că este unul dintre cele mai înșelătoare titluri născocite de fraternitatea savanților din ultimii ani. Prin alunecare se înțelege pur și simplu procesul de frecare, de surpare, de zguduire, de producere a cutremurului care apare atunci când una din cele opt, sau poate zece - se pare că nimeni nu este prea sigur - plăci tectonice ale pământului, pe care plutesc continentele, se împing una în alta, se freacă reciproc sau se suprapun.

Titlul este înșelător pentru că dă senzația că aceste cutremure pot fi puse sub control prin prevenirea acțiunii de alunecare. De fapt înseamnă exact opusul - prevenirea cutremurelor, sau cel puțin a celor majore, prin permiterea, sau chiar încurajarea producerii acestor acțiuni - producerea ei într-un proces gradat și controlat prin care se face o continuă și progresivă ușurare a presiunii dintre plăci permițându-li-se o trecere lină una pe lângă cealaltă și producând o serie de cutremure mici și inofensive într-un interval scurt de timp în locul unora

masive și la intervale mari.

Secretul - și nu este surprinzător - este lubrifierea. A fost pur și simplu o întâmplare descoperirea posibilității modificării cutremurelor prin mărirea frecvenței. Cineva, pentru anumite motive întemeiate, a injectat o mare cantitate de apă în niște adâncituri dintr-o zonă pe lângă Denver și a descoperit cu surprindere că s-a declanșat o serie de cutremure mici, dar incontestabile. De atunci s-au făcut multe experiențe, atât în laboratoare cât și în condiții de teren, care au demonstrat clar că rezistența fricțională a zonei faliei este micșorată prin scăderea tensiunii de-a lungul faliei.

Cu alte cuvinte, creșterea cantității de fluid între falii slăbește rezistența faliilor în timp ce retragerea fluidului mărește rezistența; dacă între fețele a două plăci tectonice există o tensiune, ea poate fi ușurată injectând fluid și producând un mic cutremur, a cărui intensitate poate fi ușor controlată prin cantitatea de fluid injectată. Acest lucru a fost dovedit acum câțiva ani când savanții de la Supravegherea geologică, experimentând în regiunile petroliere din Colorado, au demonstrat că prin introducerea și scoaterea alternativă de fluid pot provoca sau frâna cutremure când doresc.

Seismologilor din statul nostru le revine marele merit de a fi fost primii care au tradus aceste teorii în practică.

Prezentatorul, care părea că își terminase rolul de conferențiar, se mutase în fața hărții de pe panou.

„De aici și până aici”, indicase el o linie care făcea legătura între granița mexicană și zona San Francisco Bay, „forări masive, special făcute în acest scop, au executat puțuri până la adâncimi de trei mii de metri în zone alese de-a lungul acestei linii SE-NV. Toate aceste puțuri sunt de-a lungul unor falii cunoscute și toate în zone în care s-au mai înregistrat cutremure dintre cele mai puternice”. Punctă zece locuri pe hartă, pornind din sud.

„Zece puțuri în total. Savanții experimentează

amestecuri variate de apă cu petrol în scopul lubrifierii. Desigur, nu chiar amestecuri, pentru că petrolul nu formează un amestec cu apa. Întâi se pompează petrolul, apoi un amestec pe care ei îl denumesc noroi, totul împins în jos printre fisurile din stâncă de apa sub presiune."

Se oprise, privise spre cameră preț de cinci secunde dramatice, apoi așezase vârful baghetei într-un punct undeva în sudul Văii San Joaquin, apoi, lăsând bagheta în această poziție, își întorsese din nou fața spre cameră.

Și aici, dacă îmi permiteți să citez o frază celebră, am dat de petrol. Astăzi, la ora unu și douăzeci și cinci de minute. La douăzueci - treizeci de mile S-E de Bakerfield. Exact unde a lovit puternicul cutremur de acum un sfert de secol. Și exact unde este situat al șaselea punct dinspre sud. Doamnelor și domnilor, vă dau numele răufăcătorului: Falia White Wolf." Prezentatorul se relaxase zâmbind tinerește.

„Iar acum, prieteni, știți la fel de mult ca și mine, ceea ce mă tem totuși că nu este chiar așa mult. Dar nu-mi fac probleme, sunt sigur că adevărații experți în seismologie vor fi rupți de oboseală lecturând scrisorile dumneavoastră începând din dimineața aceasta."

Fără nicio vorbă, Dubois și Morro se ridicară, se priviră unul pe altul și se aplecară peste harta întinsă pe tot biroul lui Morro.

— Ești absolut sigur că triangularea e corectă? întrebă Morro.

— Cei trei seismologi ai noștri ar putea oricând să jure.

— Și cei trei seismologi ai noștri plasează epicentrul în falia Garlock și nu în White Wolf?

— Da. Nu numai că sunt foarte experimentați, dar practic stau chiar deasupra faliei Garlock.

— Supravegherea Câmpului Seismologie, CalTech, Supravegherea Geologică și Dumnezeu știe câte și mai câte alte grupuri de savanți, cum au putut oare - mai ales că lucrează în colaborare - cum au putut oare să facă o

asemenea greșeală?

— Nu au greșit.

Dubois era sigur.

— Pentru cutremure, zona asta e cea mai supravegheată din lume, și ei sunt cei mai buni experți.

— Deci au mințit!

— Da.

— De ce-ar fi mințit?

Dubois aproape că își ceru scuze.

— Am avut ceva mai mult timp să mă gândesc la asta. Cred că din două motive. Majoritatea Californiei este obsedată de teama că într-o zi, după cum spun câțiva cercetători eminenți în domeniu, cutremurul cel mare va lovi, și va fi atât de puternic încât cel din 1906 ar putea fi comparat cu un joc de artificii. Oficialitățile încearcă să mai atenueze din teama asta, spunând că a fost provocat de om. Al doilea, poate că toți deștepții ăștia de seismologi au un alt motiv de teamă - că s-au scăldat în ape tulburi, că n-au prea știut ce fac băgându-și nasul în grămada asta de falii care ne înconjoară și au declanșat ceva la care nu se așteptau - o mișcare în falia Garlock, unde nu aveau forată o gaură. Au o instalație de forare care stă mare și tare în Tejon Pass, pe falia San Andreas și în Frazier Park, lângă Fort Tejon, intersecția dintre faliile San Andreas și Garlock.

— Ar putea fi o posibilitate. Și dacă e corectă, s-ar putea întâmpla din nou la o scară mai mare, și nu cred că ne-ar place.

Morro își încreți buzele și apoi zâmbi ușor.

— Ai avut mai mult timp să te gândești la asta. Am putea foarte ușor s-o întoarcem în folosul nostru.

Dubois îi întoarse zâmbetul, încuviințând.

— E trei și zece dimineața, un moment excelent pentru un pahar din acel splendid Glenfiddich, de acord?

— Pentru inspirație.

— Chiar. Te gândești că poate ar trebui să eliberăm

prestigioasele noastre institute seismologice de teama că publicul ar putea asocia aceste cutremure neașteptate, într-un loc nepotrivit, cu șmecheria lor cu faliile seismice, fără să țină cont și de noi. Adică, ce-ar fi să afle și marele public adevărul-adevărat?

— Ceva de genul ăsta.

— Deja știu cum o să arate comunicatul, zâmbi Morro.

Ryder în schimb nu avea nici cea mai mică urmă de zâmbet pe față în momentul în care se trezi. Se ridică încet, cu o cantitate considerabilă de suferință pe față și luă telefonul de lângă pat. Era Dunne.

— Îmi pare rău că te-am trezit, Ryder.

— Nu-ți fă probleme, am dormit deja trei ceasuri.

— Eu n-am apucat niciunul. Ai urmărit transmisia de la trei?

— Aia cu falia White Wolf? Da.

— Urmează una și mai importantă, în mai puțin de cinci minute, pe toate canalele.

— De data asta ce mai e?

— Cred că plăcerea va fi mai mare dacă afli singur. Sună-mă după aia.

Ryder puse receptorul jos, îl ridică din nou, îi spuse unui Jeff cârcotaș că e ceva tare la televizor, se ridică și merse în sufragerie. Prezentatorul, același tânăr înfloritor pe care îl mai văzuse cu trei ore înainte, intră în probleme fără preambul, spunând:

„— Am primit o nouă comunicare de la același domn Morro care și-a asumat aseară responsabilitatea hold-up-ului de la San Ruffino. Nu avem motive să ne îndoim de acesta, atâta vreme cât cantitatea comunicată corespunde cu cea furată. Acest post nu garantează autenticitatea comunicării, sau, ca să ne exprimăm mai clar, dacă este din partea aceluiași individ. Ar putea fi o farsă, dar cum multe mijloace de comunicare în masă au primit mesajul în același timp și în exact același mod ca și pe primul, privim

aceasta ca pe o evidență că mesajul este autentic. Cât de autentice sunt informațiile conținute, nu este, desigur, de competența noastră să judecăm. Mesajul spune:

«Cetățenii Californiei au fost mințiți în mod deliberat de către liderii autorităților din seismologie. Cutremurul care a avut loc la ora unu și douăzeci și cinci de minute în dimineața aceasta nu a avut loc, cum în mod fals a fost anunțat, în falia White Wolf, și sunt sigur că acest lucru poate fi verificat cu ușurință consultându-i pe proprietarii de seismografe particulare de pe cuprinsul statului. Probabil că niciunul dintre ei nu ar fi avut singur curajul să înfrunte autoritatea instituțiilor oficiale ale statului, însă mărturia lor combinată va dovedi minciuna acestor instituții de stat. Motivul pentru care această minciună a fost făcută publică stă în speranța de a liniști teama crescândă a oamenilor de o imensă activare a cutremurelor de pământ la o scară nemaiîntâlnită și în propria lor teamă că cetățenii acestui stat ar putea face vreo legătură între proaspetele cutremure din alte zone decât cele în care se desfășoară planul ESPP și controversatele opinii asupra acestor meșteriri asupra scoarței pământului.

Eu sunt acela care poate liniști această teamă. Responsabilul pentru acest șoc seismic eu am fost. Epicentrul nu se află în falia White Wolf, ci în Garlock, care, alături de San Andreas este cea mai mare din stat și este paralelă și atât de apropiată de White Wolf încât seismologii s-au amăgit că măsurătorile instrumentelor vor fi considerate greșite sau citite eronat.

Ca să fiu cinstit, nu mă așteptam la un asemenea șoc, chiar minor, mai ales că în acel loc nu mai fusese înregistrat niciodată vreun cutremur, ca să explice existența acestei rupturi. Mica unitate atomică pe care am detonat-o la unu și douăzeci și cinci în dimineața aceasta a fost doar pentru motive experimentale ca să mă asigur dacă funcționează sau nu. Rezultatul a fost mulțumitor.

Este foarte posibil ca multă lume să nu aibă încredere în veridicitatea acestei declarații. Dar nu va mai exista niciunul care să mai aibă vreun dubiu după ce mâine voi face să explodeze o altă bombă, într-un loc și la o oră pe care le voi anunța ulterior. Unitatea atomică deja se află în poziție și este de talia celei care a distrus Hiroșima.»

Deci asta era, continuă comentatorul, fără ca de data asta să mai aibă vreo urmă din zâmbetul tineresc de la transmisia precedentă. Ar putea fi o păcăleală. Dar dacă nu e, viitorul ar putea fi liniștea totală. Ar putea fi interesant de speculat asupra intențiilor sau a efectelor…”

Ryder închise aparatul. Speculații putea să facă și singur. Bău câteva cești de cafea și între timp făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă pentru o zi care promitea să fie foarte lungă. Era la a patra cană când sună telefonul. Era Dunne care își cerea scuze pentru întârzierea cu care îl chemase. Ryder îi spuse:

— Plăcerea a fost garantată. Mă gândesc doar la o chestie: oare statul ne-a mințit deliberat prin intermediul seismologilor?

— N-am idee.

— Eu aș avea una.

— E posibil. Treaba e că nu avem linie directă cu Pasadena aici, dar avem la birourile din Los Angeles. Sassoon e total distrus, nu ca tine și vrea să ne vadă. Cât mai repede, la ora nouă fix. Ia-l și pe Jeff.

— Păi de ce așa de repede? E doar șase și patruzeci.

— Am câteva lucruri pentru voi. Nu prin telefon.

— Ah, la dracu, peste tot numai convorbiri interceptate! Nu mai poți să ai un secret în statul ăsta!

Ryder și fiul sosiră în biroul lui Dunne la câteva minute după ora șapte. Dunne era alert, precis și eficient; n-ai fi zis că nu închisese un ochi toată noaptea. Era singur.

— Ceva microfoane prin cameră? întrebă Ryder.

— Doar când las doi suspecți singuri, altfel nu.

— Unde e Marele șef alb?

— Sassoon e tot în Los Angeles. Ți-am spus că e copleșit, odată, pentru că s-a întâmplat în curtea lui și pe urmă că directorul cel mare al FBI-ului și-a luat zborul din Washington și vine încoace. Trei, CIA a prins chestia din zbor și s-a băgat pe felie și cum știți și voi, CIA și FBI-ul vorbesc tot mai rar în ultima vreme, și când vorbesc se poate auzi gheața crăpând.

— Dar cum de s-au băgat în afacerea asta?

— Ajungem și la asta imediat. Vom face în curând o mică plimbare cu elicopterul până la Pasadena. Bossul a spus nouă și trebuie să fim acolo la nouă fix.

— FBI-ul nu are niciun fel de jurisdicție asupra unui copoi în retragere, spuse Ryder fără convingere.

— Parcă nu m-aș mai osteni să zic te rog. Dacă îți pui tu ceva în cap, nici caii sălbatici n-ar putea să te facă să dai înapoi.

Dunne adună câteva hârtii și le introduse într-un plic gol.

— În timp ce tu și Jeff v-ați odihnit toată noaptea, noi, ca de obicei, n-am stat o clipă. Vrei să iei notițe?

— Nu e nevoie. Jeff e banca mea de date. Poate identifica peste o mie de numere de mașină pe o porțiune doar de treizeci de mile de aici.

— Ar fi fost mai bine să se ocupe doar de numere de mașini. Și acum, Carlton, adjunctul șefului securității. Are un dosar de excepție. Căpitan în armată la contrainformații, NATO, Germania. Nimic deosebit, doar că se pare că a avut niște legături cu un grup de simpatizanți comuniști din tabăra germană. Suspiciuni nesubstanțiale că s-ar fi apropiat prea tare de ei, i s-a oferit transferul la un batalion de tancuri dar a refuzat și și-a prezentat demisia. Nu a fost concediat și nici obligat să se retragă, hai să zicem că armata nu i-a făcut niciun fel de probleme, sau cel puțin așa spun ei. Se prea poate. Indiferent cât de justificate sunt bănuielile care plutesc

deasupra unui om din cadrul ei, armata nu ține cont. Când Pentagonul spune gata, e gata. Capătul liniei.

— Doar o aluzie că era comunist și atât?

— Pentru CIA e suficient. Nu te prea poți învârti în jurul Pentagonului fără cel puțin un agent pe urme. O tentă de roșu sub pat și au și apucat pistoalele cu cianură. Și acum, despre activitatea din serviciile de securitate. A lucrat pentru o uzină AEC în Illinois. Dosar bun, șef al pazei. Apoi o referință de la uzinele nucleare Brown Ferry din Decator, Alabama. Omul n-a fost acolo sub numele ăsta și nu a lucrat în pază. Un incendiu dezastruos a avut loc în perioada asta, dar nu cauzat de el. Un tehnician a căutat o crăpătură cu o lumânare aprinsă și a găsit-o.

— De unde referința asta?

— Din povești.

Jeff întrebă:

— Dar Ferguson nu trebuia să verifice?

— Recunoaște că n-a făcut-o. Și el a lucrat acolo și ne-a spus. Carlton cunoștea atâtea detalii despre uzină și despre incendiu că a considerat verificarea inutilă.

— Dar cum ar fi putut altfel afla despre incendiu?

— E de domeniul public, s-a scris și în ziare.

— Cât timp se crede că a lucrat acolo? întrebă Ryder.

— Cincisprezece luni.

— Deci pur și simplu a dispărut în timpul ăsta!

— Poate a lipsit din țară. O fi având un pașaport acasă.

— Un tip care știe să se descurce poate liniștit în țara asta să se dea la fund cincisprezece ani fără să iasă măcar odată la suprafață.

Dunne îl privi lung, apoi consultă o notiță.

— Washingtonul a verificat împreună cu AEC la 1717 H Street. Acolo sunt înregistrați toți cei care cer informații, cei care consultă indexuri și documentația despre folosirea atomilor - despre San Ruffino nu s-a interesat nimeni. Pe chestia asta l-au sculat din somn pe Jablonsky. N-a prea vrut să vorbească, dar a urmat tratamentul obișnuit de

amenințări cu scandalul, chestii de-ale noastre. A recunoscut că aveau acolo planuri avansate pentru construcția unui reactor de îmbogățire rapidă. Asta intră sub controlul AEC. Top secret. Fără înregistrări.

— Deci Carlton e omul nostru.

— Da, dar asta nu ne mai poate ajuta prea mult de vreme ce a zburat cu Morro.

Dunne consultă o altă hârtie.

— Ai cerut o listă cu grupurile organizate și… reușite de excentrici, aiuriți, fanatici sau de genul ăsta din țară. Iat-o. Cred că am spus că sunt vreo două sute, dar de fapt sunt doar o sută treizeci și cinci. Chiar și așa, tot zic că ne-ar lua o veșnicie să îi verificăm pe toți. Pe urmă, dacă gașca asta e atât de deșteaptă și de bine organizată după cum zici, sigur au o ascunzătoare de negăsit.

— Am putea s-o mai reducem. Pentru început, ar trebui să fie vorba de un grup numeros, de dată recentă, organizat chiar pentru o acțiune de genul ăsta. Eventual formată în ultimii ani.

Dunne oftă și mai scoase o foaie de hârtie.

— Nu s-ar zice că te deranjează că e vorba de o muncă uriașă! Urmează amicul nostru, Morro. Nu e surprinzător faptul că nimeni nu cunoaște un criminal cu un ochi bandajat și cu mâinile paradite, nici noi, nici poliția?

Jeff îl privi lung pe taică-său.

— Biletul Susanei. Ți-aduci aminte, era scris „American?”. American cu semnul întrebării.

— Așa e. Ei bine, domnule maior, încă o chestie, dacă ești amabil: contactați Interpolul din Paris.

— Nici Interpolul nu știe nimic. Și acum, Donahure. A fost foarte ușor, n-a trebuit să trezim din somn decât jumătate din directorii de bancă și casierii din regiune. Local Bank of America. Banii au fost ridicați de o tânără blondă cu părul lung și cu ochelari de soare.

— O deghizare, nu?

— Așa ceva. O oarecare doamnă Jean Hart, 800

Cromwell Ridge, Ei bine, există o doamnă Hart la adresa asta. Are aproape șaptezeci de ani și niciun cont în bancă. Casierul nu a numărat bancnotele, doar i-a înmânat două pachete țiplate.

— Pe care Donahure le-a împărțit în opt pachețele pentru opt bănci diferite. Trebuie să îi luăm amprentele.

— Le avem deja. Un băiat de-al nostru, ajutat de un prieten de-al vostru, sergentul Parker - care la fel ca și voi nu se dă de loc în vânt după Donahure - le-a luat din biroul său pe la trei în noaptea asta.

— Voi chiar ați fost ocupați.

— Eu nu prea. Am stat tot timpul în biroul ăsta învârtind telefoanele, dar, am avut paisprezece băieți curajoși care au lucrat pentru mine toată noaptea - a trebuit să dau foc la tot sudul Californiei ca să-i obțin. Oricum, există câteva specimene destul de reușite ale amprentelor lui Donahure pe bancnotele alea. Și ce e și mai frumos e că sunt câteva și de-ale lui LeWinter.

— Deci el l-a plătit. Dar cum stăm cu automatul ăstuia?

— Nu stăm de loc. Nu e înregistrat, dar nu e ceva exagerat - judecătorii primesc mai tot timpul amenințări. Nu a fost folosit de mult, are praf pe țeavă. Surdina arată cam ce fel de om e, dar nu poți spânzura un om pentru atâta lucra.

— Ziceai de dosarul pe care îl are FBI-ul despre el, sau e tot secret pentru mine?

— Nu mai este, dar nu cuprinde nimic care să ne folosească. Nu e cunoscut ca fiind asociat cu criminali. Lista de telefoane confirmă lucrul ăsta: se pare că se cunoaște cu toți politicienii și barosanii de la primărie.

— Și mai spui că nu e în asociație cu criminalii!

— Nici noi și nici poliția nu suntem de acord cu câteva - chiar mai multe sentințe pe care le-a pronunțat în ultimele luni. Dușmani de-ai prietenilor lui au primit pedepse exagerat de aspre, iar criminali aflați în legătură cu amicii lui - repet, nu are legături directe cu criminalii - niște

pedepse ușoare, incredibil de ușoare.

— Plătit?

— Nu avem dovezi, dar cum altfel crezi? Oricum, nu e chiar așa de naiv ca Donahure, nu are conturi pe nume false - cel puțin noi nu avem cunoștință de ele. Îi mai controlăm din când în când corespondența, fără să i-o deschidem.

— Sunteți la fel de răi ca ăia de la KGB.

Dunne ignoră remarca.

— Ocazional primește scrisori din Zürich, dar nu știm să și trimită. Își acoperă destul de frumos urmele, prietenul nostru din justiție.

— Adică intermediarii îi trimit banii pe un număr de cont?

— Ce altceva? Nicio speranță aici. Băncile din Elveția nu vorbesc decât dacă criminalul este dovedit ca atare.

— Exemplarul din *Ivanhoe* și agenda codificată.

— S-ar părea că e un mișmaș de numere codificate, mai ales de aici și din Texas și treaba începe să arate ca un buletin meteo. Dar se fac progrese. Adică cei de la Washington, pentru că în California nu avem specialiști în coduri rusești.

— Rusești?

— Așa se pare. O variantă simplă - simplă pentru ei - a unui cod rusesc foarte cunoscut. Iarăși Roșii? Ar putea fi totul sau nimic. Un alt motiv pe care îl bănuiesc e interesul mare pe care îl manifestă CIA. Cred, fără să fiu prea sigur, că gașca de criptografi din Washington e pe lista de plată a Centralei.

— Iar secretara lui LeWintsr e rusoaică, sau descendentă. O mică funcționară mascată?

— Bettina asta poate fi dintr-o sută de țări diferite; o aducem aici și aflăm adevărul în zece minute. Dar nu e. Iar Donahure avea arme rusești.

— Chiar așa. Există permis de import?

— Nu. Așa că, oficial, nu fac parte din cele aflate în țară.

Pentagonul are câteva, dar nu spune de unde. Cred că sunt britanice, capturate în Irlanda de Nord.

— Iar Donahure e irlandez după părinți.

— Doamne, parcă n-aș avea destule pe cap!

Dunne își lăsă capul în palme, pentru a demonstra câte are pe cap.

— Fiindcă veni vorba, ce căuta Donahure la tine acasă?

— Am avut destul timp să mă gândesc la asta. Poți să-mi dai o viață-ntreagă timp de gândire și la sfârșit o să adun doi și cu doi și cred că tot la rezultatul corect o să ajung. N-a venit pentru că Jeff și cu mine nu ne-am purtat prea frumos cu pândarul lui și nici pentru că l-am lăsat fără niște lucruri care îi aparțineau, inclusiv duba; n-ar fi îndrăznit niciodată să își recunoască amestecul. N-a venit nici pentru probele pe care le-am luat de la San Ruffino pentru că habar nu avea dacă am luat ceva de acolo și pentru că nici n-a avut timp să meargă la San Ruffino. Și nici la LeWinter n-a avut timp să meargă să ceară mandat de percheziție. Nici n-ar fi avut curajul să meargă la LeWinter, pentru că dacă îi spunea motivul pentru care îi trebuie mandat, acesta l-ar fi considerat o asemenea amenințare încât nu numai că l-ar fi refuzat, dar l-ar fi făcut pur și simplu să dispară.

Dunne nu mai arăta așa de proaspăt și vioi ca la venirea lor.

— Ți-am spus că mă doare capul.

— Părerea mea e că un control făcut ca lumea acasă la Donahure sau la birou la el ne-ar face cu un pachețel de mandate semnate și ștampilate în alb de LeWinter, numai bune de completat oricând ar fi nevoie. I-am pomenit de dosarul pe care îl am despre el, pentru asta a venit. Și i-am spus că e atât de prost că a făcut vizita asta, că precis a făcut-o de capul lui. Și chiar așa a și fost.

— Clar. Bănuiesc că acum alergă după acoperire.

— Eu n-aș crede. Habar nu au că probele sunt în mâinile noastre. Donahure, care-i un ticălos, își va închipui că

numai niște bandiți profesioniști i-au furat armele și banii și că ăștia nu vor fi atât de nebuni să spună de unde le au. Nici LeWinter nu cred că o să facă scandal. O fi fost el speriat ca dracu' la început, în special din cauza agendei codificate și a amprentelor. Dar când o să descopere dacă nu a făcut-o deja până acum, că poza aia de groază cu el și secretara legați de pat nu a apărut în *Globe,* o să facă niște investigații discrete și o să afle că cei doi tipi care i-au făcut-o nu sunt de la *Globe.* Obligatoriu va ajunge la concluzia că erau doar niște șantajiști, poate pentru a-l împiedica să ajungă pe scaunul de Șef al Justiției la Curtea Supremă. Chiar tu ai spus că are prieteni puternici; la fel de bine poate să aibă și dușmani puternici. Și, indiferent de motiv, nu se va teme de niște șantajiști. Niște șantajiști ordinari nu ar avea cum să cunoască descifrarea codurilor rusești. E adevărat că i-au fost luate amprentele, dar polițiștii nu fac chestiile astea mascați și nu în pat, plus că mai întâi te arestează. Iar cu șantajiștii se poate descurca el și singur. Legile din California sunt foarte aspre cu soiul ăsta de ticăloși - iar LeWinter este legea în persoană.

Jeff îi spuse supărat:

— Mi-ai fi putut spune și mie dinainte toate chestiile astea.

— Credeam că te-ai prins.

— Te-ai gândit la toate astea înainte? Înainte de acționa? făcu Dunne uluit.

Ryder încuviință.

— Drace, ești mai deștept decât un polițist obișnuit. Te-am putea lua la noi, la FBI. Iar acum, ai vreo sugestie?

— Puneți sub ascultare telefonul lui LeWinter.

— E ilegal. Congresul este categoric în privința asta - în special pentru că le e frică să nu li se întâmple și lor una ca asta. Bun, într-o oră sau două e ca și rezolvată.

— Îți dai seama, sper, că vei fi al doilea pe linia asta.

— Cum al doilea?

— De ce crezi că a murit șeriful Hartman?

— Habar n-am; o fi vorbit prea mult și poate că era prea nou.

— Și de asta. Dar cum de a murit? Îți spun eu: a murit pentru că Morro îi asculta convorbirile lui LeWinter. Am sunat centrala astă noapte din casa lui LeWinter ca să aflu adresa lui Hartman - nu era trecută în carte. Cineva a interceptat convorbirea și a ajuns la Hartman înaintea noastră. Apropo, nu merită să mai cauți glonțul care l-a ucis. A fost un dum-dum și trebuie ca rămășițele să fie undeva înfipte în perete. Experții tăi, cât or fi ei de experți, n-au nicio șansă să ghicească țeava din care a plecat.

— Ai zis „cineva”?

— Da, cineva, poate Donahure - dădea semne că vrea să-și revină când am plecat de la el - sau poate altul din colecția lui interlopă. Raminoff nu era unicul.

— Ți-ai dat numele la telefon?

— Da, trebuia ca să obțin informația.

— Deci, Donahure știe că ai fost în casa lui LeWinter. Și LeWinter știe.

— Nicio șansă. Ca să-i spună asta lui LeWinter e ca și cum i-ar spune că i-a pus telefonul sub urmărire. Din același motiv, dacă discuția mea cu Aaron de la *Examiner* a fost interceptată, Donahure sau altul n-ar putea să-i spună lui LeWinter. Dar după al doilea telefon pe care l-am dat, amicul nostru cu căștile a plecat ca din pușcă după ce a auzit numele și adresa lui Hartman.

Dunne îl privea cu curiozitate, o curiozitate amestecată cu mult respect.

— Deci, pentru tine, treaba e clară.

— Aș vrea eu, dar nu e.

Unul dintre telefoanele de pe birou începu să sune, Dunne ascultă în tăcere. Buzele i se strânseră până ce fața i se goli de orice expresie. Spuse „da” de câteva ori, apoi „da, mă ocup eu” și închise. Îl privi pe Ryder în tăcere. Fără vreo inflexiune particulară în voce, acesta zise:

— Ți-am spus, nu toate aspectele sunt lămurite. Au pus

mâna pe Peggy?

— Da.

Scaunul lui Jeff se răsturnă pe spate. Era în picioare, cu fața lividă.

— Peggy? Ce-i cu Peggy?

— Au luat-o. Ca ostatecă.

— Ostatecă?! Dar aseară ne-ai promis… Ah, FBI-ul vostru nenorocit!

Dunne spuse încet.

— Doi din FBI-ul nostru nenorocit, cum zici tu, au fost împușcați și se află la spital. Unul dintre ei e grav. Bine măcar că Peggy e nevătămată.

— Stai jos, Jeff, spuse Ryder cu aceeași voce calmă.

Îl privi pe Dunne.

— Mi s-a transmis să renunț?

— Da. Ai recunoaște ametistul pe care îl poartă pe degetul mic de la mâna stângă?

Ochii lui Dunne erau plini de amărăciune.

— Mai ales, au zis, dacă e cu tot cu deget?

Jeff aproape că își rupse scaunul. Era din nou în picioare, cu mâinile încleștate de spătar, gata să îl rupă. Vocea îi era răgușită.

— Doamne Dumnezeule, tată! Ce stai așa? Ești de-a dreptul inuman. E Peggy! Peggy! Nu mai stăm aici, hai să mergem. Ajungem acolo într-o clipă.

— Ia-o-ncet, Jeff. Unde ajungem într-o clipă?

— La San Diego.

Ryder avea un accent deliberat de răceală în voce.

— N-o să ajungi un polițist adevărat până n-o să înveți să gândești ca un polițist. Peggy, San Diego - sunt încurcați undeva în plasa păianjenului. Noi trebuie să căutăm păianjenul în centrul pânzei, să-l găsim și să-l ucidem. Și nu e în San Diego.

— Atunci plec singur. N-o să mă poți opri. Dacă tu vrei să stai aici…

— Termină!

Dunne se abținu totuși și îi vorbi cu blândețe.

— Ascultă, Jeff, știm că e sora ta. Unica ta soră, surioara ta. Dar San Diego nu e un cătun rătăcit undeva în munți, e al doilea oraș ca mărime din statul ăsta și are sute de polițiști, detectivi încercați și antrenați, agenți federali - toți experți în vânătoarea de oameni. Tu nu ești nici expert și nu cunoști nici măcar orașul. Probabil că în momentul ăsta sute de oameni încearcă să o găsească. Ce speri tu să reușești să faci?

Tonul lui Dunne deveni mai rezonabil, mai persuasiv.

— Tatăl tău are dreptate. N-ar fi mai bine să încerci să omori păianjenul în centrul pânzei?

— Cred că aveți dreptate.

Jeff se așeză încet pe scaun, dar tremuratul ușor al mâinilor încă îi mai trăda furia oarbă și teama pentru sora lui.

— Cred că da. Dar de ce tu, tată? De ce Peggy?

— Pentru că le e frică de el. Pentru că îi cunosc reputația, reușitele, faptul că nu dă înapoi niciodată. Cel mai mult le e frică acum că acționează în afara legii. LeWinter, Donahure, Hartman - trei rotițe din mașinăria lor, patru, dacă îl punem și pe Raminoff, scoși din circuit în câteva ore. Dacă acționa după litera legii nu ar fi reușit să atingă niciunul măcar în timpul ăsta.

— Bine, dar cum au…

— Pur și simplu, spuse Ryder. Am spus că Donahure n-ar fi îndrăznit niciodată să spună că eu - noi - am fost la LeWinter, judecătorului. Dar i-a spus celui care i-a ordonat să asculte convorbirile ăstuia. Acum, că-i prea târziu, îmi dau seama că Donahure e prea prost să se gândească singur la așa ceva.

— Și cine-i ăla?

— Cel mai probabil, doar o voce la telefon. Un om-verigă. Legătura cu Morro. Zic de Donahure că-i un dobitoc, dar eu ce sunt?

Își aprinse o Gauloise și îi urmări fumul în aer. Bătrânul

sergent Ryder, cel cu toate problemele clare.

CAPITOLUL ȘASE

Dimineţile de aur, departe de a fi rare în statul de aur, erau clare, calme şi minunate, cu soarele deja fierbinte pe cerul de un albastru intens, fără urmă de nor. Priveliştea de pe Sierra peste San Joaquin Valley, brăzdată de ceaţă spre vârfurile însorite şi văile din Coastal Range era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, o frumuseţe care ar fi încălzit şi inima unui gheţar.

Nu însă şi a sictiriţilor, a miopilor, a mizantropilor iremediabili, sau în cazul nostru particular, celor ţinuţi în dosul zidurilor severe de la Adlerheim. Plus că aici intervenea imaginea celor trei rânduri de sârmă ghimpată prin care trecea curentul electric, aflate la nivelul ferestrelor de pe latura vestică, tulburând, dacă nu chiar distrugând frumuseţea.

Susan Ryder nu avea niciun motiv să se simtă în al nouălea cer. Nimic n-ar fi făcut-o să fie mai puţin frumoasă, dar era palidă şi obosită, iar uşoara tentă albăstruie de sub pleoape nu provenea din vreo cutie de farduri. Nu reuşise să doarmă mai deloc în timpul nopţii exceptând o scurtă perioadă de cincisprezece minute, după care se trezise cu profunda convingere că ceva nu e în regulă, ceva mult mai înfricoşător decât încercarea lor din acest loc îngrozitor. Susan, a cărei mamă era scoţiană, pretinsese în mai multe rânduri şi doar pe jumătate în glumă, că are viziuni de genul „la prima vedere”, diferite de legendarele viziuni „de a doua”, astfel că ea ştia că în acel moment undeva se întâmpla ceva îngrozitor, şi nu că urma să se întâmple cândva. Adevărul este că se trezise în

momentul în care avusese loc schimbul de focuri din San Diego. O apăsa pe suflet atât mental cât și fizic și nu îi găsea nicio explicație pentru moment. Cu atât mai rău, se gândi ea, pentru reputația mea de extravertită, veselă și amabilă, o adevărată rază dătătoare de viață pentru oricine în care se regăsea. Ar fi dat o lume întreagă pentru mâna care să i-o atingă pe a ei, pentru regăsirea în infinit de liniștitoarea față a soțului ei, pentru prezența lui.

O mână o atinse totuși pe braț. Era a Juliei Johnson. Avea ochii încercănați și roșii de parcă și-ar fi petrecut toată noaptea ocupându-se de conținutul îmbietor al barurilor lui Morro. Susan își reveni și o cuprinse cu o mână pe după umerii ei firavi, susținând-o. Niciuna nu rosti vreo vorbă. Se părea că nu mai rămăsese nimic de spus.

Erau singure în creneluri. Ceilalți șase ostateci erau în curtea cu dale, la fel de tăcuți. Păreau niște statui. Poate pentru că fiecare dorea să rămână singur cu gândurile lui sau pentru că începeau să realizeze ce se întâmplă cu ei și în jurul lor; pe de altă parte, efectul intimidant și inhibant al acelor ziduri mohorâte era suficient să înăbușe obișnuitele amabilități matinale chiar și la cei mai sociabili.

Sunetul clopoțelului ușii de la intrarea în holul mare veni aproape ca o eliberare. Susan și Julie coborâră treptele de piatră cu grijă - nu avea balustradă - și se alăturară celorlalți la una din mesele lungi unde fusese servit micul dejun.

Aspectul mesei ar fi făcut cinste oricărui hotel de prima mână dar, în afară de dr. Healy și dr. Bramwell, care mâncară cu obișnuința unor oaspeți mai vechi, ceilalți de-abia se atinseră de câteva felii de pâine prăjită și de cafea.

În general, atmosfera părea cam ca aceea din Cina cea de taină.

Tocmai terminaseră ceea ce majoritatea nici nu începuse deja, când Morro și Dubois, afabili și zâmbitori, își făcură apariția, împrăștiind saluturi de bineț și speranțele lor

sincere că oaspeții au petrecut o noapte plăcută. Morro, ridicând brusc dintr-o sprânceană, constată:

— Observ că doi dintre noii noștri oaspeți, profesorul Burnett și doctorul Schmidt, sunt absenți. Ahmet, îi spuse unuia dintre acoliții săi, vrei să îi întrebi dacă sunt atât de amabili să ni se alăture?

Ceea ce se și întâmplă după cinci minute. Aveau hainele mototolite, de parcă ar fi dormit în ele - lucru care li se întâmplase, de altfel. Erau nebărbieriți și aveau ceea ce se cheamă ochi de tartan și asta numai din cauza barurilor prea bine garnisite ale lui Morro. Adevărul este că Morro nu avea de unde să știe că reputația de savanți a celor doi era egalată doar de cea de petrecăreți notorii. Morro făcu o pauză decentă, apoi spuse:

— Doar o mică problemă. Aș dori să semnați cu toții. Dacă ești atât de amabil, Dubois.

Acesta încuviință amabil, apoi trecu pe la fiecare, lăsându-le câte o hârtie și un plic cu adresele bătute la mașină, și câte un stilou.

— Ce mama dracului vrea să însemne asta, nenorocitule?

Inevitabil, profesorul Burnett, cu legendarul său temperament, impulsiv exacerbat de monumentala mahmureală în care era cufundat.

— Asta e o copie a scrisorii pe care i-am scris-o nevestei-mi aseară.

— Cuvânt cu cuvânt, vă asigur. Trebuie doar semnate.

— Să mă ia naiba dacă o fac!

— Asta mă lasă rece, îi spuse Morro. Când v-am cerut să scrieți scrisorile alea, am făcut-o doar din curtoazie, ca să vă dau posibilitatea de a-i înștiința pe cei dragi dumneavoastră că sunteți bine și în siguranță. Începând din capul mesei, semnați și dați scrisorile și stilourile lui Abraham. Păreți gânditoare, doamnă Ryder, sau mi se pare mie?

— Cum așa, domnule Morro?

Încercă un zâmbet, dar fără să îi reușească.

— De ce-aș fi?

— Din cauza mea.

Îi puse în față un plic, cu adresa în sus.

— Dumneavoastră ați scris asta?

— Desigur, e scrisul meu.

— Mulțumesc.

Întoarse plicul și se văzu că marginile fuseseră dezlipite. Morro le întinse și îi arătă niște semne micuțe și cenușii în mijlocul spatelui plicului.

— Hârtia este complet albă, desigur, dar există niște substanțe chimice care fac să apară și cel mai invizibil scris. Acuma nu că aș insinua eu că cea mai delicată dintre soțiile de polițiști pe care le-am cunoscut ar purta în poșetă o sticluță cu cerneală simpatică. Nici pomeneală! Micile semne de aici au la bază acid acetic, foarte folosit la fabricarea aspirinelor, dar și a lacului pentru unghii. Dumneavoastră folosiți, după câte observ, lac incolor. Soțul dumneavoastră este un polițist cu multă experiență, aș putea spune sclipitor și este normal să se aștepte din partea soției sale la semne similare de inteligență. Imediat după primirea acestei scrisori, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să o ducă într-un laborator al poliției. Stenografie, desigur. Ce vrea să spună, doamnă Ryder?

— Adlerheim.

Vocea îi era seacă.

— Nu e deloc bine, doamnă Ryder. Întreprinzător, normal, inteligent, spiritual, numiți-o cum vreți, dar nu e bine deloc.

Își lăsă privirile în jos, fixând masa.

— Ce aveți de gând să-mi faceți?

— Ce să vă facem?! Două săptămâni de pâine și apă? Nici vorbă. Noi nu purtăm război cu femeile. Gândurile că ați dat greș vă vor pedepsi destul.

Privi în jur.

— Domnilor Burnett, Schmidt, Healey și Bramwell, fiți

amabili și urmați-mă.

Morro îi conduse într-o încăpere spațioasă de lângă biroul său. Primul lucru care atrăgea atenția era faptul că nu avea ferestre deloc.

Trei pereți erau acoperiți cu fișete metalice, iar cel de-al patrulea cu o monstruoasă pictură barocă, probabil din colecția lui Von Streicher, alături de o oglindă uriașă. În centru era o masă mare cu șase scaune în jur, iar pe ea un vraf de hârtii de un metru pe cincizeci de centimetri, cea de deasupra având desenată pe ea un soi de diagramă. La unul din capetele mesei era un cărucior pentru servit băuturi, garnisit cu de toate. Mono spuse:

— Ei bine, domnilor, aș dori să îmi faceți o favoare. Nimic, vă asigur, care să vă facă să depuneți un efort prea mare. Fiți amabili și aruncați o privire pe hârtiile astea și spuneți-mi care este părerea dumneavoastră despre ele.

— Să mă ia naiba dacă o să fac ce-mi spui tu, zise Burnett, cu tonul său insolent. Vorbesc doar pentru mine, normal.

Morro îi zâmbi.

— Ba o s-o faceți, vă zic eu.

— Zău? Cum, cu forța? Mă torturați?

— Vă purtați ca un copil. Le veți examina, din două motive. Veți fi învins de curiozitatea dumneavoastră normală, de om de știință, o dată și pe urmă bănuiesc că sunteți curios să știți de ce vă aflați aici.

Plecă și închise ușa în urma lui. Nu se auzi nicio cheie întorcându-se în broască, un lucru foarte liniștitor, dar un bolț bine uns, acționat hidraulic de la un buton poate fi foarte tăcut.

Morro intră în camera lui de lucru, luminată acum doar de două becuri roșii. Dubois era așezat în fața unui ecran mare de sticlă, complet transparent. La un centimetru de el era spatele oglinzii din camera în care se aflau cei patru savanți. Din spațiul dintre geamuri aerul fusese extras pentru asigurarea izolației fonice dintre cele două camere.

Cei din birou aveau posibilitatea să audă ce se discuta dincolo datorită celor patru microfoane ascunse în diverse locuri în camera savanților. Erau legate la un difuzor aflat deasupra capului lui Dubois și la un magnetofon aflat la îndemână.

— Nu tot, spuse Morro. Majoritatea va fi de nereprodus, mai mult ca sigur. Doar carnea de pe os.

— Am înțeles. Dar ca să fiu sigur, mai bine aranjez banda după.

Îi priviră pe cei patru bărbați de dincolo uitându-se în jur, neputincioși. Apoi Burnett și cu Schmidt se uitară unul la altul, și de data asta nu mai putea fi vorba de nesiguranță. Se îndreptară decișI spre căruciorul cu băuturi, Burnett alergând ca de obicei sticla de Glenfiddich, iar Schmidt pe cea de Gordon’s Gin. Urmă o scurtă tăcere, timp în care cei doi își serviră niște porții generoase apoi se așezară pentru a oferi o doză de liniște durerilor din propriile sisteme nervoase. Healey se uită acru la ei și făcu o serie de referiri la Morro, un pasaj care oricum urma să fie tăiat, după care spuse:

— Are dreptate, dracul să-l ia. N-am aruncat decât o privire pe foaia de deasupra și pot spune că-i al dracului de interesant.

Burnett scruta în tăcere diagrama de deasupra de vreo treizeci de secunde, timp suficient de lămurire chiar și pentru un fizician cu dureri de cap. Îi privi pe ceilalți trei, apoi observă cu surprindere că paharul lui e gol, se duse să și-l umple și îl ridică la nivelul ochilor, privind speculativ prin licoare.

— Acesta, domnilor, nu este pentru mahmureala mea, care din nefericire e covârșitoare, ci pentru a-mi aduna toate forțele pentru lucrul pe care mi-e teamă că îl bănuim, dar pe care îl vom afla. Aruncăm o privire, ce ziceți?

În camera de lângă, Morro îl bătu satisfăcut pe Dubois pe umăr, apoi ieși.

Barrow, cu fața sa grăsuță, rubicondă și cordială, cu o expresie isteață și ochi albaștri de bebeluș, arăta ca un pastor, sau ca să fim mai exacți, ca un episcop în civil; era capul FBI-ului, o persoană la fel de temută de propriii săi agenți ca și de criminalii care reprezentau obiectul pasiunii sale de o viață, aceea de a-i așeza în dosul gratiilor pentru maximul de timp prevăzut de lege și, dacă ar putea, chiar și mai mult. Sassoon, șeful FBI-ului din statul California, era un bărbat înalt, cu o figură absentă, care s-ar fi potrivit mai bine într-un campus studențesc, impresie deosebit de convingătoare, pe care mulți criminali condamnați în California au regretat-o. Crichton era singurul care arăta ce era: mare, voluminos, cu buze subțiri, nas acvilin și ochi cenușii și reci, era directorul adjunct al CIA.

Nici el, nici Barrow nu se înghițeau unul pe altul, lucru valabil și pentru organizațiile pe care le conduceau.

Alec Benson, lângă care se afla profesorul Hardwick îi cuprinse pe toți trei cu privirea, apoi se opri la Dunne și cei doi Ryderi. Îi spuse lui Hardwick:

— Ce zici, Arthur, ce onoare pe capul nostru, trei seniori de la FBI și unul de la CIA. Este o zi mare pentru Universitate. Ei bine, prezența lor o înțeleg - nu prea bine, dar o înțeleg.

Se uită la Ryder și la Jeff.

— Nu vă supărați, dar nu înțeleg prezența dumneavoastră aici. Sunteți, dacă mi se poate scuza expresia, doar niște polițiști obișnuiți. Dacă, bineînțeles, există așa ceva.

— Nicio supărare, domnule profesor, spuse Ryder. Există tot felul de polițiști, și obișnuiți și de rând, unii chiar foarte de rând. Dar noi nu: noi suntem niște ex-polițiști obișnuiți.

Benson își ridică mirat sprâncenele. Dunne se uită la Benson, care încuviință.

— Sergentul Ryder și fiul său s-au retras ieri din rândurile forțelor polițienești din motive urgente și

personale. Ei cunosc mai bine decât oricare dintre noi circumstanțele și dedesubturile acestei afaceri. Au reușit să facă mai mult decât oricare dintre noi într-un mod considerabil și nu au ajuns la o concluzie finală doar pentru că treaba s-a întâmplat doar aseară. În plus de asta, soția și fiica sergentului Ryder au fost răpite și în momentul de față sunt ținute ostatece de acest Morro.

— Isuse!

Benson îi privea altfel acum.

— Scuzele mele, și compasiunea mea, desigur. S-ar putea foarte bine ca noi să fim cei în plus aici.

Îl arătă pe Barrow, cel mai mare în grad dintre cei prezenți.

— Sunteți aici pentru a aprecia întrucât CalTech, ca reprezentant al celorlalte instituții de stat, și eu în special, ca purtător de cuvânt, am dezinformat, ca să zic așa, publicul. Sau dacă nu cumva ne-am înșelat pur și simplu?

Chiar și Barrow ezita. Ca un om formidabil ce era, își dădea seama că întâlnise un alt om formidabil, deși îl cunoștea pe Benson din auzite. Spuse:

— Putea fi acest cutremur provocat de o bombă atomică?

— E posibil, desigur, dar eu nu pot să vă spun în mod sigur. Un seismograf nu e capabil să recunoască sursa care provoacă unda de șoc. În general, aproape invariabil, nu avem dubii asupra sursei. Noi, ca și englezii și francezii, facem, publice experiențele nucleare pe care le facem; ceilalți doi membri ai așa-numitului „Nuclear Club” nu o fac întotdeauna. Dar există totuși mijloace prin care se află. Când chinezii au detonat o unitate atomică de o megatonă - un milion de tone de TNT - nori de gaze radioactive au fost semnalați deasupra Statelor Unite. Norii au fost subțiri și la înălțime și nu au provocat pagube, însă au fost detectați cu ușurință - asta a fost în noiembrie 1976.

O altă situație, la fel de neplăcută, în aceeași perioadă, când stațiile seismologice din Suedia și Finlanda au

detectat un cutremur de gradul patru pe scara Richter - nu ceva major - în larg, în dreptul țărmurilor Estoniei. Unii savanți i-au contrazis, afirmând că sovieticii au provocat accidental sau în alt mod o detonare nucleară pe fundul Mării Baltice. De atunci se tot contrazic. Bineînțeles că sovieticii nu s-au ostenit să lămurească problema.

Barrow interveni:

— Bine, dar în zona aceea nu se produc cutremure de pământ.

— Eu n-aș încerca, domnule Barrow, să vă dau sfaturi în materie de aplicare a legilor. Este o zonă minoră, recunosc, dar este.

Zâmbetul lui Barrow părea uns cu miere.

— FBI-ul se retrage.

— Așa că nu aș putea să vă spun clar dacă acest Morro a detonat sau nu vreo bombă acolo.

Îl privi pe Hardwick.

— Crezi că vreun seismolog și-ar putea permite să afirme categoric vreo opinie într-un sens sau altul, Arthur?

— Nu.

— Ei bine, acesta este răspunsul la o întrebare și este cât se poate de nesatisfăcător. Dar, desigur, nu aceasta era întrebarea pe care voiați să mi-o puneți. Doreați să știți în ce măsură suntem noi - sau eu, dacă doriți - siguri că epicentrul șocului a fost în falia White Wolf, spre deosebire de cele afirmate de Morro, care indică Falia Garlock. Domnilor, Morro a avut dreptate: am dezinformat.

Urmă o liniște grea.

— De ce?

Crichton nu era prea cunoscut pentru locvacitatea sa.

— Pentru că în circumstanțele actuale era cel mai bun lucru de făcut. Chiar și acum rămâne tot cel mai bun.

Benson își scutură capul cu părere de rău.

— De ce?

Crichton era foarte cunoscut pentru perseverența sa.

— Voi încerca să explic. Domnul Sassoon, maiorul Dunne

și cei doi polițiști - pardon, ex-polițiști - vor înțelege. Pentru dumneavoastră și pentru domnul Barrow s-ar putea să fie ceva mai greu.

— De ce?

Probabil că Alec Benson începea să îl considere pe Crichton drept un personaj cu vocabularul foarte limitat, dar se abținu să facă vreun comentariu.

— Pentru că dânșii sunt californieni, spre deosebire de dumneavoastră, care nu sunteți.

— A, da, statul cel mai dat dracului. Știam eu, zâmbi Crichton.

— Este un stat mai deosebit, într-adevăr, dar nu în sensul ăsta. Este deosebit pentru că este singurul stat din Uniune în care în mintea oricărei persoane cât de cât inteligente există grija zilei de mâine: *când vine,* nu *dacă vine.* Californienii trăiesc într-o stare de frică, de frică resemnată sau de pură resemnare, întotdeauna a existat un gând vag, ideea posibilității că într-o zi Cel Mare va lovi.

— Cel Mare? Cutremurul? întrebă Barrow.

— De proporții devastatoare. Această teamă nu s-a cristalizat cu adevărat decât din șaptesase încoace – e a treia oară când menționez anul ăsta, nu? Anul 1976 a fost anul cel mai rău cu putință care, a făcut ca locuitorii acestui stat să se gândească la niște lucruri pe care ar fi preferat să le lase altora.

Benson ridică o coală de hârtie.

— 4 februarie, Guatemala, 7,5 pe scara Richter: zeci de mii de morți. 6 mai, nordul Italiei, 6,5: sute de morți, pagube materiale imense, iar ceva mai târziu în același an, încă un cutremur a venit să radă și celelalte câteva clădiri care rămăseseră în picioare în zonă. 16 mai, Asia Centrală Sovietică, 7,2, numărul morților și valoarea pagubelor necunoscute, pentru că sovieticii nu spun. 27 iulie, Tangshan, 8,2: șase sute cincizeci de mii de morți și trei sferturi de milion de oameni rămași fără locuințe. Apoi, în

luna următoare, în sudul Filipinelor, un dezastru fantastic, numărul total al morților fiind necunoscut, dar estimat la zeci de mii. Morți în parte datorate cutremurului, în parte datorită valurilor uriașe, cutremurul având epicentrul în ocean. Tot în Filipine a mai fost un cutremur ceva mai ușor, 6,8, dar nu se cunosc date. De fapt, luna noiembrie a fost o lună plină, a mai fost unul în Filipine, unul în Grecia, cinci în China și două în Japonia. Cinci mii de morți.

Și toate cutremurele, cu excepția celor din Grecia și Italia s-au datorat mișcării celei care se numește placa Pacificului, care a format așa numitul inel de foc din jurul Pacificului. Porțiunea care ne cuprinde pe noi, cum știm cu toții, este Falia San Andrea, unde placa mișcătoare a Pacificului, partea de nord-est, se freacă de partea vestică a plăcii americane. De fapt, domnilor, unde ne aflăm noi acum, din punct de vedere geologic, nu este deloc o parte a Americii, ci o parte a plăcii Pacificului, și nu e nevoie să urmezi școala de ghicitoare ca să îți dai seama că în viitorul nu prea îndepărtat, fizic nu vom mai fi o parte a Americii. Într-o bună zi placa Pacificului va purta țărmul vestic al Californiei în ocean, pentru că locul unde ne aflăm noi acum se află la vest de Falia San Andreas - doar la câteva mile de aici trece pe sub San Bernardino. De asemenea, ne aflăm cam la aceeași distanță de Falia Newport-Inglewood spre vest - asta a provocat cutremurul din 1933 de la Long Beach și nu cu mult mai departe de Falia San Fernando spre nord, care ne-a adus pe cap afacerea aia urâtă din februarie șaptezeci și doi. Seismologic vorbind, doar un nebun ar alege să trăiască în regiunea Los Angeles. Un gând foarte confortabil, nu-i așa, domnilor?

Benson privi în jur și nimeni nu părea să găsească gândul cât de cât confortabil.

— Așa că nu e de mirare că gândurile oamenilor o iau uneori razna. Nu e de mirare că se întreabă tot timpul: „nouă când ne vine rândul?” Stăm liniștiți pe cercul de foc

dar ne poate veni rândul oricând. Nu e un gând prea plăcut pentru a trăi cu el tot timpul. Și ei nu se gândesc la cutremurele care au fost. Au fost doar patru majore, două într-adevăr mari, de ordinul 8,3, Owens Valley în 1872 și San Francisco în 1906. Vă spun, ei nu se gândesc la acelea, se gândesc la cutremurul monstru, de ordinul 8,9, sau cam de șase ori mai puternic ca cel din San Francisco.

Benson clătină din cap. Un cutremur apropiat de 10 pe scara Richter - sau chiar de 12 - este posibil teoretic, dar nici mințile cele mai savante nu încearcă să își imagineze grozăvia pe care ar putea-o provoca.

Două cutremure monstru au avut loc, și poate nu printr-o coincidență, în 1906 și 1933, primul în Ecuador, al doilea în Japonia. Nu vreau să vă descriu efectele, dumneavoastră, celor din Washington, pentru că ați lua imediat avionul spre est - dacă, să zic așa, ați reuși să ajungeți la aeroport înainte de a vi se deschide pământul sub picioare. Atât Ecuador cât și Japonia se află exact pe cercul de foc al Pacificului, la fel ca și California. De ce n-ar fi rândul nostru acum?

Barrow interveni:

— Începe să-mi placă ideea cu avionul. Ce s-ar întâmpla dacă ar plezni unul din astea aici?

— Trebuie să recunosc că m-am gândit mult la asta. Să zicem că se întâmplă aici. Mâine dimineață te scoli, dacă mai apuci, și în loc de Los Angeles, găsești Pacificul. Iar Los Angeles îngropat în ceea ce fusese Santa Monica Bay și San Pedro Channel, în timp ce munții San Gabriel ar fi prăvăliți cam pe locul unde suntem noi acum.

Dacă s-ar întâmpla în ocean…

— Cum să se întâmple în ocean?

Barrow era deja cu un grad mai puțin jovial decât fusese cu o clipă mai înainte.

— Falia trece pe sub California.

— Partea estică. Iese în Pacific la sud de San Francisco, o ia pe sub Golden Gate și se unește cu țărmul mai la nord.

Un „monstru” în Golden Gate ar fi ceva foarte interesant. Pentru început, San Francisco ar dispărea. Probabil toată peninsula și insula Marin. Dar adevărata nenorocire…

— *Adevărata* nenorocire? se miră Crichton.

— Adevărata nenorocire ar fi imensul ocean de apă care s-ar revărsa și ar pătrunde în San Francisco Bay. Și nu glumesc când zic imens. În Alaska - există dovezi - cutremurele au provocat valuri de trei și patru sute de picioare[5] înălțime. Richmond, Berkely, Oakland, tot ce e între Palo Alto și San Jose ar fi înecat. Munții Santa Cruz ar deveni o insulă. Și chiar mai rău, domnule Crichton, inima agriculturii californiene, cele două mari văi, San Joaquin și Sacramento, ar fi inundate, și cea mai mare parte a lor se situează la o înălțime de sub trei sute de picioare. N-am prea întors eu problema asta pe toate părțile, dar, dați-vă seama, nu cred că aș ține cu tot dinadinsul să locuiesc în capitală știind că aș fi un om mort la primul val de apă care s-ar prăvăli deasupra văii Sacramento. S-ar putea să fi început să înțelegeți acum de ce eu și colegii mei preferăm să ținem oamenii departe de aceste gânduri.

— Cred că încep să înțeleg, spuse Barrow, privindu-l pe Dunne. Cum te simți în calitate de californian, apropo de asta?

— Destul de nefericit.

— Nu te-ai obișnuit cu modul ăsta de a vedea lucrurile?

— Să mă obișnuiesc? Numai la asta mă gândesc. Profesorul Benson nu numai că a înțeles modul meu de a gândi, dar m-a și depășit.

— Poate, spuse Benson. Mai există, trebuie să admit, încă doi factori. În anii ăștia, oamenii au tot căutat printre recorduri, ca apoi să le pară rău că au făcut-o. Să luăm, de exemplu, partea de nord a feliei San Andreas. În 1833 a fost un mare cutremur, a cărei magnitudine nu s-a putut aprecia pe vremea aceea. Marele cutremur din San

[5] un picior = 30,479 cm.

Francisco a avut loc după 68 de ani. A mai fost unul în Daly City în 1957, dar slăbuț, doar de 5,3. Așa că n-a mai fost un cutremur „ca lumea” în nord de 71 de ani. S-ar putea să vină.

În sudul faliei n-a mai fost unul major din 1857. Acum o sută douăzeci de ani. Supravegherile prin triangulație arată că placa Pacificului în raport cu cea americană, se mișcă spre N-E cu circa cinci centimetri pe an. Când are loc un cutremur, plăcile aflate în contact se smucesc brusc - o alunecare laterală. În 1906 au fost făcute măsurători și unele alunecări au fost de cinci-șase metri. Dacă pornim de la cinci centimetri pe an, în 120 de ani ajungem la cinci metri. Iar dacă acceptăm acest lucru - nu toți o fac - un cutremur major în zona Los Angeles este iminent.

Cât despre zona centrală, nu a fost înregistrat niciun cutremur major, dar numai Dumnezeu știe cât mai este până la primul. Și, bineînțeles, „cel mare” poate avea loc și în celelalte falii, cum ar fi Garlock, următoarea ca mărime din stat, și care e liniștită de sute de ani. Și în momentul de față, domnilor, un monstru ne pândește în felia Garlock.

Un al treilea lucru care tinde să preocupe mințile oamenilor este că savanți de renume au început să vorbească, la radio și televiziune, despre problemele pe care le avem noi pe cap. Că vorbesc tare sau mai încet, asta depinde de principiile și conștiința lor; eu prefer să n-o fac, dar asta nu înseamnă că sunt tocmai corect.

Un fizician, și încă unul foarte bine văzut, Peter Franken, se așteaptă ca următorul cutremur să fie unul gigant și prevede că se va solda cu un număr de morți între douăzeci de mii și un milion. Și mai prevede că, dacă va fi de-a lungul faliei San Andreas, undele de șoc vor distruge atât Los Angeles-ul cât și San Francisco, sau, ca să folosesc expresia lui, „e foarte posibil să le șteargă de pe fața pământului”. S-ar putea ca și din cauza asta în California să se consume cele mai multe tranchilizante pe cap de locuitor din lume.

Sau, să luăm planul de urgență al orașului San Francisco. Se știe că nu mai puțin de șase spitale sunt amplasate în diverse locuri în jurul orașului gata în orice moment pentru intervenții în cazul în care s-ar produce dezastrul. Un savant de renume comenta nu prea entuziasmat că, în cazul unui cutremur puternic, majoritatea vor fi distruse oricum, iar dacă orașul va fi inundat și peninsula ruptă de rest, toată treaba devine inutilă. San Franciscanii trebuie să fi găsit remarca asta destul de supărătoare. Alți savanți mai dau celor două orașe cinci ani de existență, alții doar doi. Un seismolog îi mai dă Los Angeles-ului doar un an. Un țicnit? O Casandră? Nu. Exact persoana pe care să o crezi, James H. Whitcomb de la CalTech, unul dintre cei mai buni prezicători de cutremure din branșă.

— Îl credeți? întrebă Barrow.

— Hai s-o luăm și așa. Dacă s-ar prăbuși acum tavanul peste noi, n-aș ridica nici măcar o sprânceană - asta în cazul că ar mai fi timp pentru ridicat o sprânceană. Eu, personal, nu mă îndoiesc, că mai devreme sau mai târziu, Los Angeles va fi șters de pe fața pământului.

— Care au fost reacțiile la această prezicere?

— Ei bine, a băgat groaza în mulți. Unii savanți au dat din umeri și au plecat - prezicerea cutremurelor este doar la început, și este o știință inexactă. Mai semnificativ este faptul că a fost amenințat cu un articol de lege de către un oficial de la primărie pe motiv că astfel de declarații produc pagube valutare. Încă se judecă.

Benson oftă.

— Totul pleacă de la „Jaws Syndrome”, cum a fost denumit. Eu aș numi lăcomie toată chestia asta. Nimeni nu avea interese comerciale în joc ca să se creadă în rechinul ucigaș. Sau în Japonia, acum doisprezece ani, un loc numit Matsushiro. Oamenii de știință din zonă au prevestit un cutremur, la data cutare, de magnitudinea cutare. Hotelierii din regiune s-au șocat și i-au amenințat cu toate

grozăviile posibile. Însă în data prevăzută, în locul și cu forța prezise, cutremurul a avut loc.

— Ce s-a întâmplat?

— S-au dărâmat hotelurile. Dar interesele comerciale sunt interese comerciale. Să zicem că Dr. Whitcomb anunță un cutremur pe falia Newport-Inglewood. Un efect preventiv sigur va fi închiderea temporară a pistei Hollywood Park Race Track - e fix pe falie, și nu poți lăsa zeci de mii de oameni să se înghesuie într-o capcană potențială. Trece o săptămână, trec două și nu se întâmplă nimic. Pierderile de profit ating milioanele. Vă puteți imagina ce i s-ar întâmplă doctorului Whitcomb?

Și Jaws Syndrome e văr primar cu Ostrich Syndrome: bagă-ți capul în nisip, imaginează-ți că nu e acolo, și pericolul dispare. Dar din ce în ce mai puțini oameni se mai complac în asta, cu rezultatul că frica, în multe zone, atinge un grad vecin cu isteria. Să vă spun o mică poveste, nu de-a mea, o mică povestioară profetică scrisă acum vreo cinci ani de un scriitor, R.L. Stevens. Mi se pare că îi zicea *Lumea interzisă.* Era vorba de o lege californiană care interzicea orice referire la cutremure, tipărită sau făcută publică. Pedeapsa era de cinci ani de închisoare. Statul pierduse cam cincizeci la sută din populație din cauza cutremurelor. Baraje pe șoselele de ieșire din stat, oamenii împiedicați să plece. Un tânăr și prietena lui, arestați pentru pronunțarea cuvântului cutremur, într-un local public. Chiar, sunt curios când o să avem o lege din asta, reală, când istoria galopantă ne va aduce într-o situație ca cea orwelliană din O *mie nouă sute optzeci și patru*?

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Barrow. În poveste.

— Nu este relevant, dar până la urmă au reușit să scape și au ajuns la New York care era invadat de milioane de californieni care erau arestați pe capete pentru rostirea cuvântului „dragoste” în public. N-ai cum să învingi. La fel ca noi, în situația de față.

Să avertizezi, să le anunți sfârșitul? Sau să nu le spui

nimic și să îi lași să ajungă într-o stare de frică permanentă, până la panică? Pentru mine este o problemă crucială. Cum să evacuezi trei milioane de oameni, cât are Los Angeles, doar pentru o prezicere a cuiva? E o țară liberă. Cum Dumnezeu să închizi o coastă ca a Californiei, peste zece milioane de oameni, și să o ții așa, doar pentru o prezicere. Unde să-i duci, ce să faci cu ei. Cum poți să îi faci să plece, când ei știu că nu există un loc în care să se ducă. Casele lor sunt aici, slujbele, prietenii. Aici trăiesc, aici vor trebui să trăiască în continuare și aici vor muri, când le va veni vremea.

Și în timp ce ei așteaptă să moară, sunt sfătuiți să trăiască în liniște, pe cât posibil. Ești un creștin în grajdurile Romei și știi că e doar o problemă de timp până să fii aruncat în groapa cu lei. Și nu te ajută prea tare faptul că ți se reamintește din minut în minut ce te așteaptă. Tu speri, oricât de irațional ar părea că te va ajuta Dumnezeu.

Ei bine, asta e atitudinea mea și ăsta e răspunsul. Am mințit și am intenția să continui. Orice sugestie că am fi greșit va fi negată cu vehemență. Cred că m-am exprimat destul de clar. O să acceptați?

Barrow și Crichton se priviră scurt și încuviințară din cap.

— Vă mulțumesc, domnilor. În cea ce-l privește pe acest maniac, Morro, nu vă pot ajuta. E în întregime al dumneavoastră. Auzi, să amenințI că o să detonezi o bombă atomică! Ca simplu cetățean, mi-ar place să știu ce are la mână. Îl credeți în stare?

— N-avem idee, răspunse Crichton.

— Nimic, nimic?

— Nimic.

— Suspans, război psihologic, tensiune. Provoacă panică, sperând să acționați în panică, într-o direcție greșită.

— Cam așa ceva, doar că nu avem deocamdată nicio

direcție în care să acționăm.

— Dacă aflați data și locul acestei… hm, demonstrații, pot să vă rog să îmi rezervați și mie un loc cât mai în față?

— Bineînțeles, spuse Barrow. Chiar voiam să vă rugăm. Altceva, domnilor?

— Da, interveni Ryder. Mi-ați putea împrumuta ceva materiale despre cutremure?

Cu toții îl priviră perplecși. Cu toții, mai puțin Benson.

— Cu cea mai mare plăcere, sergent. Nu trebuie decât să îi arăți cartea asta de vizită bibliotecarului.

Dunne spuse:

— O întrebare, domnule profesor. Programul ăsta al dumneavoastră. N-ar trebui să amâne, sau să atenueze cumva marele cutremur pe care toată lumea îl așteaptă?

— Programul ăsta a început acum cinci ani, dar suntem cam tot la început. Probabil vor mai trece patru, cinci ani până să apară rezultatele. Eu simt totuși că monstrul va fi cel care va lovi primul. E acolo ascuns și ghemuit în umbra scării, la pândă.

CAPITOLUL ȘAPTE

La zece și jumătate dimineața, Morro își făcu din nou apariția în birou. Dubois nu mai era în fața ferestrei de observații, ci așezat la birou, cu două magnetofoane în față. Le opri și îl privi pe Morro, care întrebă:

— Gata cu deliberările?

— De vreo douăzeci de minute. Acum se gândesc la altceva.

— Cum să ne oprească, fără îndoială.

— Ce altceva? Am și renunțat să îi mai ascult, n-ar putea opri niciun întârziat mintal de cinci ani. Nu pot vorbi nici măcar coerent, darămite rațional.

Morro merse la postul de observație și răsuci un buton. Cei patru savanți stăteau, sau mai bine zis zăceau în jurul mesei, cu sticlele în față, pentru a scuti efortul trambalării până la măsuța de băuturi. Vorbea Burnett. Avea fața congestionată, de la băutură, sau de furie, sau poate din amândouă motivele și înjura la fiecare două cuvinte.

— Să-l ia dracu'. La dracu' cu toată afacerea asta. S-o luăm de la capăt. Suntem patru, toți de-ai noștri și uite în ce hal arătăm. Cele mai bune creiere din țară, cel puțin așa se spune. Cele mai bune creiere *atomice.* E peste puterile mele, domnilor, sunt depășit complet, dar trebuie să găsim un mijloc să îl oprim pe blestematul ăsta de Morro. Părerea mea e că…

— Oh, termină, făcu Bramwell. E a patra oară când spui asta.

Își turnă niște vodcă, se lăsă pe spate și închise ochii. Healey își lăsase capul pe masă, pe mâini, iar Schmidt

privea în gol pe deasupra paharului de gin. Morro închise și se întoarse.

— Nu îi cunosc nici pe Burnett nici pe Schmidt, dar mi-i imaginez la fel. Seamănă din mai multe puncte de vedere. Mă surprind însă Healey și Bramwell. Sunt relativ treji, dar aș putea spune că sunt schimbați. De șapte săptămâni de când sunt aici, ei bine, aș putea spune că au devenit destul de moderați.

— În astea șapte săptămâni n-au avut parte de un asemenea șoc. Probabil niciodată.

— Oare își dau seama?

— Cred că au bănuit. Și în cincisprezece minute vor fi siguri. Tot timpul au încercat să găsească o greșeală, cât de mică, în desene. N-au reușit. Și toți patru știu cum se fabrică o bombă atomică și una cu hidrogen.

— OK, cât mai durează?

— Să zicem douăzeci de minute.

— Și dacă le dau o mână de ajutor?

— Zece.

— Deci peste cincisprezece minute le mai administrăm un șoc, care probabil îi va trezi de tot.

După un sfert de oră. Cei patru erau escortați în birou. Morro le indică personal fotoliile pe care să se așeze, în dreptul fiecăruia fiind câte o sticlă. În cameră mai erau doi acoliți în alb, Morro nefiind chiar sigur pe reacțiile fizicienilor.

— Ei bine, Glenfiddich pentru profesorul Burnett, gin pentru dr. Schmidt, vodcă pentru dr. Bramwell și burbon pentru dr. Healey.

Morro era un adept convins al câștigării încrederii aproapelui. La intrare, Burnett și Schmidt aveau un aer de furie amenințătoare, Healey într-o stare apropiată de panică iar Bramwell era gânditor, iar acum erau suspicioși și puțin surprinși. Burnett fu ca de obicei violent.

— De unde dracu’ știi ce-am băut fiecare?

— Suntem doar atenți, încercând să vă facem șederea

cât mai plăcută. Ne-am gândit că băuturile dumneavoastră preferate v-ar putea ajuta să treceți mai ușor peste acel lucru care v-a șocat. Asta ca să trecem la afacerile noastre. V-ați uitat peste hârtiile alea?

— Mai bine te-ar lua dracu', îi zise Burnett.

— Într-o bună zi o să ne întâlnim cu toții acolo. Repet întrebarea.

— Și eu răspunsul.

— Știți bine că tot o să îmi răspundeți.

— Și cum te gândești să ne faci să vorbim? Ne torturezi? Nu putem spune ceva ce nu știm.

— Să vă torturez? O, nu, Dumnezeule! S-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră mai târziu, dar să vă torturez?! Nu m-am gândit la asta. Tu, Abraham?

— Nu, domnule Morro.

Dubois părea că reflectează.

— Ar putea fi o idee.

Se apropie de urechea lui Morro și îi șopti ceva. Acesta păru foarte șocat.

— Abraham, dar știi că eu nu port război contra nevinovaților.

— Ipocrit nenorocit! urlă Burnett cu voce răgușită. De asta ai adus și femei aici?

— Scumpe prieten…

— E o bombă, îl întrerupse Bramwell cu o voce șterasă. Este evident că este un soi de bombă. Ar putea fi planurile unei bombe atomice și ne-am gândit la asta de la început pentru că ați furat combustibil nuclear. Cât de viabilă este și dacă funcționează sau nu, nu avem de unde să știm. Sunt sute de fizicieni atomiști în țara asta, dar numărul celor care pot efectiv să facă o bombă atomică este foarte mic. Cât despre cei care pot efectiv să proiecteze o bombă cu hidrogen, ei bine, eu personal nu cunosc niciunul. Știința noastră este îndreptată exclusiv spre exploatarea pașnică a forței atomilor. Healey și cu mine am fost răpiți dintr-un laborator unde nu se producea decât electricitate.

Burnett și Schmidt de la reactorul nuclear din San Ruffino. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu construiești bombe atomice într-un reactor.

— Remarcabil.

Morro părea întru totul de acord cu el.

— Gândești repede. Abraham, înregistrarea pe care am selectat-o, mai durează?

— Treizeci de secunde.

Dubois derula banda înapoi, urmărind cifrele, apoi îl opri. Apăsă butonul, spunând:

— Primul e Healey.

Vocea lui Healey: „Deci nu avem niciun dubiu.”

Vocea lui Schmidt: „Nu. Eu nu am mai avut niciun dubiu din clipa în care mi-am aruncat ochii pe nenorocitele alea de desene.”

Vocea lui Bramwell: „Circuite, materiale, armare, declanșare, design. Absolut totul. Confirmarea finală, Burnett?”

Urmă o pauză, apoi se auzi vocea lui Bramwell, incredibil de stearsă, aproape o șoaptă: „Scuze, domnilor, dar aveam nevoie de băutura asta. Este exact Aunt Sally. Estimată la 3,5 megatone, aproximativ de patru sute de ori mai puternică decât cele care au distrus Hiroshima și Nagasaki. Doamne, ce chef am mai tras cu Willi Aachen în ziua în care am terminat-o!

Dubois închise și Morro continuă:

— Sunt absolut sigur că ați putea reproduce aceste planuri din memorie, profesore, dacă ar fi nevoie. Și în felul ăsta deveniți o persoană folositoare la casa omului.

Celor patru fizicieni li se părea că visează, erau complet în afară.

— Haideți, domnilor, îi trezi Morro.

Îi conduse spre fereastră și declanșă vizibilizarea camerei în care examinaseră proiectul. Îi privi fără urmă de satisfacție ori triumf; părea că nu cunoaște exteriorizarea sentimentelor.

— Expresiile de pe fețele dumneavoastră sunt mai mult decât grăitoare. Acuma ne-am lămurit cu toții.

Dacă cei patru bărbați nu ar fi fost total depășiți de enormitatea situației în care se aflau, ar fi apreciat faptul că Morro, care îi folosise fără îndoială, nu făcea altceva decât să clarifice propria sa ascendență morală asupra lor, inoculându-le sentimentul de neputință, de neajutorare și disperare.

— Înregistrările ne-au ajutat mult, continuă Morro. Încă de la început ne-am așteptat la asta. Ce ciudat, în afara specialităților voastre misterioase, voi, oamenii cu mințile cele mai superdotate nu sunteți mai deștepți decât niște copii. Abraham, cât durează întreaga versiune?

— Șapte minute și jumătate, domnule Morro.

— Bun, să îi lăsăm să o savureze din plin. Eu mă duc să văd ce e cu elicopterul; mă întorc repede.

După zece minute era înapoi: trei dintre savanți erau pe fotolii amărâți, descurajați, dezarmați, iar al patrulea, Burnett, desigur, își turna un pahar din nesfârșitul Glenfiddich.

— Încă ceva, domnilor, vreau ca fiecare dintre dumneavoastră să înregistreze câte o declarație scurtă din care să reiasă clar că eu dețin planurile complete pentru producerea unei bombe cu hidrogen de o megatonă. Nu veți menționa dimensiunile și nici numele de cod, Aunt Sally! Ce denumiri puerile puteți da acestor jucării, un alt exemplu al limitei imaginației voastre. De asemenea, nu veți face nicio referire la faptul că profesorul Burnett este coautor, împreună cu profesorul Aachen, la această bombă.

— Dar de ce dracu', răbufni Schmidt, să ținem lucrurile astea secrete, dacă tot o să le faceți publice pe celelalte?

— Veți înțelege asta în următoarele zile.

— Ne-ați înșelat, prostit, umilit și pe urmă ne mai folosiți și ca pioni.

Burnett vorbise cu dinții încleștați, lucru care nu îi era

caracteristic.

— Dar fii atent, Morro, întinzi coarda prea tare; nu uita că încă suntem oameni.

Morro oftă plictisit, făcu un mic gest de nepăsare, deschise ușa și făcu un semn. Susan și Julie intrară în încăpere, privind curioase în jur.

— Dă-mi porcăria aia de microfon.

Fără să mai aștepte, Burnett smulse microfonul de pe masă și se uită la Dubois: gata?

— Oricând.

Vocea lui Burnett, puțin emoționată, din cauza nervilor, era remarcabil de clară, fără nicio urmă a faptului că, de la dejunul pe care nu îi servise, consumase cea mai mare parte din sticla de whisky, lucru care spunea multe atât despre profesorul Burnett cât și despre Glenfiddich.

„Vorbește profesor Andrew Burnett de la San Diego. Nu este cineva care îmi imită vocea - există înregistrări la San Diego. Morro, acest nemernic cu inimă de câine, este în posesia unui set complet de planuri pentru construcția unei bombe cu hidrogen de o megatonă. Ar fi foarte bine dacă m-ați crede, atât pe mine, cât și pe dr. Schmidt Healey și Bramwell, ultimii doi fiind ținuți în captivitate de acest nenorocit de șase săptămâni. Repet, pentru numele lui Dumnezeu, credeți-mă, planurile sunt făcute, perfect integrate, gata pentru a fi puse în aplicare. Urmă o pauza. Din câte îmi dau eu seama, nemernicul a și făcut una.

Morro îi făcu un semn lui Dubois, care închise.

— Prima și ultima frază, domnule Morro…

— Lasă-le.

Morro zâmbi.

— Lasă-le. Asta îi va scuti să mai verifice înregistrările. Sunt obișnuiți cu limbajul colorat atât de caracteristic domnului profesor. Te descurci, Abraham? Poftiți, doamnelor.

Le însoți afară și închise ușa. Susan întrebă:

— N-ați vrea să ne lămuriți și pe noi despre ce este

vorba?

— Cum să nu, scumpele mele doamne. Celebrii noștri fizicieni au făcut o treabă bună pentru mine în dimineața asta; atâta doar că nu știau că le înregistrez conversația. I-am lăsat singuri cu un set de planuri și le-am dovedit că sunt în posesia secretului de fabricație a bombei cu hidrogen. Acum ei urmează să certifice acest lucru întregii lumi. E simplu.

— De asta i-ați adus aici?

— Mai am o treabă importantă pentru ei, dar ăsta a fost într-adevăr primul motiv.

— De ce ne-ați adus în birou?

— Vedeți? Sunteți o persoană indiscretă!

— Julie nu este indiscretă.

Julie o aprobă cu putere; părea gata să plângă.

— Vreau să plec de-aici!

Susan îi scutură brațul.

— Ce ai?

— Știi foarte bine ce. Știi foarte bine de ce ne-a dus acolo. Oamenii deveniseră nărăvași, de asta. Așa e că ne-ați fi răsucit puțin brațele - dumneata sau uriașul ăla fioros - până am fi urlat de durere? Sau aveți o cameră de tortură, doar toate castelele au. Chestii din alea, menghine pentru încheieturi, scaune de tortură. Trageți și pe roată, domnule Morro?

— Uriaș fioros, Abraham? Nici pomeneală, el e doar un uriaș blând. S-ar simți extrem de jignit dacă ar auzi așa ceva. Și restul? Nici pomeneală! Intimidarea directă, doamnă Ryder, are mai puține efecte decât cea indirectă. Dacă oamenii ajung să creadă singuri ceva obții mult mai mult decât dacă îi forțezi s-o facă.

— Ce le-ați fi dovedit?

Morro nu răspunse.

— Ne-ați fi torturat?

— Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva.

— Nu-l crede! Nu-l crede, țipă Julie. E un monstru și un

mincinos!

— Sunt de acord că e un monstru, zise Susan liniștită, chiar gânditoare. Ar putea fi chiar și mincinos. Dar în cazul ăsta îl cred. E ciudat.

Aproape disperată, Julie îi strigă:

— Nu mai știi ce vorbești!

— Ba cred că știu. Am impresia că domnul Morro nu va mai avea nevoie de noi de acum încolo.

— Cum poți să spui una ca asta?

Morro o privi pe Julie cu blândețe.

— S-ar putea ca într-o zi să ajungeți la fel de deșteaptă și clarvăzătoare ca doamna Ryder. Dar mai întâi trebuie să întâlniți un număr mai mare de oameni și să citiți foarte multe caractere. Vedeți, doamna Ryder „știe” că persoana care o să vă atingă numai cu un deget, va avea de a face cu mine, și știe de asemenea că eu n-aș face-o. Și îi va convinge pe acești domni neîncrezători pe care tocmai i-am părăsit, iar ei vor fi siguri că nu voi mai folosi această amenințare.

Morro zâmbi.

— O, doamne, dar asta nici măcar nu e o amenințare; să spunem mai bine că nu vi se va întâmpla niciun rău.

Julie îl privi brusc, cu frica și suspiciunea din ochi nedisimulate, apoi își întoarse capul la fel de brusc.

— Ei bine, doamnă, eu am înecercat, dar nu pot nici să vă acuz. Nu ați putut auzi ce am spus la micul dejun în dimineața asta: Noi nu purtăm război femeilor. Chiar și monștrii au conștiință, să știți.

Se întoarse și le părăsi.

Susan îl urmări cu privirea și murmură:

— Iată și sâmburele distrugerii sale…

— N-am… n-am înțeles, zise Julie. Ce-ai vrut să spui?

— Nimic. Am luat-o razna.

Apoi tăcu. Dar știa că nu era adevărat.

— Ne pierdem vremea.

Jeff era într-o pasă oribilă dar nu-i păsa dacă cineva își dădea seama. Trebui aproape să urle ca să se facă auzit în zgomotul infernal pe care îl făceau motoarele elicopterului.

— Nimic. Pur și simplu nimic. O clătită academică despre cutremure și o oră pierdută în biroul lui Sassoon. Nimic, n-am aflat nimic nou.

Ryder își ridică privirea din maldărul de hârtii pe care le studia și spuse cu o voce calmă, dacă poți numi o voce calmă vocea cuiva care vorbește într-un elicopter în timpul zborului.

— Hm, n-aș prea zice. Am aflat totuși că până și academicienii cei mai tari falsifică adevărul atunci când le convine. Cât despre Sassoon, nimeni nu se aștepta să afle ceva de la el. Nu știe nimic, cum ar putea? Tot ce știe, știe de la noi.

Își concentră din nou atenția asupra notițelor lui.

— Dumnezeule! Au luat-o pe Susan, au luat-o pe Peggy și tot ce poți face e să stai acolo și să citești liniștit grămada aia de mizerii, ca și cum…

— Jeff, interveni Dunne.

Nu mai era la fel de proaspăt cum fusese cu câteva ore mai înainte; noaptea nedormită începea să își facă efectul.

— Jeff, îmi faci o favoare?

— Da, desigur.

— Termină!

Pe biroul lui Dunne se adunase un vraf de hârtii. Le privi fără niciun entuziasm, așeză servieta lângă ele și deschise un sertar de unde scoase o sticlă de Jack Daniels, privindu-i interogativ pe cei doi Ryderi. Ryder acceptă dar Jeff dădu din cap; era încă sub efectul admonestării maiorului. Cu paharul în mână, Dunne deschise o ușă care dădea într-o mică încăpere în care se afla un pat de campanie făcut.

— Nu fac parte din super agenții FBI care rezistă cinci zile și cinci nopți fără să doarmă. Delage o să aibă grijă de telefoane. Poate să mă scoale la orice oră, cu condiția să

aibă o scuză ca lumea.

— Ca de exemplu, un cutremur?

Dunne zâmbi, răsfoind hârtiile de pe birou. Le dădu pe toate la o parte, cu excepția unui plic gros, pe care îl deschise. Spuse:

— Ia ghici!

— Pașaportul lui Carlton?

— La dracu' cu ochii ăia ai tăi! Oricum, e plăcut să vezi că mai muncește și altcineva.

Scoase pașaportul, îl răsfoi și-i-i întinse lui Ryder.

— De intuiție-i vorba. Marca unui detectiv de clasă.

Ryder îl răsfoi ceva mai rar decât Dunne. Ciudat! Acoperă paisprezece luni din cele cincisprezece cât a fost dispărut. Se pare că a avut mâncărici în timpul ăsta: Los Angeles, Londra, New Delhi, Singapore, Manila, Hong Kong, iar Manila, Tokyo, Singapore, din nou Manila, Los Angeles. Îi trecu pașaportul lui Jeff. S-ar părea că s-a îndrăgostit de misteriosul occident. În special de Filipine.

— Scoți ceva din asta? întrebă Dunne.

— Deocamdată nimic. Am dormit eu ceva, dar nu prea mult și se pare că mintea începe să-mi ațipească. Asta ne trebuie, mie și minții mele: ceva mai mult somn, și poate după ce mă scol, o să am o sclipire de inspirație. Dar n-aș paria prea mult pe asta.

Plecară și îl depuse pe Jeff în fața casei acestuia.

— Te culci?

— Direct în pat m-arunc.

— Primul care se scoală îl sună pe celălalt, OK?

Jeff dădu din cap și urcă la el, dar nu sări direct în pat așa cum spusese, ci merse întins la fereastra de la care avea o priveliște excelentă asupra străzii care ducea spre locuința tatălui său.

Nici Ryder nu se băgă în pat. Formă numărul de telefon al poliției și îl ceru pe sergentul Parker. Acesta veni imediat.

— Dave? Fără comentarii. Ne întâlnim la Delmino peste

zece minute.

Merse la aragaz, îl înclină puțin și scoase din spate un dosar verde îmbrăcat în polietilenă. Coborî în garaj, îndesă dosarul în dosul banchetei din spate a Peugeot-ului, se urca în mașină și ieși în stradă în marșarier.

Jeff coborî în garajul său imediat ce văzu spatele mașinii apărând în stradă, porni motorul și așteptă până ce văzu Peugeot-ul trecând, apoi se luă atent după el.

Se părea că Ryder era foarte grăbit. Jumătate din drumul până la prima intersecție o parcurse cu o sută pe oră, o viteză de neacceptat pe o stradă cu limită la șaizeci, dar nu exista polițist în oraș care să nu cunoască mașinuța și pe proprietar și care să încerce să îl oprească pe Ryder când acesta are probleme. Ryder trecu pe verde, însă Jeff prinse stopul. Era tot oprit când îl văzu pe Ryder că trece și prin următoarea intersecție. Când reuși în sfârșit să treacă, mașina lui Ryder dispăruse. Trase pe dreapta, opri motorul și se apucă să mediteze.

Parker era așezat la locul lui obișnuit la Delmino când sosi Ryder. Sorbea dintr-un pahar de scotch și pregătise unul și pentru Ryder care își aduse aminte că nu mâncase încă nimic. Dar asta nu schimba cu nimic gustul scotchului. Ryder întrebă fără preambul:

— Unde-i Fatso?

— Suferă de oarece amețeli, mă bucur să-ți spun. E acasă și cică are o durere de cap îngrozitoare.

— N-ar trebui să te surprindă; capătul unui ’38 nu-i tocmai o floare. Peste douăzeci de minute o să se simtă și mai rău. Mersi. M-am cărat.

— Hei stai o clipă. Tu l-ai aranjat pe Donahure?! Ia povestește!

Ryder îi povesti în câteva cuvinte. Parker era impresionat

— Zece mii de dolari. Două arme rusești. Plus dosarul pe care-l ai despre el. De data asta e al tău - e fostul șef al poliției. Dar fii atent, John, există o limită de cât de departe

poți merge când iei legea în mâinile tale.

— Nu mai există nicio limită, și își puse o mână pe umărul lui Parker. Dave, au răpit-o și pe Peggy.

Acesta nu înțelese la început, dar își reveni și ochii i se făcură ca de gheață. Peggy i se așezase pentru prima oară pe genunchi când avea patru ani și de o făcuse de mii de ori, întotdeauna în același fel care îl tulbura: își așeza strengărește cotul pe umărul lui, își proptea obrazul în palmă și îl fixa în ochi. Paisprezece ani mai târziu proceda în același mod, mai ales când voia să obțină ceva de la Ryder, care turba de gelozie. Parker nu scoase o vorbă, dar privirea îi era grăitoare. Ryder spuse:

— La San Diego, în timpul nopții. I-au împușcat pe cei doi tipi de la FBI care erau acolo ca să aibă grijă de ea.

Parker izbucni:

— Vin cu tine!

— Nu. Tu ești încă un ofițer de poliție și va trebui să mă arestezi când o să vezi ce o să-i fac lui Donahure.

— N-o să văd nimic; de fapt deja nu mai văd.

— Te rog, Dave. S-ar putea să încalc legea, dar tot de partea legii rămân, și am nevoie de o persoană de încredere înăuntru, adică tu.

— OK, dar dacă i se întâmplă ceva ei sau lui Susan, am terminat!

— Vei fi binevenit în rândurile celor fără servici.

Plecară. Imediat ce se închise ușa după ei, un mexican tânăr și subțire, cu o mustață uriașă care îi invadase obrajii, se ridică de la o masă apropiată celei care fusese ocupată de cei doi, merse rapid la telefon, introduse o fisă și formă un număr. Așteptă un minut fără să i se răspundă și mai încercă odată, cu același rezultat. Se căută prin buzunare, merse la automat și schimbă o bancnotă în mărunțiș, apoi formă un alt număr, două încercări, două eșecuri; enervarea lui era evidentă după figura pe care o făcea privindu-și ceasul; cu o viteză nebună.

Felul în care șeful poliției își găsise să doarmă era total inestetic. Îmbrăcat, cu fața înfundată în pernă, cu mâna stângă atârnându-i pe podea lângă un pahar pe jumătate plin cu bourbon, avea părul răvășit și obrajii străbătuți de dâre care puteau fi luate drept dâre de transpirație, dar care de fapt era apa scursă din punga de gheață așezată strategic pe ceafă.

Ryder puse jos dosarul pe care îl adusese cu el, îl ușură pe Donahure de Colt și îl pocni nu tocmai ușor cu el în cap.

Donahure mormăi, răsturnă punga cu gheață întorcând capul și încercă să își deschidă ochii. Prima impresie fu aceea că se află în fața unui tunel lung și întunecos. Încet, încet își dădu seama că tunelul era de fapt țeava propriului său Colt de 45; privirea sa ciclopică parcurse exteriorul țevii până la capăt și se focaliză pe fața lui Ryder. Se petrecură atunci două lucruri simultan: ochii i se holbară brusc și nuanța feței îi trecu de la culoarea obișnuită la una și mai neplăcută, de un cenușiu murdar.

Ryder îi spuse scurt:

— Scoală!

Donahure rămase unde era. Fălcile îi tremurau efectiv de groază. Scoase un urlet ca o fiară în agonie când Ryder îl apucă brutal de păr și îl trase la verticală; porțiunea rămasă fără păr nu era deloc neglijabilă. O durere bruscă a scalpului produce întotdeauna efecte asupra corneei și Donahure nu făcea excepție de la această regulă: ochii îi înotau ca niște pești grași într-o apă murdară.

— Știi cum se conduce un interogatoriu încrucișat, Fatso?

— Da.

— Aiurea, habar n-ai. Dar o să-ți arăt eu. Nu într-o carte, și mă tem că n-o să mai ai ocazia să-ți folosească la ceva. Ce pot să-ți spun e că în comparație cu cel la care vei fi supus în fața Curții, ăsta o să-ți placă. Deci, cine te plătește, Donahure?

— Ce Dumnezeu tot…

Urletul de durere îi opri șirul vorbelor și aproape că își plezni fața cu mâinile. Își vârî două degete în gură, scoase un dinte spart și îl lăsă să cadă pe jos. Obrazul stâng îi era tăiat până în interior și sângele îi curgea șiroaie. Ryder îl pocnise puternic cu țeava Coltului peste față. Își transferă pistolul în mâna stingă.

— Cine te plătește, Donahure?

— Ce dracu'…

Încă un urlet, încă un hiatus în conversație și Donahure își pipăia obrazul drept de data asta. Sângele îi curgea puternic de pe față și din gură, pătându-i piepții cămășii. Ryder își mută din nou pistolul în mâna dreaptă.

— Cine te plătește, Donahure?

— LeWinter!

Numele fu scuipat împreună cu un val de sânge, încercă, să mai spună ceva, dar rezultatul fu neinteligibil. Ryder îl privea cu milă.

— Ca să închizi ochii din când în când?

O încuviințare; pe fața lui Donahure nu se citea ură, ci o frică teribilă..

— Ca să distrugi probele împotriva unor vinovați și să falsifici altele împotriva unor nevinovați?

Încă o încuviințare.

— Cât ai strâns până acum, Donahure? Vreau să zic, în zece ani? De șantaj nicii să nu mai vorbim.

— Nu știu.

Ryder ridică din nou arma.

— Douăzeci de mii, poate treizeci.

Un nou urlet, și nasul i se duse în același chip ca al lai Raminoff. Ryder spuse:

— Nu pot să-ți spun că treaba asta nu-mi place mai mult decât ție, pentru că îmi place. Sunt mai mult decât pregătit s-o țin așa ore în șir. Atâta doar că n-o să reziști mai mult de douăzeci de minute și nu vreau ca fața ta să fie într-un asemenea hal încât să nu mai poți vorbi. Dar înainte de a ajunge acolo o să-ți strivesc degetele unul câte unul.

Ryder vorbea serios și teroarea de pe ceea ce cu greu se mai putea numi fața lui Donahure arăta că acesta știe că vorbește serios.

— Deci, cât?

— Nu știu!

Își acoperi fața cu mâinile.

— Nu știu cât. Sute.

— De mii?

Încuviințare. Ryder ridică dosarul îmbrăcat în polietilenă și i-l arătă lui Donahure.

— Total cincisute cincizeci de mii în șapte bănci pe șapte nume diferite. Cam așa ceva?

Încă o înclinare din cap. Ryder băgă dosarul la loc în mapă, gândindu-se: dacă ăsta era ciubucul lui Donahure, LeWinter cât putea să aibă în băncile din Zürich?

— Ia zii, ultima plată, cei zece mii de dolari. Pentru ce erau?

— Pentru niște polițiști.

Donahure era atât de îngrozit încât nici nu își puse problema că Ryder nu avea de unde să știe de ei.

— Ca să facă ce?

— Să scoată din uz toate telefoanele publice pe drumul dintre uzină și locuința lui Ferguson. Să defecteze telefonul de acasă al lui Ferguson și aparatul de emisie-recepție. Drumurile să fie „curate”.

— Adică să nu fie patrule pe drumul spărgătorilor?

Donahure dădu din cap; era clar că îi este mai ușor așa decât să vorbească.

— Doamne, ce gașcă simpatică! Numele amicilor tăi o să mi le dai mai târziu. Spune-mi acum de unde ai armele alea rusești?

— Arme rusești?!

O încrețitură apăru pe porțiunea neglijabilă dintre linia părului și sprâncene, semn că cel puțin o mică parte a minții începuse să-i funcționeze.

— Tu le-ai furat! Și banii! Deci tu…

Își pipăi ceafa.

— Ți-am pus o întrebare. De la cine ai armele?

— Nu știu!

Își repezi mâinile în sus să se apere în momentul în care Ryder ridică pistolul.

— Nu știu! Poți să-mi tai fața în bucăți și tot nu știu. Le-am găsit în casă când m-am întors într-o seară și o voce la telefon mi-a cerut să le păstrez.

Ryder îl crezu.

— Avea și un nume, vocea asta?

— Nu.

Ryder îl crezu din nou. Nici un om cât de cât inteligent nu și-ar fi dat numele unuia ca Donahure.

— E aceeași voce care ți-a cerut să înregistrezi convorbirile lui LeWinter?

— Cum Dumnezeu…

Donahure se opri nu din cauza unei noi lovituri, ci pentru că se înecase cu sângele care îi curgea neîntrerupt. Tuși cu greu și spuse:

— Da.

— Numele Morro îți spune ceva?

— Morro? Care Morro?

— Las-o baltă.

Dacă Donahure nu știa numele intermediarului lui Morro, în mod sigur nu îl știa pe cel ai lui Morro.

Jeff încercase la început la Redox în Bay Street, neapetisantul restaurant-bar unde se întâlnise tatăl său cu Dunne, dar nimeni nu văzuse pe cineva care să semene cu descrierea pe care o făcuse, ori nu voiau să spună.

De acolo se duse la sediul FBI-ului; se aștepta să îl găsească pe Delage acolo și chiar era. Dar mai era și Dunne care în mod sigur încă nu se așezase pe pat. Acesta îl privi surprins pe Jeff.

— A fost tata pe aici?

— Nu. De ce?

— Când am ajuns acasă mi-a spus că se duce să doarmă. N-a făcut-o, în schimb a plecat după două sau trei minute. L-am urmărit, nu știu de ce, dar am avut impresia că îl paște o primejdie, și apoi l-am pierdut la un stop.

— Deja îmi pare rău de ăla cu care are întâlnire.

Dunne ezită o clipă înainte de a continua.

— Am niște vești pentru voi și nu sunt prea bune. Cei doi oameni ai mei, împușcați, sunt acum în afara oricărui pericol și unul dintre ei a vorbit. A spus că prima persoană rănită aseară nu a fost nici el, nici colegul lui, ci Peggy. A fost atinsă în umărul stâng.

— Nu se poate!

— Ba mă tem că așa e, băiete. Îl cunosc bine pe agent. E printre cei mai buni pe care îi am. Nu are obiceiul să greșească.

— Dar e rănită, doamne, e rănită! Îi trebuie un doctor, are nevoie de îngrij…

— Îmi pare rău, Jeff, e tot ce știu. Ticăloșii ăia au luat-o cu ei, adu-ți aminte!

Jeff se întoarse și o rupse la fugă. Pasul următor era la Delmino, crâșma polițailor. Da, Ryder și Parker au fost acolo. Nu, nu au spus unde pleacă. În minutul următor Jeff era înapoi. Parker era acolo împreună cu sergentul Dickson.

— Te-ai întâlnit cu tata?

— Da, de ce?

— Știi unde e?

— Da. De ce?

— Zii. Bătrâne!

— Nu știu dacă ai trebui să-ți spun, spuse Parker văzând hotărârea implacabilă și disperarea din ochii lui. E la Donahure. Dar sunt sigur că…

Se opri. Jeff era afară. Se uită la Dickson. Și ridică din umeri.

— Ce zici de…

Tonul lui Ryder era luat dintr-o conversație normală, liniștită.

— Ai auzit cumva că fiică-mea a fost răpită?

— Nu. Îți jur pe Dumnezeu…

— Bine. Ai idee cum ar fi putut cineva să facă rost de adresa ei din San Diego?

Donahure clătină din cap, dar sclipirea de o secundă a ochilor îl trădă. Ryder trase piedica revolverului. Cocoșul era în dreptul unui lăcaș gol, următorul de asemenea. Închise arma, băgă degetul mare al mâinii drepte a lui Donahure în garda trăgaciului, apucă Coltul de pat și spuse:

— Când am să zic: trei, am să trag pistolul spre mine. Ai priceput? Unu…

— Eu am făcut-o! Doamne, eu am făcut-o!

— Cum?

— Cred că sunt vreo două săptămâni. Erai plecat să mănânci și…

— Și mi-am lăsat agenda pe birou. Ar trebui să-ți rup gâtul pentru asta. Dar n-ai mai putea semna declarația.

— Declarația!?

— Da, declarația. Nu mai sunt ofițer. Ești arestat de un simplu cetățean. Donahure, te arestez pentru furt, corupție, luare de mită, dat mită, și să nu uit - crimă de gradul întâi.

Donahure nu zise nimic. Era din ce în ce mai departe. Fața lui, mai pământie ca de obicei, îi intrase între umeri. Ryder mirosi țeava pistolului. Mda, s-a tras de curând cu ăsta. Desfăcu arma. Lipsesc două gloanțe. De obicei ținem cinci gloanțe în magazie, așa că unul a fost tras de curând. Scoase un cartuș și îi zgârie vârful cu unghia. Dum-dum, bineînțeles, exact ca ăla care i-a zburat jumătate din cap șerifului Hartman. Pariez că a plecat pe țeava asta.

Știa că o verificare este imposibilă, însă Donahure ori habar nu avea ori era prea dus ca să mai gândească.

— Și ți-ai mai lăsat și amprentele pe ușă! Dumnezeule,

câtă neglijență!

— A fost tipul de la telefon, nu eu.

— Păstrează asta pentru judecător.

— Nu mișca! se auzi o voce pițigăiată în spatele lui Ryder.

Ryder supraviețuise până acum pentru că știuse să facă exact ce trebuia făcut în anumite momente, și în momentul acela știa că trebuie să facă ce i se spusese, așa că încremeni.

— Aruncă pistolul ăla.

Ryder aruncă pistolul, o decizie foarte ușor de luat, mai ales că îl ținea de țeavă și era deschis.

— Acum întoarce-te liniștit și încet.

Vocea părea că provine dintr-un film polițist de doi lei, dar asta n-o făcea mai puțin primejdioasă. Se întoarse liniștit și încet. Noul venit avea o batistă neagră legată până sub ochi, purta un costum închis, cămașă închisă, cravată albă, și peste toate astea, o pălărie neagră. Filmele anilor treizeci.

— Donahure n-o să întâlnească niciun judecător.

Dialogul părea din aceeași perioadă.

— În schimb tu o să te întâlnești cu Creatorul. Și nu avem timp pentru rugăciuni, domnule.

— Aruncă arma aia, se auzi o voce din ușă.

Evident că mascatul era mai lipsit de experiență decât Ryder, pentru că nu știa ce să facă atunci când trebuia. Se răsuci brusc și trase un foc în direcția ușii. Rezultatul, ținând seama de condiții, fu destul de bun, pentru că îi zgârie mâneca lui Jeff. Replica acestuia fu însă considerabil mai eficientă. Omul cu mască se îndoi de mijloc ca o balama și se prăbuși pe podea. Ryder se lăsă într-un genunchi lângă el.

— Am încercat să îi nimeresc mâna cu pistolul, se scuză Jeff. Recunosc că am greșit.

— Așa e. Cu toate astea, nu i-ai ratat inima.

Ryder îi trase masca de pe față.

— Mda, nenorocitul! Lennie the Linnet și-a luat zborul spre ultima întâlnire.

— Lennie the Linnet?

Jeff era vizibil uimit.

— Da, Linnet. Un ciripitor. Ei, unde o ciripi Lennie acum, m-aș mira să nu fie și oarece acompaniament de harfe.

Ryder prinse o mișcare cu coada ochiului, smulse brusc arma din mâna lui Jeff și trase.

Pentru a cincea oară în noaptea aceea, Donahure scoase un urlet de durere. Coltul pe care îl culesese de pe podea zbură într-un colț al camerei. Ryder îi spuse:

— Fii liniștit, încă mai poți semna hârtia aia. Iar la acuzația de crimă se adaugă și cea de tentativă de asasinat.

— O mică lecție, nu? mormăi Jeff.

Ryder îi puse mâna pe umăr, afectuos.

— Oricum, îți mulțumesc.

— N-am vrut să-l omor.

— Fii liniștit, n-o să-l plângă nimeni. Un toxicoman nenorocit Deci m-ai urmărit!

— Am încercat, dar te-am ratat la un stop și sergentul Parker mi-a spus unde ești. Dar ăsta cum a ajuns aici?

— Ei, și tu acum! Dacă îl vrei pe sergentul Ryder la valoarea lui maximă, întreabă-l după ce se întâmplă ceva. M-am gândit că s-ar putea să ne intercepteze convorbirile telefonice, așa că i-am dat un telefon lui Parker să ne întâlnim la Delmino. Probabil de acolo m-au preluat.

— Deci de asta n-ai vrut să mă iei cu tine, spuse Jeff privindu-l pe Donahure. Ce i s-a întâmplat? A dat un camion peste el?

— A căzut din pat. De acum încolo, ești binevenit oricând. Adu două prosoape din baie. N-aș vrea să i se scurgă tot sângele până la proces.

Jeff stătea în dubiu: să îi spună despre Peggy? Îi era totuși frică să nu îl omoare pe Donahure acolo, pe loc. Se hotărî.

— Tată, am vești proaste. Peggy a fost rănită aseară.

— Ce??

Buzele lui Ryder se albiră. Își îndreptă ochii spre Donahure, apoi spre pistolul lui Jeff, dar își reveni imediat.

— Grav?

— Nu știu, destul de grav, cred. Umărul stâng.

— Adu prosoapele.

Ridică receptorul, formă un număr și îl ceru pe sergentul Parker.

— Vii până aici, Dave? Adu și o ambulanță, pe doctorul Hinckley - doctorul Hinckley era chirurgul poliției - și pe tânărul Kramer, să ia o declarație. Și… Dave, Peggy a fost împușcată aseară, în umăr.

Închise.

Parker îl înștiință pe Kramer apoi urcă să vorbească cu Mahler. Acesta îl ascultă, holbându-se la el cu privirea unui bolnav de icter.

— O să merg la locuința lui Donahure. Se pare că sunt niște încurcături pe acolo.

— Ce fel de încurcături?

— Cineva a cerut o ambulanță.

— Cine?

— Ryder.

— Ryder!!

Mahler își împinse scaunul și sări în picioare.

— Ce dracu’ face Ryder acolo?

— N-a spus. Cred că a avut ceva de vorbit cu șefu’.

— O să-l închid pentru asta. O să mă ocup personal.

— Aș vrea să merg acolo, domnule locotenent.

— Ba o să rămâi aici. E un ordin, sergent Parker!

— Nu mai ține figura, domnule locotenent, spuse Parker și își puse insigna pe birou. Nu mai primesc ordine.

Toți cinci sosiră în același timp - doi sanitari, Kramer, maiorul Dunne și doctorul Hinckley. Ca de obicei în astfel

de ocazii, Hinckley era nelipsit. Un om micuț, cu ochii întunecați, era, dacă nu sătul de viață, cel puțin posedat de o resemnare profund cinică. Se uită la figura celui de pe podea.

— Bunule Dumnezeu! Lennie the Linnet! E o zi de doliu pentru America.

Se aplecă asupra lui și văzu cravata albă cu o gaură roșie la mijloc.

Se pare că a avut probleme cu inima.

Se ridică.

— Hei! Și șeful poliției, Donahure!

Străbătu camera până la canapeaua pe care zăcea acesta, ținându-și grijuliu cu dreapta mâna stângă înfășurată într-un prosop plin de sânge. Fără prea multe menajamente, Hinckley smulse prosopul.

— Drace! Dar unde e restul de două degete?

— A încercat să mă împuște, spuse Ryder. Pe la spate, desigur.

— Ryder!

Locotenentul Mahler avea o pereche de cătușe pregătite.

— Ești arestat.

— Lasă deoparte prostiile alea și nu fii mai prost decât trebuie, dacă nu vrei ca dumneata să fii arestat pentru obstrucționarea justiției. Am efectuat în mod perfect egal o arestare civilă. Acuzațiile sunt: furt, corupție, primire și dare de mită, tentativă de asasinat și omor de gradul întâi. Donahure le va recunoaște iar eu pot să le dovedesc pe toate. Și în plus, din cauza lui, fata mea a fost împușcată.

— Fata ta împușcată?!

Ciudat, dar asta părea că îl impresionase pe Mahler mai mult decât acuzația de crimă. Puse cătușele deoparte. În fond era un om cinstit. Ryder îi spuse lui Kramer:

— Trebuie să dea o declarație, dar cum în momentul ăsta suferă din cauza unor defecte de vorbire, o scriu eu în locul lui, iar el doar o va semna. Spune-i chestiile

obișnuite, cu drepturile pe care le are, știi tu.

Compunerea declarației îi luă lui Ryder doar patru minute și în momentul în care o termină, nu mai era o singură persoană în încăpere, inclusiv Mahler, care să nu fi fost de acord să certifice că declarația fusese făcută în mod voluntar. Maiorul Dunne îl trase pe Ryder deoparte.

— Ei bine, i-ai făcut-o lui Donahure. Sper însă că realizezi că nici tu nu stai mai bine. Nu poți închide pe cineva fără să dai în vileag acuzațiile pe care i le aduci și legea din țara asta spune că acuzațiile trebuiesc făcute public.

— Am perioade când admir sistemul rusesc.

— Perfect. Așa că Morro va afla în câteva ore. Și Morro le are pe Susan și pe Peggy.

— Nu prea văd ce-aș putea face altceva. Cineva trebuie să facă ceva, și n-am prea observat ca poliția, CIA sau FBI-ul să fie prea active.

— Miracolele cer timp, spuse Dunne nervos. Și între timp, ei au familia ta în mână.

— Chiar așa. Tocmai începeam să mă întreb dacă ele sunt într-adevăr în primejdie.

— Isuse! Bineînțeles că sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, omule nu vezi ce i s-a întâmplat lui Peggy?

— Ce i s-a întâmplat? A fost un accident. Puteau foarte ușor s-o omoare dacă tot au mers așa departe. Dar un ostatec mort nu folosește nimănui.

— Știi, uneori am impresia că ești un nemernic fără nimic uman în tine, dar nu cred că-i chiar așa. Știi ceva ce eu nu știu?

— Nu. Tot ce știu eu știi și tu. Atâta doar că eu am senzația că suntem duși de nas, că mergem pe linia pe care vor ei să mergem. I-am spus lui Jablonsky aseară că nu cred că savanții au fost răpiți pentru a-i obliga să fabrice o bombă atomică sau așa ceva. Pentru altceva au fost ei răpiți. Și dacă nu cred asta nu cred nici că femeile au fost răpite pentru a-i forța pe savanți să facă bomba. Și nici ca

să-mi forțeze mie mâna - de ce le-ar mai fi frică de mine acum?

— Ce te frământă, Ryder?

— Aș vrea să știu de ce are - avea - Donahure armele alea? Se pare că nici el nu știe.

— Nu înțeleg.

— Din nefericire, nici eu.

Dunne tăcu un timp, gândindu-se la ceva. Se uită la Donahure, se cutremură la vederea feței acestuia și îl întrebă:

— Pe cine urmează să îl servești acum? Pe LeWinter?

— Nu încă. Avem destule la mână ca să-l luăm la întrebări, dar nu suficient ca să îl reținem pe baza afirmațiilor neconfirmate ale unui tip necondamnat încă. Și, spre deosebire de Donahure, ăsta e o pasăre vicleană care n-o să ciripească nimic. Cred că o să mă ocup puțin de secretara lui după ce dorm vreo două ore.

Sună telefonul. Răspunse Jeff, care i-l întinse lui Dunne. Acesta ascultă câteva secunde, îl puse la loc, apoi îi spuse lui Ryder.

— Cred că va trebui să îți mai amâni somnul. Avem încă un mesaj de la prietenii noștri.

CAPITOLUL OPT

Delage era un bărbat pe care cei doi Ryder nu îl mai văzuseră până atunci, un tânăr șaten, bine clădit, îmbrăcat într-un costum gri de flanel, croit în așa fel încât să ascundă bine uneltele pe care le purta sub haină, cu o pereche de ochelari cu lentile fumurii, de tipul preferat de agenții Serviciului Secret care păzesc președinți sau șefi de stat.

— Leroy, zise Dunne, San Diego. Ține legătura cu Washingtonul în privința codurilor lui LeWinter. S-a ocupat de pașaportul lui Carlton, a obținut informațiile de la reactorul din Illinois și are o echipă care lucrează la listele cu excentrici. Ceva nou, Leroy?

Leroy negă din cap.

— Să sperăm pe după-amiază.

Dunne se întoarse spre Delage.

— Ce nu ai putut să-mi spui la telefon? Ce-i așa secret?

— N-o să mai fie secret prea multă vreme. Serviciile de comunicații prin cablu știu deja, dar Barrow le-a ordonat să nu facă nicio mișcare. Și când directorul spune să stai, așa rămâi.

Arătă spre magnetofon.

— Am înregistrat asta prin linia directă cu Los Angeles. Se pare că Durrer de la ERDA a primit o înregistrare separată.

Apăsă butonul și o voce calmă, educată, începu să vorbească într-o engleză corectă, dar nu chiar engleza americană.

„Mă numesc Morro și, după cum probabil ați aflat, sunt

responsabil de spargerea de la reactorul atomic din San Ruffino. Am aici câteva mesaje pentru dumneavoastră de la niște eminenți savanți și vă rog să le ascultați cu atenție.” Dunne ridică o mână și banda fu oprită.

— I-a recunoscut cineva vocea? Se părea că nu. I-a identificat cineva accentul? Are cineva idee de unde se trage Morro?

— Europa, Asia? se întrebă Delage. Ar putea fi și un american cu un accent contrafăcut.

— De ce nu întrebați experții, zise Ryder. Universitatea din California. Într-un campus sau altul, undeva între San Diego și Stanford, trebuie să găsiți vreun profesor sau lector care să recunoască accentul ăsta. Nu se lăudau ei că pot preda orice limbă de circulație mare și majoritatea celor de mică circulație din lume?

— E o idee. Barrow și Sassoon trebuie să fi trecut deja la treabă, oricum o să le spunem.

Îi făcu semn lui Delage, care porni magnetofonul. Era o voce tăioasă și indignată.

„Vă vorbește profesorul Burnett de la San Diego. Este vocea mea, nu o imitație - există înregistrări de-ale mele la San Diego. Morro, acest nemernic cu...” Și profesorul Burnett continuă până ce își sfârși tirada. Îl urma dr. Schmidt, la fel de furios. Healey și Bramwell erau considerabil mai moderați, dar cu toții aveau un lucru comun: erau foarte convingători.

Dunne întrebă, fără să se adreseze cuiva anume:

— Îi credem?

— Eu îi cred.

Siguranța lui Delage era absolută.

— E a patra oară când ascult banda asta și sunt din ce în ce mai sigur. E clar că nu sunt forțați, sub influența drogurilor, sau ceva de genul ăsta. Mai ales profesorul Burnett; e destul de greu să falsifici furia cuiva. Să presupunem că acești patru oameni sunt ce pretind că sunt, și trebuie să fie; banda va fi difuzată la radio și TV și

trebuie să existe sute de colegi, prieteni, studenți care pot confirma. O megatonă? Asta e echivalentul a un milion de tone de TNT, așa e? Drace!

— Ei bine, îi spuse Ryder lui Dunne. Iată o parte din răspunsul discuției noastre de la Donahure. Confirmarea existenței planurilor și băgarea fricii în noi. În noi și în oricare alt californian. Vor reuși, ce zici?

— Ce mă intrigă pe mine, spuse Leroy, este că nu ne dau nici cea mai mică indicație asupra mișcărilor pe care au de gând să le facă.

— Pe toți ne intrigă asta, zise Ryder; război psihologic. Or să înnebunească toți de frică.

— Mă tem că ăsta e doar începutul, spuse Dunne și apăsă din nou pe buton. Vocea lui Morro:

„Un PS, dacă vreți: spunând despre cutremurul care a avut loc în dimineața aceasta că a avut epicentrul în falia White Wolf, autoritățile au mințit, după cum am mai spus odată. Mențin cele declarate anterior, și anume că eu l-am provocat. Ca să dovedesc minciuna lor, voi detona o nouă unitate atomică mâine exact la ora zece a.m.

Unitatea este deja amplasată într-un loc pe care l-am ales special și ținută sub supraveghere; orice încercare de a o localiza mă va face să aleg alternativa detonării ei prin radio. Sfătuiesc populația să nu se apropie la mai puțin de cinci mile de locul respectiv, dacă o vor face, îmi declin responsabilitatea vieților pierdute. De asemenea, dacă cei curioși nu vor purta ochelari de protecție, nu voi fi responsabil pentru pierderea vederii lor. Locul pe care l-am ales se află în Nevada, aproximativ douăzeci de mile nord-vest de Skull Peak, unde falia Yucca întâlnește falia Frenchman. Bomba este de o kilotonă, de o putere distructivă aproximativ egală celor care au distrus Hiroshima și Nagasaki.”

Banda se opri. După o jumătate de minut de tăcere, Delage spuse gânditor:

— Iată o treabă drăguță să folosești terenurile oficiale

pentru testări ale Statelor Unite în scopuri personale. Cum spuneați mai adineaori, ce dracu' are ăsta de gând să facă? Crede cineva, ce am auzit cu toții?

— Eu îl cred, zise Ryder. Îl cred, absolut. Cred că bomba e acolo, că o s-o detoneze când a spus și cred că nu putem să facem nimic pentru a-l opri. Și mai cred că tot ce puteți face e să-i preveniți pe toți băgătorii de seamă să stea pe cât posibil mai la o parte, ca să nu se incinereze singuri, să fie iradiați sau altceva la fel de rău. O problemă de dirijare a traficului.

— Ca să fie o problemă de trafic, e nevoie de drumuri, și pe acolo nu există așa ceva. Drumuri de pământ, doar atât, spuse Jeff.

— Nu e treaba noastră, comentă Dunne. Armata, Garda Națională, tancuri, blindate, jeep-uri, câteva Phantom-uri ca să-i descurajeze pe nebuni - nu vor fi probleme să eliberăm zona. Din cât îmi dau eu seama, toată lumea va fi interesată să fugă în oricare altă direcție. Ce mă intrigă pe mine e întrebarea *de ce?* Șantaj și amenințări, asta-i clar, dar din nou: ce anume? Mă simt ca un handicapat. Nu poți să faci nimic, nu poți să mergi niciunde.

— Ba eu știu ce-o să fac, spuse Ryder, ridicându-se. O să merg la culcare.

Elicopterul-cargou Sikorsky aterizează în curtea de la Adlerheim, dar nimeni din sala de mese nu îi acordă vreo atenție specială; fiind folosit la aproape toate transporturile de aprovizionare, venea și pleca frecvent și lumea se obișnuise cu zgomotul asurzitor pe care îl făcea. În afară de asta, gardienii, ostatecii, Morro și Dubois erau extrem de atenți la ceea ce se petrecea pe ecranul televizorului pe care îl aveau în față. Prezentatorul, cu mâinile împreunate într-o nobilă resemnare și cu o figură ca în astfel de ocazii, tocmai terminase de prezentat înregistrarea cu cei patru fizicieni atomiști și pusese post-scriptumul lui Morro.

Pilotul elicopterului, într-o salopetă roșie supraelastică, intră și se apropie de Morro, însă acesta îi făcu semn să stea jos; Morro nu dorea să își audă vocea, ci părea mai degrabă interesat și amuzat să audă comentariile și să urmărească reacțiile celorlalți.

Când Morro își termină micul lui discurs, Burnett se întoarse spre Schmidt și îi spuse cu voce tare:

— Ce ți-am spus eu, Schmidt? Omul e nebun de legat!

Remarca nu îl ofensă pe Morro; se părea că nimic nu îl ofensează.

— Dacă vă referiți la mine, domnule profesor, și cred că așa e, atunci ați ajuns la o concluzie de-a dreptul greșită. De ce spuneți asta?

— În primul rând că nu ai o bombă atomică.

— Chiar și așa, tot o concluzie stupidă este. Nu am pretins niciodată că aș avea o bombă atomică. Este vorba de o încărcătură atomică, ce-i drept, cu același efect. Și când e vorba de optsprezece kilotone, nu chiar o bagatelă.

— Vorbe, spuse Bramwell.

— Fără îndoială că mâine dimineață, la zece și un minut, dumneata și Burnett îmi veți cere scuze.

Bramwell nu mai părea chiar așa de sigur.

— Bun, și chiar dacă ai chestia aia, ce rost are să o detonezi în deșert?

— E simplu. Doar pentru a dovedi lumii că dețin explozibil nuclear. Și dacă am dovedit-o, de ce n-ar crede că am cantități nelimitate. Mai întâi se va crea un climat de nesiguranță, apoi de nelămurire, urmând frica pură și teroarea.

— Și chiar mai ai din astea?

— Vă voi satisface curiozitatea dumneavoastră de oameni ai științelor chiar în seara asta.

Schmidt îl întrebă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Morro, ce joc încerci să faci?

— Nu încerc nimic și nu este un joc; cetățenii acestui

stat și de ce nu, ai întregii lumi, vor afla foarte curând.

— Aha! Aici era miezul psihologic al problemei! Lasă-i să își imagineze orice, lasă-i să se gândească la toate posibilitățile. Lasă-i să-și imagineze cel mai rău lucru; și după aceea, spune-le că răul e mult mai rău decât și-au închipuit ei. Așa e?

— Excelent, Schmidt, chiar splendid! Voi include asta în următorul comunicat: „Închipuiți-vă ce vreți! Gândiți-vă la toate! Imaginați-vă tot ce poate fi mai rău! Și apoi, gândiți-vă că răul e mult mai rău decât vi l-ați imaginat.” Da. Mulțumesc, Schmidt. Ți-e clar că n-o să spun că a fost ideea dumitale.

Morro se ridică și se apropie de pilot, care îi șopti câteva cuvinte la ureche. Se apropie de Susan.

— Doamnă Ryder, veniți cu mine, vă rog.

O conduse spre ieșire. Ea îl întrebă, curioasă:

— Ce se întâmplă, domnule Morro? Sau vreți să îmi faceți o surpriză? Un șoc, poate! S-ar părea că vă place la nebunie să șocați lumea. Întâi ne-ați șocat pe toți aducându-ne aici, apoi i-ați șocat pe cei patru fizicieni cu planurile armei cu hidrogen, iar acum vreți să șocați milioanele de cetățeni din statul ăsta. Vă place să șocați lumea?

— Nu, nu tocmai. Șocurile pe care le-am administrat până acum au fost inevitabile și calculate pentru a-mi servi interesele. Dar o plăcere sadică să văd lumea încovoindu-se, asta nu. Veți fi șocată, dar nu grav, pentru că nu este ceva care să vă îngrijoreze prea tare. Fiica dumneavoastră, doamnă Ryder: am adus-o aici și este rănită, dar nu așa grav. Se va face bine.

— Fata mea! Peggy!! Aici?! Ce Dumnezeu caută ea aici? Și cum adică, rănită?

În loc de răspuns, Morro deschise o ușă de pe culoar; era o încăpere amenajată ca un mic salon de spital, cu trei paturi, dintre care doar unul era ocupat de o tânără palidă cu părul lung și negru, singurul lucru de altfel care nu se

potrivea în remarcabila asemănare cu mama ei. Părea că încremenise, cu buzele întredeschise și cu ochii mari. Bandajul care îi învelea umărul stâng era foarte vizibil.

Mama și fiica schimbară exclamațiile și drăgălășeniile obișnuite în astfel de ocazii, în timp ce Morro păstra o distanță discretă, folosind în acest timp mâna dreaptă pentru a împiedica pe cineva care tocmai voia să intre. Noul venit purta un halat alb, un stetoscop atârnat de gât și o geantă neagră în mână. Puteai să îți dai seama că e medic și fără să fie nevoie să îi citești ecusonul de pe piept.

— Te doare, Peggy? o întrebă Susan.

— Acum nu. Mda, puțin.

— Cum s-a întâmplat?

— M-a împușcat unu' când m-au răpit.

— Mda. Te-a împușcat unu' când te-au răpit.

Susan închise ochii, scuturâ din cap și se uită țintă la Morro.

— Dumneata, normal.

— Mami! pe fața fetei se vedea clar că nu înțelege nimic din ce se întâmplă înjur. Unde suntem? Ce spital…

— Nu ești în niciun spital. Aici este reședința particulară a domnului Morro, aici de față. Cel care a dat spargerea de la San Ruffino. Omul care te-a răpit și care m-a răpit și pe mine.

— Și pe tine?

Susan vorbi plină de amărăciune:

— Domnul Morro nu se încurcă cu mărunțișuri. Domnul lucrează pe scară mare, mai are vreo șapte ostateci aici.

Peggy se lăsă să cadă pe pernă.

— Nu înțeleg.

Doctorul îl bătu pe Morro pe braț.

— Domnișoara este obosită, domnule.

— Corect. Veniți, doamnă Ryder. Fiica dumneavoastră are nevoie de îngrijire. Doctorul Hitushi este un medic cu o foarte mare experiență.

Făcu o pauză și îi spuse fetei:

— Îmi pare îngrozitor de rău de cele întâmplate. Spune-mi, ai observat ceva ciudat la vreunul din cei care v-au atacat?

— Da! spuse Peggy după ce se gândi puțin. Unul dintre ei era ciung de mâna stângă.

— Toată?

— Nu toată. De fapt îi lipseau doar două degete. Avea proteze metalice cu capetele din cauciuc.

— O să mă întorc, îi spuse Susan fetei, și îi permise lui Morro să o conducă pe coridor, unde îi spuse furioasă: A trebuit să-i faceți asta bietei fetițe?

— Îmi pare îngrozitor de rău. E o fată minunată.

— „Noi nu purtăm războaie femeilor”, îl maimuțări ea Morro ar fi trebuit să intre în pământ de rușine, dar nu o făcu. De ce ați adus-o aici?

— Doamnă, eu nu fac rău femeilor, și nici nu permit asta. A fost un accident nefericit. Am adus-o aici pentru că am crezut că o să fie mai bine pentru ea alături de dumneavoastră.

— Deci minți, șochezi lumea, iar acum ești un ipocrit.

Morro rămase în continuare impasibil.

— Aveți toată dreptatea să fiți nemulțumită, dar nu mă judecați greșit chiar din toate punctele de vedere. Un alt motiv pentru care am adus-o aici este îngrijirea medicală.

— Dar ce, în San Diego nu sunt spitale bune?

— Am și acolo prieteni, dar nu medici.

— Insist, domnule Morro, în San Diego au niște spitale foarte bune.

— Iar eu vă spun că spitalele despre care vorbiți dumneavoastră înseamnă legea. Câți mexicani scunzi, cu protează la mâna stângă sunt în San Diego? În câteva ore ar fi dat de el și mi i-ar fi adus pe cap. Iar eu nu doresc asta, doamnă Ryder. Și pe urmă, nu puteam s-o las cu prietenii mei pentru că: unu, s-ar fi simțit singură, fără cineva competent să-i îngrijească rana, lucru destul de rău pentru starea ei fizică și psihică. Apoi, aici vă are pe

dumneavoastră și asistență medicală calificată. Imediat ce doctorul îi va termina tratamentul, sunt sigur, că îi va permite să stea cu dumneavoastră.

Susan spuse:

— Ești un om cel puțin ciudat, domnule Morro.

Acesta o privi cu niște ochi lipsiți de orice expresie, se întoarse și dispăru.

Ryder se trezi la cinci și jumătate după-amiaza, simțindu-se mult mai obosit decât ar fi trebuit să fie, și asta pentru că dormise foarte rău. Nu atât din cauza grijilor pentru familie - începuse chiar să creadă de-a binelea că cele două femei nu erau într-un pericol prea mare - cât din cauza unor crâmpeie de gânduri care îi încolțeau în minte.

Atâta doar că nu și le putea ordona! Mâncă niște sandviciuri și bău două cești de cafea în timp ce răsfoia literatura despre cutremure. Nici cafeaua nici cele citite nu îl ajutară câtuși de puțin. Ieși în stradă și sună la FBI. Îi răspunse Delage.

— Maiorul Dunne e pe-acolo?

— Cred că doarme. E ceva important?

— Nu, lasă-l. Ai ceva ce m-ar putea interesa?

— Cred că da. Leroy are ceva.

— Ceva de la 888 South Maple?

— Nimic interesant. Un informator din cartier, un țap bătrân care o pândește de mult pe Bettina spune că azi nu a fost la lucru și că n-a ieșit toată dimineața.

— E sigur?

— Foster - ăsta e omul nostru - zice că așa e.

— Eterna vigilență, nu?

— Probabil a folosit un binoclu puternic. A ieșit doar azi după-masă, dar pe jos. E un magazin pe colț și a făcut o groază de cumpărături. Foster a văzut-o ca lumea; în timp ce ea făcea cumpărături, el i-a plantat un microfon în telefon.

— Și?

— Încă nu l-a folosit. Altceva însă, mai interesant. Amicul nostru, judele, l-a folosit pe-al lui de două ori. O dată ca să le spună la servici că nu poate să vină din cauza unei crize de lumbago și să-i roage să îl înlocuiască cineva. Pe al doilea l-a primit. Foarte enigmatic. I s-a spus să-și prelungească criza cu încă două zile și totul o să fie în regulă. Asta-i tot.

— De unde s-a sunat?

— Din Bakersfield.

— Ciudat!

— De ce?

— Foarte aproape de falia White Wolf, presupusa origine a cutremurului.

— De unde știi?

— O chestie de educație. Aflase treaba asta cu zece minute mai devreme datorită celor de la CalTech. Coincidență. De la un telefon public, desigur.

— Da.

— Mulțumesc, apar și eu în curând.

Se întoarse în casă, îl sună pe Jeff - nimic din ce avea să îi spună nu era interesant pentru cei care îi supravegheau convorbirile - și îi spuse să vină la el, dar îmbrăcat altfel decât noaptea trecută. Apoi se schimbă și el. Când sosi Jeff, îi privi hainele mototolite ca de obicei, apoi își privi propriul costum care îi venea ca turnat.

— Excelent! În felul ăsta n-o să te poată acuza nimeni că ai încercat să păcălești pe cineva. Vrei să spui că acum suntem în travesti?

— Ceva de genul ăsta. O să-l sun pe Parker pe drum să îi spun să ne întâlnim la FBI. Delage spune că ar putea avea ceva pentru noi. O să avem plăcerea de a-i lua un interviu unei doamne, dar mă-ndoiesc că plăcerea va fi reciprocă. Bettina Ivanhoe. Ne-ar fi putut recunoaște după hainele pe care le-am purtat noaptea trecută, deși mă cam îndoiesc. Cu fețele nu e nicio problemă, dar cu vocile? De-asta o să vorbească Parker în locul nostru.

— Și cum facem dacă o să vrem ca Parker să îi pună o anumită întrebare?

— Coborâm la mașină și sunăm de acolo. Nu poți să știi cum o să procedeze când o să audă telefonul sunând. Și pe urmă s-ar putea să intre în panică și să sune ea pe cineva.

— Dați dracului polițaii ăștia!

Ryder îi aruncă o privire scurtă dar nu spuse nimic. Nici nu avea ce.

— Să începem cu Carlton, propuse Leroy. Șeful securității de la reactorul din Illinois nu l-a cunoscut prea bine; nu numai pe el, dar nici pe alții care au plecat. S-a întâmplat acum doi ani și de atunci s-au perindat mulți pe acolo. Ori poate e doar un tip secretos din fire.

— Nicio problemă. Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi văd de treaba mea; în afara serviciului, normal. Bun, și în cazul ăsta ce facem? Avem vreo urmă?

— Avem o urmă, dar e foarte subțire. Șeful securității, Daimler, a întrebat-o și pe fosta gazdă a lui Carlton. Ea a spus că fiul ei și cu Carlton obișnuiau să își petreacă week-end-urile împreună. Dar nu are idee unde mergeau, avea altele pe cap. Majoritatea lucrurilor pe care i le-a lăsat fostul ei bărbat se duc pe gin și cărți.

— Cumsecade soț!

— Probabil că a murit în timp ce era în legitimă apărare. Daimler s-a oferit, dar nu prea entuziast, să meargă și să mai vorbească cu ea. I-am mulțumit și l-am refuzat. O să trimit un om de-al nostru, cărțile noastre de vizită au mai multă greutate. Asta-i tot, exceptând comentariul gazdei despre băiatul ei cum că ar fi atât de religios și cucernic, că poți să-l așezi oriunde.

— Altceva?

— Codurile alea aiurite ale lui LeWinter; am verificat aproape toate numerele de telefon - cred că ți s-a spus că majoritatea sunt din Texas și California. Pare o gașcă destul de respectabilă - cel puțin până acum ancheta

preliminară n-a scos nimic la suprafață. Pare totuși destul de ciudat ca un judecător ca LeWinter să fie asociat cu ei.

— Și eu am destul de mulți prieteni - prieteni sau cunoștințe care nu sunt polițiști. Dar niciunul dintre ei, după câte știu eu, n-a văzut interiorul unei curți de judecată, ca să nu mai vorbim de interiorul unei pușcării.

— Da, dar iată un eminent om al legii - cel puțin așa cred fraierii - cu o listă de indivizi în care predomină inginerii, și nu ingineri simpli, ci specialiști în domeniul lor. Petrochimiști, metalurgiști, geologi, dar și proprietari de exploatări petroliere, experți în foraje și explozive.

— Poate că LeWinter apare în ochii lumii ca vreun specialist în domeniul exploatărilor. Bătrânul pungaș o fi prins destule în materie de afaceri ilegale în domeniul ăsta. Dar am impresia că e ceva forțat aici, mult mai credibil ar fi că numele astea au vreo legătură cu cazuri cu care a avut de-a face. Ar putea fi, de exemplu, martori experți.

Leroy zâmbi.

— Poate nu crezi, dar ne-am gândit și noi la asta. Am studiat o listă cu cazurile sale civile, de-a lungul anilor, și marea majoritate a proceselor se refereau la petrol - exploatări, concesiuni, poluarea mediului, trusturi maritime, etc. Înainte de a deveni judecător, a fost consilier al apărării, și încă unul de succes. Și-a făurit o adevărată reputație apărând interesele diferitelor companii petroliere care evident încălcaseră legea până să vină LeWinter și să dovedească contrariul. De fapt, numărul de litigii în domeniul petrolului în corectul nostru stat este uimitor. Dar s-ar părea că nu e chiar esențial, cel puțin pentru mine. În orice caz, se învârte în domeniul petrolului de vreo douăzeci de ani și nu înțeleg ce caută în afacerea noastră.

— Nici eu, spuse Ryder. Poate că în toți anii ăștia s-a pregătit pentru ziua asta și acum se folosește de cunoștințe. Dar din nou cred că împingem lucrurile prea departe. Ce facem cu codurile din Ivanhoe? Am înțeles că

experții din Washington fac progrese.

— Se poate. Din nefericire au ajuns într-un punct mort. Se pare că centrul cercetărilor a ajuns la Geneva.

Ryder părea foarte răbdător.

— M-ai putea lămuri și pe mine, în cazul în care te-au lămurit cât de cât, ce dracu' are Geneva de-a face cu un furt de combustibil nuclear din statul ăsta?

— Nu, nu te pot lămuri, pentru că au fost foarte seci. Dacă ești curios să știi, e din cauza nenorocitei ăsteia de gelozii dintre serviciile noastre.

— O să-mi spui acum că blestemata aia de CIA face din nou figuri.

— Ne-a făcut deja figura. E destul de urât că operează în țările prietene - aliate, dacă vrei - ca Franța și Anglia, fără să ceară permisiunea gazdelor, dar să-și bage nasul într-o țară strict neutră cum e Elveția…

— Ce, acolo nu operează?

— Bineînțeles că nu. Toți agenții ăia pe care îi vezi pândind în jurul ONU sau a altor agenții internaționale din Geneva sunt doar pură ficțiune.

— Bun. Interpolul ce a rezolvat cu Morro?

— Nimic. Ar trebui să știi că jumătate din glob nici măcar nu a auzit de Interpol. Ar fi fost o chestie să știm măcar de unde se trage ciumatul ăsta.

— Dar amprentele vocale? Cele trimise pe bandă la învățații noștri?

— Timpul a fost prea scurt pentru un răspuns categoric. Nu am primit decât patru păreri până acum. Prima, că vocea aparține unei persoane din Orientul Mijlociu, mai exact din Beirut. Dar cum Beirutul este un amestec de naționalități din Europa, Orient și Africa, e greu să-ți dai seama pe ce se bazează. Părerea altcuiva, dar care n-ar putea să jure, e că Morro e indian. Al treilea e convins că provine din sud-estul Asiei. Al patrulea, care și-a petrecut douăzeci de ani în Japonia, spune că recunoaște engleza învățată cu accent japonez.

Ryder spuse:

— Soția mea spune că Morro e un tip de unu optzeci, bine clădit.

— Da, și japonezi care să corespundă unei astfel de descrieri nu prea găsești peste tot. Încep să-mi pierd încrederea în Universitatea din California, oftă Leroy. Ei bine, cu posibila - și încep să cred că mai degrabă, ușor posibila - excepție a lui Carlton, s-ar părea că nu am prea avansat. Dar s-ar putea să avem ceva mai încurajator pentru tine în privința acelor organizații excentrice. Ai specificat: un an de existență și să fie un grup mare. Nu spunem că ai greși, dar s-ar putea foarte bine să fie un grup mic, sau unul care s-a format de mai mult timp și în care s-a infiltrat Morro și acoliții lui. Iată lista: nu spun că e una completă, pentru că nu există în statul ăsta nicio lege care să te oblige să te înregistrezi, pe tine și pe prietenii tăi care gândesc la fel, ca nebun sau nebuni. Dar aș putea spune că, pentru timpul pe care l-am avut, e destul de completă.

Ryder privi lista, i-o dădu lui Jeff, se întoarse și îi spuse câteva cuvinte lui Parker care tocmai intrase și se întoarse din nou spre Leroy.

— Lista e bună în ceea ce privește întâlnirile, existența, numărul aproximativ de membri, dar nu-mi spune cu ce suferă ăștia.

— E așa important?

— De unde să știu eu?

Ryder avea toate motivele să fie iritat.

— Mi-ar putea da o bănuială, o idee vagă, o umbră a cheii întregii afaceri doar privind o listă din asta. Ce naiba, singur nu mă pot descurca.

Cu aerul unui scamator care scoate un șoarece dintr-o pălărie. Leroy îi mai întinse o hârtie.

— Avem aici ce-ți trebuie. Au atâta imaginație în motivările pentru existența lor în grup că ar fi imposibil să punem totul pe o hârtie. Dar te va ajuta să îți dai seama de

multe în ceea ce le privește idealurile.

— Există și secte religioase printre ei?

— De ce?

— Carlton se pare că a fost asociat cu un grup din ăștia. OK, e o idee subțire, dar înecatul se agață și de un pai.

— Am senzația că o să te-ncurci în metafore, îi zise Leroy cu bunăvoință. Dar înțelegi ce vreau să spun. Majoritatea sunt grupări religioase, te puteai aștepta la asta. Dar un număr destul de mare este de mult recunoscut, suficient ca să ajungă la o oarecare respectabilitate și să nu îi mai consideri pe membrii lor smintiți. Urmașii lui Zen Buddha, grupările Hindu Guru, zoroastrienii și câteva grupări californiene - cel puțin opt -, nu prea poți să te dai la ei și să-i faci smintiți fără să te trezești imediat târât într-un proces de calomnie.

Ryder luă hârtia și o examină cu ceva mai multă speranță.

— Jumătate din ele nu pot nici măcar să le pronunț, darămite să înțeleg ce vor.

— Statul acesta este un stat deosebit de cosmopolit, sergent Ryder.

Ryder îl privi bănuitor, dar fața lui Leroy era impasibilă.

— Borundieni, corintieni, judecători, cavalerii Calvarului, Crucea albastră. Crucea albastră?!

— Nu e cea de pe Salvare, sergent.

— The Seeders?

— Nu e formația pop pe care o știi.

— 999?

— Sfârșitul lumii.

— Arafat?

— O facțiune a grupării 999. Acolo unde a ajuns Arca lui Noe. Colaborează cu un grup numit Revelațiile, pe undeva prin Sierra și lucrează la o barcă pentru următorul potop.

— S-ar putea ca ăștia să aibă dreptate; dacă te iei după profesorul Benson de la CalTech, o bună bucată din California urmează să dispară în Pacific. Dar se pare că

mai au ceva de așteptat. Ah! Iată ceva interesant: un grup puternic și mare și recunoscut oficial doar în urmă cu opt luni. Templul lui Allah.

— Sunt musulmani. Au adepți și prin Sierra Nevada, dar nu prea sus. Las-o baltă, au fost verificați.

— Totuși, Carlton era un fanatic religios, nebun…

— Dacă îl faci nebun pe un musulman, poți să-i spui la fel și unui creștin.

— Gândește-te ce spunea gazda lui Carlton; dar bănuiesc că ea zice că oricine trece prin ușa vreunei biserici e țicnit. Și pe urmă, Morro ar putea fi din Beirut, iar acolo sunt musulmani.

— Sunt și creștini. În 1976 și-au petrecut timpul omorându-se unii pe alții. Am încercat și eu drumul ăsta, sergent. Morro ar putea fi indian și Carlton a fost la New Delhi. Hindus, nu musulman. Ori Morro ar putea fi din Asia de SE, iar Carlton a fost la Singapore, Hong Kong și Manila. În primele două sunt budiști iar în Manila, catolici. Sau Japonia. Nu ține să alegi religia care îți convine ție și teoriei tale și nu e specificat niciunde că acest Carlton a fost la Beirut. Ți-am spus, locul ăsta a fost verificat. Șeful poliției bagă mâna în foc pentru el…

— Asta e suficient pentru a emite urgent un mandat de arestare.

— Nu toți șefii de poliție sunt ca Donahure. Tipul ăsta, Curragh, este unul dintre cei foarte respectați. Patronul grupării e guvernatorul Californiei. Tipii au făcut donații până acum de două milioane, din caritate!

— Bine, bine, s-a marcat, își ridică Ryder mâinile. Și unde își are sălașul grămada asta de virtute?

— Într-un soi de castel, Adlerheim.

— Îl știu, chiar am fost odată acolo. Nebuneala unui bogătan excentric, Von Streicher. Musulman sau nu, cine poate să trăiască acolo nu poate fi decât țicnit.

Făcu o pauză, apoi vru să mai spună ceva, dar renunță.

— Regret că nu te pot ajuta mai mult, îi spuse Leroy.

— Mulțumesc, oricum. O să iau lista asta cu mine, dacă se poate. Și o s-o alătur studiului despre cutremure. Împreună mă ajută să ajung de unde am plecat. Zero.

Parker îi însoți la mașină.

— Ei, hai, scoate-o! îi zise Jeff lui Ryder. Ce voiai să spui și te-ai oprit?

— Că Adlerheim e doar la o aruncătură de băț de Bakersfield, de unde i s-a dat telefonul ăla misterios lui LeWinter.

— Ar putea însemna ceva?

— Ar putea însemna că sunt departe de forma mea cea mai bună. Ar fi interesant de aflat dacă există o linie directă între Adlerheim și Bakersfield.

În drum spre marginea orașului, Ryder îl puse pe Parker în temă cât mai pe scurt și mai complet cu cele întâmplate și cu ceea ce urmau să facă.

South Maple era un cartier micuț, neted, plăcut și liniștit, cu străzile pline de pomi și case în stilul pseudo-marocano-spaniol, atât de popular în sud. Cu cincizeci de metri înainte de a ajunge la destinație, Ryder se opri în spatele unei mașini negre fără număr, coborî și merse să se uite în interior. Omul care stătea la volan îl privi interogativ și Ryder îi spuse:

— Trebuie să fii George Green.

— Iar dumneata sergentul Ryder. Mi-au telefonat.

— Ai ascultat tot timpul ce s-a vorbit la telefonul ei?

— N-a fost mare lucru. Am aici o chestie deșteaptă.

Arătă o casetă atașată la telefonul său.

— Când tipa ridică receptorul, asta cârâie și convorbirea se înregistrează automat.

— Noi o să încercăm să schimbăm o vorbă cu ea și apoi o să găsim o scuză să o lăsăm singură câteva minute. S-ar putea să dea un telefon în perioada asta.

— OK, n-o să pierdeți un cuvânt.

Bettina Ivanhoe locuia într-o căsuță surprinzător de frumoasă, bineînțeles nu de talia celor în care stăteau Donahure sau LeWinter, însă suficient de spațioasă ca să te facă să te gândești că pentru o secretară de douăzeci și unu de ani o ducea cam prea bine, sau că cineva o ajuta să o ducă așa. Răspunse la sunetul soneriei și îi privi mirată pe cei trei bărbați.

— Suntem ofițeri de poliție, îi spuse Parker. Putem schimba câteva cuvinte?

— Ofițeri de poliție?! Da, cred că da. Vreau să zic, desigur.

Îi conduse într-o mică sufragerie și se așeză pe un fotoliu cu picioarele strânse sub ea, în timp ce cei trei bărbați se așezau pe o canapea confortabilă. Fata părea drăguță, modestă și decentă, dar nu trebuia mers prea departe în direcția asta - la fel de drăguță, și modestă, deși nu chiar așa decentă, arăta și când fusese legată împreună cu LeWinter de pat.

— Sunt… am intrat în vreo încurcătură?

— Sperăm că nu.

Parker avea o voce puternică, una din acele voci rare care pot suna cordial, liniștitor și amenințător în același timp.

— Încercăm să obținem niște informații care ne-ar putea ajuta. Facem o investigație în legătură cu alegerile, care se pare că implică, din păcate, mituiri pe scară largă în care sunt implicați străini și câteva persoane sus-puse din acest stat. Acum un an sau doi, coreenii au băgat milioane, iar acum se pare că rușii fac la fel. Înțelegi că nu pot spune mai mult.

— Da. Da, sigur că înțeleg.

Era clar că nu înțelegea nimic.

— De cât timp locuiești aici?

Cordialitatea din voce se diminuase considerabil.

— De cinci luni.

Teama încă mai persista, însă acum era însoțită de o

anume iritare.

— De ce?

— Eu pun întrebările.

Parker privi în jur pe îndelete.

— Drăguț loc. Cu ce te ocupi?

— Sunt secretară.

— De când?

— De doi ani.

— Și înainte?

— Școala, la San Diego.

— Universitatea din San Diego?

O încuviințare.

— Ai renunțat?

O altă încuviințare.

— De ce?

Fata ezita.

— Nu uita, putem verifica toate astea. N-ai reușit să îți iei examenele?

— Nu, nu mi-am putut permite să…

— Nu ți-ai mai putut permite? și Parker se mai uită odată prin încăpere. Și cu toate astea, după doi ani, ca secretară, îți poți permite să locuiești aici? De obicei, o secretară începătoare locuiește într-o garsonieră, sau la părinți.

Se bătu cu degetul pe frunte.

— Desigur, părinții! Nu m-am gândit, trebuie să fie niște oameni foarte înțelegători, ca să nu spun generoși.

— Părinții mei au murit.

— Îmi pare rău.

Vocea nu îi suna deloc ca și cum i-ar fi părut rău.

— Atunci altcineva trebuie să fi fost foarte generos.

— Nu mai răspund la nicio întrebare.

Își strânse buzele și își schimbă poziția picioarelor.

— Nu sunt acuzată de nimic și nu mai vorbesc decât în prezența avocatului meu.

— Judecătorul LeWinter nu răspunde astăzi la telefon,

suferă de lumbago.

Asta o dădu gata pe fată. Se lăsă să cadă pe spate pe perna fotoliului, devenind dintr-o dată vulnerabilă și lipsită de apărare. Ar fi putut juca teatru, dar probabil că nu juca. În cazul în care Parker simțise puțină milă, acest lucru nu se observă pe fața lui.

— Unde sunt îngropați părinții tăi?

— Trăiesc, s-au întors la Moscova.

— Când?

— Acum patru ani.

— De ce?

— Cred că au fost chemați.

— Au fost naturalizați?

— Da, de mult.

— Unde a lucrat tatăl tău?

— La Burbank.

— Lockheed?

O încuviințare mută.

— Cum ai obținui slujba asta?

— Printr-un anunț la ziar. Secretară americană care să vorbească rusa și chineza.

— Câte v-ați prezentat la concurs?

— Doar eu.

— Înseamnă că judecătorul LeWinter are și clienți particulari?

— Da.

— Inclusiv ruși și chinezi?

— Da, și uneori are nevoie de translator la Curte.

— Are nevoie de translator și în afara programului?

— Da, șopti fata după o clipă de ezitare. Uneori.

— Probleme militare, Rusești, desigur. Și în cod.

Fata încuviință tăcută.

— Și despre starea timpului, nu?

— De… de unde știți?

— Nu știai că nu e bine? Nu știai că asta e trădare? Cunoști care este pedeapsa pentru trădare?

Fata își îngropă capul în palme pe brațul fotoliului. Ryder o întrebă:

— Îl iubești pe LeWinter?

Vocea lui nu păru că îi aduce aminte de cea din noaptea trecută.

— Îl urăsc! Îl urăsc!

Vocea îi tremura, dar vehemența cu care strigase nu lăsa loc neîncrederii. Ryder se ridică și arătă cu capul spre ușă. Parker spuse:

— Mergem la mașină să dăm un telefon la sediu. Revenim în două minute.

Cei trei bărbați ieșiră din casă și Ryder nu se mai putu abține.

— Fata îl urăște pe LeWinter iar eu, Dave, te urăsc pe tine.

— Asta înseamnă că suntem doi.

— Jeff, vezi dacă tipul de la FBI a interceptat ceva, deși știu că ne pierdem vremea.

Jeff îi părăsi.

— Sărmana fată.

Parker scutură din cap.

— Imaginează-ți că era Peggy a ta.

— Asta voiam și eu să spun. Bătrânul ei era spion, industrial probabil. A fost chemat la raport la Moscova și acum stau pe capul fetei, șantajând-o cu viața lui, și probabil și a mamei ei. Șantaj până la Dumnezeu și înapoi. O treabă e clară: putem să le spunem superspionilor noștri din Geneva să se ducă undeva. Dar fata e inteligentă și pariez că se va dezice total de buletinele alea meteo rusești.

— Cred că i-a fost de ajuns, John. Dar părinților, oare ce-o să li se întâmple?

— Nimic, bănuiesc. Nimic, dacă rapoartele vor anunța că a fost arestată, sau că a dispărut. Așa procedează ei.

— Dar nu la fel procedăm noi în marea Americă democrată.

— Ei nu cred în democrația americană.

Îl așteptară pe Jeff care sosea. Nicio noutate.

— Se potrivește, spuse Ryder. Micuța noastră Bettina nu mai are unde să meargă.

Se înapoiară în casă. Fata stătea dreaptă acum și îi privea resemnată. Ochii îi erau triști și aveau lacrimi la colțuri. Cei trei nu se mai așezară. Ea se uită la Ryder.

— Știu cine ești.

— Ai un avantaj față de mine. Eu nu te-am mai văzut până acum. Bun, să mergem. Te vom lua cu noi pentru a-ți asigura protecția.

— Știu eu ce înseamnă asta: incriminarea pentru spionaj, trădare, imoralitate. Protecție!

Ryder o luă de mână și o ridică în picioare, punându-și apoi mâinile pe umerii ei.

— Ești în California, nu în Siberia. Protecție înseamnă că te luăm cu noi și te ținem în siguranță până se termină afacerea asta. Îți promitem că n-o să ți se întâmple nimic, nici acum, nici altădată.

Se duse la ușă și o deschise.

— Dacă vrei să pleci, ești liberă. Ia-ți câteva lucruri, du-te la mașină și pleacă. Dar afară e frig și întuneric și tu ești singură și prea tânără pentru așa ceva.

Ea privi prin ușa deschisă, se întoarse și umerii îi fură cutremurați de un frison puternic, apoi se uită din nou la Ryder, care îi spuse:

— Avem un loc sigur. O să trimitem o polițistă cu tine, nu o gardiană, ci o fată tânără și drăguță ca și tine, să-ți țină companie. Sunt sigur că fiul meu, aici de față, o să aibă cea mai mare grijă, ca să nu spun plăcere, în alegerea celei mai potrivite fete pentru tine.

Jeff zâmbi și probabil zâmbetul lui o convinse pe fată mai mult decât orice.

— O să existe afară, bineînțeles și un om înarmat. Două sau trei zile, nu mai mult, așa că nu trebuie să împachetezi tot ce ai aici. Nu fi prostuță, vrem doar să avem grijă să nu

ți se întâmple ceva rău.

Ea zâmbi pentru prima oară și încuviință, apoi părăsi camera. Jeff rânji.

— De multe ori m-am întrebat cum ai reușit s-o prostești pe Susan și cred că...

Ryder îi aruncă o privire rece.

— Green e tot acolo. Du-te și povestește-i.

Jeff ieși cu rânjetul pe buze.

Healey, Bramwell și Schmidt se adunaseră în sufrageria lui Burnett, după masa de seară, excelentă de altfel, ca toate mesele de la Adlerheim. Fusese de asemenea, o masă sobră, poate și din cauza absenței Susanei, care rămăsese cu Peggy. Nici Carlton nu participase, dar acest lucru se simțise mai puțin pentru că adjunctul șefului securității devenise o persoană extrem de puțin sociabilă - mohorât, închis, aproape că se ascundea - toți presupuneau că meditează asupra propriilor greșeli în domeniul în care activase.

După masa terminată rapid și într-o tăcere aproape funebră, toți se împrăștiaseră atât de repede cât le permisese buna-cuviință.

Iar acum Burnett făcea pe gazda, servindu-și oaspeții cu un excelent Martell și turnând ca de obicei, din plin.

— Femeia nu e normală.

Burnett vorbise și, ca de obicei, nu spunea ceva, ci anunța.

— Care din ele? întrebă prudent Bramwell.

— Dar ce, știi vreuna care e? Mă refer la doamna Ryder, bineînțeles.

— Părerea mea e că e încântătoare, zise Bramwell.

— Încântătoare? Sigur că e, e chiar minunată. Dar e puțin deranjată.

Făcu un gest vag cu mâna în jur.

— Toate astea, bănuiesc. Femeile nu înțeleg. Am fost s-o văd după masă, i-am prezentat respectele și afecțiunea

mea pentru fiica ei rănită. O fată splendidă, și zace acolo, împușcată. Dacă l-ai fi ascultat, ai fi crezut că fata fusese ciuruită cu mitraliera. Ei bine, eu sunt genul de tip foarte stăpânit - se pare că nu avea idee de reputația sa - dar trebuie să vă spun și că îmi ies foarte rar din fire. Îi spun că Morro e un monstru cu sânge de reptilă care ar trebui omorât fără milă, sau un nebun turbat care ar trebui ținut departe de lume. N-o să mă credeți, dar nu a fost de acord cu mine.

Contemplă câtva timp enormitatea greșelii ei prin prisma judecății celorlalți, apoi își scutură capul, ca și cum i-ar fi fost depășită puterea de înțelegere.

— A admis, ce-i drept, că ar trebui deferit justiției, dar a continuat că uneori e cumsecade, politicos și chiar atent. Inteligentă, mi-am zis că e o femeie chiar foarte inteligentă!

Burnett își scutură capul, din nou, poate reproșându-și propriile sale limite în evaluarea oamenilor obișnuiți - sau poate că se întreba cu tristețe cum vor fi celelalte femei. Normal, își bău brandy-ul fără să îl savureze.

— Vorbesc cu dumneavoastră, domnilor, ce spuneți de asta?

— E un maniac, e clar! Asta ți-o garantez eu!

Bramwell începuse din nou să gândească.

— Dar nu cum ar trebui să fie un nebun. Dacă și-ar fi dorit într-adevăr un debut impresionant pentru bomba asta atomică a lui - presupunând că o are și niciunul dintre noi nu se îndoiește de asta - ar fi detonat-o pe Wilshire Boulevard în loc să declare că va detona una în deșert.

— Prostii! Asta-i șiretenia extremă a nebuniei dusă până la limite. Asta vrea să convingă lumea că are de-a face cu o ființă umană.

Burnett își examină atent paharul gol, se ridică și se îndreptă spre bar.

— Ei bine, pe mine n-o să mă convingă niciodată de asta. Domnilor, detest clișeele, dar fiți totuși atenți la ce vă

spun!

Exact când savanții se pregăteau să fie cât mai atenți la ce urma să le spună profesorul, își făcură apariția Morro și Dubois. Morro arăta ca un tip preocupat de ceva sau ca un alt tip căruia nu îi păsa de turbarea care se citea pe fața lui Burnett și de tristețea în care erau cufundați ceilalți.

— Domnilor, regret nespus că vă deranjez, dar aici, serile sunt cam plicticoase, și m-am gândit că poate ați dori să vedeți ceva care să vă satisfacă curiozitatea dumneavoastră științifică. N-aș vrea să par un circar care își prezintă numărul, dar sunt sigur că veți rămâne uimiți, dacă nu chiar năuciți, de ceea ce Abraham și cu mine vă vom arăta. Sunteți amabili să ne urmați?

Burnett nu avea cum să scape ocazia.

— Și dacă refuzăm?

— Cum doriți, domnule profesor. Mă refer doar la dumneavoastră. Cât despre colegi, sunt aproape sigur că vor fi extrem de interesați, ba chiar o să le facă plăcere să vă povestească. Desigur, puteți refuza în grup. Eu n-o să vă refuz dorința.

Healey se ridică.

— Știi, eu întotdeauna am fost un tip foarte curios. Mâncarea e formidabilă, dar factorul distracție lipsește cu desăvârșire. La TV, nimic - nu că ar fi ceva de obicei - exceptând precauțiile luate de a ține oamenii departe de Yucca Flat mâine și de înfricoșătoarele speculații în legătură cu data următoarei amenințări și motivul care se ascunde în spatele ei. Care este motivul Morro?

— Mai târziu. Deocamdată, cine dorește…

Îi urmară toți, chiar și Burnett. Doi tipi din pază, îmbrăcați în burnuzuri arăbești îi așteptau pe culoar. Chiar dacă ar fi văzut armele de sub burnuzuri, tot n-ar fi înțeles fizicienii la ce le-ar folosi. În schimb, unul dintre ei avea un magnetofon portabil. Burnett, ca de obicei, avu obiecții.

— Ce dracu’ mai ai de gând, Morro? Pentru cine e porcăria asta de magnetofon?

— Pentru o înregistrare! M-am gândit că poate ați dori să fiți primii care să își informeze concetățenii despre ceea ce dețin eu aici și, implicit, ce îi așteaptă. Vom termina cu ceea ce dr. Healey numea „înspăimântătoarele speculații” și o să le aducem la cunoștință crudul adevăr. Teama lor, în mod sigur, se va transforma într-o panică nebună, ceva care nu s-a mai văzut. Dar actul este justificabil, pentru că-mi va permite mie să obțin ceea ce doresc și - mult mai important - să obțin acest lucru fără pierderea a milioane de vieți. Bineînțeles, dacă refuzați să colaborați, există riscul ca acele milioane de vieți să fie sacrificate.

Vocea liniștită era absolut convingătoare, dar când mintea este confruntată cu inimaginabilul, ea se refugiază în neîncredere și neacceptare.

— Ești nebun, ești complet nebun.

Burnett nu mai era furios de data asta, ci doar la fel de convingător cum fusese Morro cu puțin timp înainte.

— Și dacă refuzăm să cooperăm, cum ai spus? Ce urmează, tortura? Amenințarea cu femeile?

— Bănuiesc că doamna Ryder v-a spus că din partea mea, ele sunt în siguranță. Uneori, domnule profesor, sunteți de-a dreptul plictisitor. Nu e vorba de nicio tortură, exceptând-o pe aceea a propriei conștiințe, un gând care o să vă urmărească toată viața - acela că ați fi putut salva milioane de vieți omenești, dar ați spus nu.

— Ceea ce spui de fapt, spuse Healey, e că în timp ce pe dumneata oamenii s-ar putea să nu te creadă și să trăiască în continuare fără să-ți ia amenințările în serios, pe noi ne vor crede și vor realiza că nu mai au de fapt nicio șansă.

— M-ați atins în amorul propriu, zâmbi Morro, dar cam așa e.

— Bun, haideți să mergem să vedem cât de nebun e omul ăsta.

Liftul era de o construcție deosebită. Podeaua măsura cam un metru pe doi, iar tavanul se găsea la peste patru metri. Fețele fizicienilor exprimau nedumerirea. Morro le

zâmbi din nou.

— E destul de ciudat, trebuie să admit, dar în câteva clipe veți înțelege motivul designului său unic.

Ușa se deschise și cei opt bărbați pătrunseră într-o încăpere destul de mare. Pereții și tavanul păreau tăiați direct în stâncă, dar podeaua era foarte netedă. Pe un perete erau depozitate table de oțel de inox, iar pe un altul, table de aluminiu. În rest, un mic atelier mecanic, perfect garnisit cu strung, mașini de găurit, prese, ghilotină, echipament oxi-acetilenic, rafturi cu unelte și scule strălucitoare.

— Aici avem atelierul de uzinare. Nu vă spun decât că aici facem exteriorul.

De-a lungul camerei, la nivelul tavanului era un transportor cu lanț, care se continua în încăperea următoare, în care îi conduse Morro. Pe toată lungimea camerei era o masă, având pe margini menghine circulare. De-a lungul pereților se aflau dulapuri metalice, închise cu plasă de sârmă în care se aflau, depozitate la intervale regulate niște tobe metalice. Morro nu se opri aici, explicându-le în treacăt:

— Plutoniu în stânga, U-235 în dreapta. Urmează atelierul electric, dar nu vă interesează.

Trecură mai departe.

— Dar camera următoare vă va fascina. Ca să folosim aceeași termeni de producție, veți vedea atelierul de montaj.

Morro nu exagerase, cei patru fizicieni păreau mai fascinați ca niciodată. Dar nu de detaliile atelierului de montaj. Ceea ce le captase imediat atenția era raftul de pe peretele din dreapta, sau mai precis, conținutul raftului. Așezați în poziție verticală unul lângă altul, erau zece cilindri de patru metri înălțime și douăzeci și cinci de centimetri în diametru. Erau vopsiți în negru mat și aveau câte două benzi roșii la o treime și două treimi din înălțimea cilindrului. La un capăt al raftului era un spațiu

gol, un spațiu care era cam cât pentru încă doi cilindri.

Morro îi studie pe rând pe cei patru fizicieni. Fiecare față avea aceeași expresie, o profundă consternare, cuplată cu o convingere tristă și șocată. Cea a lui Morro nu exprima nimic, triumf, umor sau satisfacție. Nimic. Tăcerea care se lăsase părea interminabilă, dar în anumite situații, câteva secunde îngrozitoare nu pot fi măsurate în unități de timp convenționale. Trecuseră doar douăzeci de secunde de timp normal, când Healey rupse tăcerea. Fața îi era pământie, vocea răgușită, când se smulse din transă și se întoarse spre Morro.

— E un coșmar.

— Nu e niciun coșmar, dintr-un coșmar te trezești și vezi că nu e adevărat. Din ăsta nu poți, pentru că e realitatea. Dacă doriți, un coșmar în care te trezești.

Burnett era la fel de răgușit ca și Healey.

— Mătușa Sally!

— Mătușile Sally, îl corectă Morro. Doar zece dintre ele. Dumneata, profesore, ești un excelent designer de bombe cu hidrogen. Se pare că ți-ai atins forma maximă. Dar, mă înșel eu, sau ai fi dorit să o vezi în alte circumstanțe?

În ochii lui Burnett sclipea ura.

— Tu, Morro, ești o Satană și un nemernic și pedeapsa îți e aproape.

— Păstrează-ți aprecierile, profesore. În primul rând ceea ce spui nu e adevărat, și nu simt nicio plăcere să ascult asemenea aberații, și în al doilea rând cred că e timpul să afli că insultele mă lasă rece.

Cu un efort suprem, Burnett își reveni și se uită la Morro cu o expresie gânditoare și neîncrezătoare.

— Trebuie să recunosc că seamănă cu Mătușa Sally.

— Insinuezi ceva, profesore?

— Nu insinuez nimic. Vreau să spun că totul e o farsă, un bluf imens. Vreau să spun că toate mașinăriile astea aiurite pe care le ai aici, tablele de oțel și aluminiu, combustibilul nuclear, atelierul electric și cel de montaj, totul e o

mascaradă la o scară de neînchipuit. Vreau să spun că vrei să ne faci pe noi să convingem o lume întreagă că tu ești într-adevăr în posesia acestor arme atomice. Și de fapt toate astea sunt niște aiureli. Poți să faci rost de cilindrii ăștia de oriunde în Statele Unite fără să dai naștere la bănuieli. Dar pentru componentele extrem de complicate și sofisticate ca și pentru planurile la fel de complicate, n-ai cum, fără să trezești bănuieli. Am senzația, Morro, că tu nu ești un inginer, iar ca să produci componentele astea aici, e nevoie de meseriași de cea mai înaltă calificare. E greu de crezut ca astfel de oameni, profesioniști care sunt foarte bine plătiți de altfel, să riște să își distrugă carierele pentru a veni aici să lucreze pentru un criminal.

— Frumos vorbit, rânji Morro. Observațiile au fost interesante, sau mai curând amuzante. Chiar ai terminat?

Cum Burnett nu îi răspunse, Morro se îndreptă spre o placă masivă din oțel, încastrată într-un perete, și apăsă pe un buton lateral. Placa de oțel glisă într-o parte cu un ușor scârțâit, dând la iveală o ușă cu plasă de sârmă. Prin plasă, în încăperea de dincolo, se vedeau șase bărbați, doi uitându-se la un televizor, doi citind și alți doi care jucau cărți. Erau slabi și palizi, iar pe fețele lor se putea citi un fel de amestec de ură și teamă.

— Ar putea fi aceștia profesioniștii de care vorbeai, profesore?

Nici de data asta în vocea lui Morro nu se putea deslușI vreo umbră de satisfacție sau orgoliu.

— Un debitor, un lăcătuș, doi strungari, un mecanic și un electrician, sau mai degrabă un electronist.

Se adresă celor șase bărbați de după rețeaua de sârmă.

— Sunteți amabili să confirmați domnilor de aici că într-adevăr sunteți practicieni calificați în meseriile pe care le-am enumerat?

Cei șase nu spuseră nimic, dar ura care li se citea în priviri era elocventă.

— Măi, măi! se miră Morro. Refuz de colaborare! Treaba

asta se întâmplă foarte rar.

Traversă camera, intră într-o cabină gen birou și ridică un telefon. Vocea nu i se putea auzi de către cei care îl priveau. Rămase în cabină până ce își făcu apariția un bărbat necunoscut fizicienilor, apoi se apropiară împreună de cei patru.

— Dânsul este López, spuse Morro.

López era un bărbat scurt și solid, cu o față rotundă, tuns scurt, cu o mustața neagră și ceva care părea un zâmbet fin pe figură. Înclină din cap în timp ce era prezentat de Morro, dar nu spuse nimic.

— López, sunt cam dezamăgit de tine.

Morro vorbea cât se poate de serios, dar admonestarea nu făcu să dispară zâmbetul de pe figura noului intrat.

— Și când mă gândesc ce salariu mare îți plătesc…

— Sunt dezolat, señor.

Nu părea dezolat.

— Dacă mi-ați spune în ce fel am putut să vă dezamăgesc…

Morro îi arătă pe cei șase din spatele plasei. Groaza, nu ura era expresia dominantă de pe figurile lor.

— Refuză să discute cu mine.

— Señor Morro, oftă López, am încercat să îi învăț bunele maniere, dar nici López nu e un magician.

Apăsă un buton și plasa de sârmă glisă într-o parte. López, cu un zâmbet ceva mai larg, spuse:

— Vino cu mine, Peters. Mergem la mine să discutăm ceva.

— Mă numesc Peters și sunt strungar, spuse aproape dintr-o suflare cel căruia i se adresase López.

Teroarea îngrozitoare care i se citea pe figură și tremurul vocii nu puteau să înșele. Cei patru fizicieni se priveau șocați: începeau să înțeleagă. Un altul spuse:

— Mă numesc Conrad Bronowski. Sunt electrician.

Ceilalți patru își spuseră numele și ocupația în același mod.

— Va mulțumesc, domnilor.

Morro acționă ambele butoane și îi privi pe fizicieni în timp ce ușa și placa glisau, închizându-se. Aceștia îl priveau pe López și Schmidt întrebă:

— Cine e omul ăsta?

— López? Îndrumătorul și mentorul lor. Ați văzut ce frumos au reacționat la invitația lui amabilă. Mulțumesc, López.

— A fost o plăcere, señor Morro.

Burnett își desprinse cu greu privirea de pe López și se uită la Morro.

— Oamenii ăștia dinăuntru. Arată… arată ca unii pe care i-am văzut într-un lagăr de concentrare nazist, un lagăr de muncă silnică. Iar omul ăsta e paznicul lor și îi torturează. N-am văzut în viața mea atâta groază pe figurile unor oameni.

— Ești nedrept, profesore, și deloc amabil. López are cea mai mare grijă de tovarășii lui. Recunosc că oamenii pe care i-ați văzut sunt sub pază, însă vor fi…

— Vrei să spui că au fost răpiți!

— Cum vrei, însă, cum tocmai spuneam, vor fi înapoiați vii și nevătămați familiilor lor.

— Vedeți? făcu Burnett. Exact ce spunea doamna Ryder de bun, e atent, are grijă de oameni. Morro, ești un nenorocit de ipocrit!

— Vorbe, profesore, vorbe. Acum, putem, eventual, trece la înregistrări?

— Numai un moment.

O expresie de amuzament înlocuise revolta de pe chipul lui Healey.

— Acceptând că oamenii ăștia sunt într-adevăr ce pretind chiar ei că sunt, sau ce i-a făcut monstrul ăsta să spună că sunt - López își menținea zâmbetul, părând la fel de insensibil la insulte ca și Morro - mi se pare încă imposibil ca ei să fi putut asambla acest mecanism fără îndrumarea unui fizician atomist de primă mână. Ceea ce

mă face să cred că acești oameni au fost supuși unei spălări a creierului, ca să spună exact ce au spus.

— Inteligent! spuse Morro. Și cu toate astea, superficial. Dacă într-adevăr aveam nevoie de șase oameni care să spună ce-au spus ăștia, atunci aș fi ales șase din oamenii mei care ar fi făcut-o fără ca cineva să se chinuie să-i convingă și fără să trebuiască să-i întemnițez. Corect, doctor Healey?

Figura brusc abătută a lui Healey arăta că nu se gândise la asta. Morro suspină resemnat.

— López, ești amabil să rămâi în birou?

López zâmbi cu anticipație și traversă camera pentru a intra în biroul din care telefonase Morro. Morro îi conduse pe ceilalți spre o a doua ușă din oțel, acționă un buton să o deschidă și altul pentru grilajul din spatele ușii.

Celula era puțin luminată, însă destul pentru a lăsa să se vadă un om prăbușit într-un fotoliu zdrențuit, singura piesă de mobilier cu o vagă nuanță de confort din încăpere. Avea părul creț și cărunt, o figură descompusă și îngrozitor de ridată, niște haine jerpelite care atârnau pe un schelet la fel de vlăguit ca și fața. Avea ochii închiși și părea că doarme. Dacă mâinile brăzdate de vene albastre nu i-ar fi tresărit din când în când, ai fi zis că e mort.

Morro arătă spre omul care dormea.

— Îl recunoașteți?

Cei patru bărbați îl studiară atent câteva minute, apoi Burnett spuse disprețuitor:

— Asta-i atuul tău? Asta-i mintea care stă în spatele pretinselor tale bombe atomice? Uiți, Morro, că îi cunosc pe toți fizicienii atomiști din țară? Pe omul ăsta nu l-am văzut în viața mea.

— Ei, oamenii se mai schimbă, spuse Morro.

Îl scutură pe bătrân până când acesta se trezi și își ridică pleoapele, lăsând să i se vadă niște ochi injectați și încețoșați. Sprijinindu-l cu o mână, Morro îl conduse în locul cel mai luminat din atelier.

— Poate îl recunoașteți acum?

— Nu te mai chinui atât, îl repezi Burnett. Repet, nu l-am mai văzut până acum.

— Ce trist e când vezi cum își uită unii vechii prieteni. Îl cunoști foarte bine, profesore; imaginează-ți că ar fi, să zicem cu treizeci și cinci de kilograme în plus, că nu ar avea riduri, că ar avea părul negru. Gândește, profesore, gândește!

Burnett făcea niște eforturi deosebite în această privință. Deodată, aerul gânditor îi dispăru de pe chip și se albi la față. Îl prinse pe bătrân de umeri.

— Isuse Cristoase!! Willy Aachen! Willy Aachen! Ce ți-au făcut, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Andy, bunul meu prieten! Ce bine că te văd.

Vocea îi era lipsită de putere, tremurată, vocea unui bătrân.

— Ce ți-au făcut?

— Ei bine, poți să constați și singur. M-au răpit… m-au forțat să lucrez pentru ei.

Tremura și încerca să zâmbească.

Burnett se aruncă spre Morro, dar nu apucă să facă decât jumătate din drum. Mâinile uriașe ale lui Dubois îl prinseră de la spate. Burnett era un om puternic și furia îi înzecise forțele, însă nu avea mai multe șanse să se elibereze din strânsoarea uriașului decât ar fi avut Aachen.

— N-are rost, Andy, îi spuse Aachen, trist. Nici un rost. Suntem lipsiți de orice putere.

Burnett renunță la lupta fără niciun sens și îl întrebă, gâfâind:

— Ce ți-au făcut? Cine?

López, acționând la un semn discret al lui Morro, apăru dintr-o dată în fața lui Aachen, care păli și făcu brusc un pas înapoi, cu brațele ridicate în dreptul feței. Morro, care îl sprijinea, îi zâmbi lui Burnett.

— Cât de naivi, copilărești și lipsiți de minte pot fi chiar și cei mai inteligenți dintre oameni. Profesore Burnett, există

două exemplare din proiectul pentru Mătușa Sally, desenate de dumneata și profesorul Aachen, și ambele se află în seifurile Comisiei pentru Energie Atomică. Ai putea să-ți dai seama că pe ale mele nu le puteam obține decât de la doi oameni din America ori din lume. Ei bine, amândoi sunteți în mâinile mele. Înțelegi acum?

Burnett avea încă probleme cu respirația.

— Îl cunosc pe profesorul Aachen. Îl cunosc mai bine decât oricare altul. Nimeni n-ar putea să-l facă să lucreze pentru tine. Nimeni, înțelegi? Nimeni!

López îi servi din nou cu zâmbetul său deosebit.

— Poate, señor Morro, dacă aș avea o mică discuție între patru ochi cu domnul profesor Burnett la mine în cameră, poate că ar înțelege. Zece minute cred că sunt suficiente.

— Nu! Nu!

Aachen era la un pas de isterie.

— Pentru Dumnezeu, Andy, crede-l pe Morro.

Îl privi cu ură pe López.

— Monstrul ăsta de aici cunoaște cele mai groaznice și mai rafinate torturi, nici nu-ți poți imagina. În numele cerului, Andy, nu fii nebun: creatura asta te va distruge așa cum m-a distrus și pe mine.

— Eu sunt convins.

Healey făcuse doi pași și îl apucase de braț în momentul în care îi dăduse drumul Dubois. Se uită la Bramwell și la Schmidt, apoi la Burnett.

— Noi trei îl credem, suntem convinși. Absolut. Ce rost are să te lași nenorocit de echivalentul modern al roții dacă asta nu ajută la nimic. Avem dovada! Pentru Dumnezeu, n-ai putut recunoaște un prieten vechi pe care nu l-ai mai văzut de două luni. Nu e asta o dovadă? Plus cei șase tehnicieni zombi! Nu sunt ei o altă dovadă?

Îl privi pe Morro.

— Ar mai putea exista, bineînțeles, o dovadă finală. Dacă „mătușile” sunt adevărate, ar trebui să existe și o modalitate de a le detona, mecanism cu ceas, sau prin

radio. Nu cred că sunt cu ceas, pentru că astfel ar trebui să fii pus într-o situație irevocabilă, și nu ești genul; așa că presupun că ai ales controlul prin unde radio.

— Ei, da, făcu Morro, de data asta ai depășit stadiul de obtuzitate superficială. Ai dreptate. Urmați-mă, domnilor.

Îi conduse în micul birou de unde telefonase. Un perete interior avea și el o ușă metalică. Nu exista niciun buton pentru deschidere, în schimb avea într-o parte aplicată o plăcuță din alamă, bine lustruită, cam de mărimea unei palme. Morro își lipi palma și degetele pe ea și ușa începu să gliseze ușor.

Înăuntru era o cămăruță nu mai mare de patru metri pe patru în dreptul peretelui din față era o măsuță metalică pe care se afla un transmițător radio simplu, nu mai mare decât o casetă, cu cadrane calibrate și butoane de reglaj, iar în partea de sus un buton roșu învelit în plastic. Într-o parte a mesei se afla prins un cilindru de douăzeci de centimetri lungime și un diametru de zece. La un capăt, cilindrul avea o manivelă, iar la celălalt, un fir izolat care ducea la o bornă a transmițătorului. Lângă această bornă mai erau două; de la una, un fir cobora la o baterie cu acid așezată pe podea, de la a treia, un conductor făcea legătura cu o priză încastrată în perete.

— Un sistem de o simplitate copilărească, domnilor, spuse Morro. Un transmițător ordinar servind o cauză extraordinară. Este programat într-un anume cod pe o anume lungime de undă. Șansele ca cineva să nimerească codul și lungimea de undă sunt atât de reduse, că pot fi considerate ca și inexistente. După cum vedeți, am luat măsuri de funcționare în eventualitatea unei pene de curent. Avem bateriile și un generator de curent. Atinse căpăcelul prin care se vedea butonul roșu. Pentru acționare, trebuie doar să deșurubezi căpăcelul, să răsucești butonul cu 90 de grade și să apeși.

Îi conduse afară, atinse plăcuța și urmări cum se închide ușa.

— Pentru așa ceva nu se prea folosesc butoane obișnuite. S-ar putea ca cineva să se sprijine pe ușă din greșeală și…

— Doar amprentele tale pot deschide ușa?

— Doar nu credeați că plăcuța e doar un buton de o formă mai deosebită! Ei bine, domnilor, înregistrarea.

— O ultimă întrebare, spuse Burnett, arătând spre șirul de mătuși. Sunt două locuri goale. De ce?

— Mda.

Morro afișă din nou zâmbetul său lipsit de expresie.

— Mă așteptam să întrebi asta.

Cei patru fizicieni stăteau la masa din camera lui Burnett, contemplând paharele și viitorul cu o tristețe adâncă.

— Ei bine, v-am avertizat, nu? „Luați aminte la ce vă spun”, v-am spus. Am spus?

Nu îi răspunse nimeni. Se părea că nu mai era nimic de spus.

— Chiar și camera aia de control ar putea face parte dintr-o farsă uriașă.

Schmidt avea chef de ceartă, dar nimeni nu comentă nici de data asta. După un timp, Burnett spuse:

— Și când te gândești că v-am spus și că nu e amoral cum ar trebui să fie un nebun. Că, dacă era nebun sadea, ar fi pus o bombă în Wilshire Boulevard.

Niciun comentariu. Burnett se ridică și le spuse:

— Mă întorc imediat, domnilor.

Peggy era tot în pat dar arăta considerabil mai bine decât la sosirea în Adlerheim. Susan stătea într-un fotoliu, lângă ea. Burnett avea un pahar de brandy în mână; nu și-l adusese pe al lui, dar cum intrase în camera fetelor se dusese glonț la bar. Li se adresa pe un ton apocaliptic.

— Sper că nu vă îndoiți, doamnelor, de concluzia la care am ajuns, și anume că stăm călare pe o cantitate de

explozibil nuclear suficientă să producă cel mai mare crater făcut de mâna omului din toate timpurile, suficient să ne trimită pe orbită, în stare de vapori. Echivalentul a treizeci și cinci de milioane de tone de explozibil convențional. Ar face ceva gălăgie, ce ziceți?

Părea să fie seara întrebărilor fără răspuns. Burnett o străpungea cu privirea pe Susan.

— „Uman, atent, grijuliu”! Parcă așa spuneai despre Morro. Se prea poate să intre în istorie ca cel mai nemernic dintre monștrii pe care i-a zămislit omenirea. Șapte nenorociți pe care i-a torturat până aproape de limită. „Uman, atent…” Știi unde a pus domnul ăsta atent și uman bomba cu hidrogen care lipsește din raft? E vorba de o versiune la o scară mai mică a Mătușii Sally - unu virgulă cinci megatone, cam de șaptezeci și șase de ori mai puternică decât cele care au distrus Hiroșima și Nagasaki. Detonată la o înălțime de șapte mii de metri poate distruge jumătate din populația Californiei de Sud. Dar cei care ar scăpa de șocul inițial nu ar scăpa de efectele radiațiilor și al furtunii de foc. Dar bomba noastră e deja în poziție și nu poate fi decât undeva pe sol sau îngropată. Spune-mi, unde crezi că a plasat-o acest om bun, acest om cu figură de Crist, în așa fel încât să nu facă să sufere pe niciunul din copiii Domnului?

Se uita în continuare fix în ochii Susanei, dar ea nu-l privea, și asta nu pentru că s-ar fi ferit de privirea lui. Mintea ei, ca și a celorlalți, era plină de șocuri, de neînțelegeri; pur și simplu nu mai vedea nimic clar.

— Să-ți spun eu?

Era noaptea tăcerilor.

— În Los Angeles.

CAPITOLUL NOUĂ

În dimineața următoare, rata absențelor la servici a fost probabil cea mai ridicată din istoria existenței statului. S-ar putea ca și în alte state ale Uniunii lucrurile să se fi petrecut la fel și, probabil pe o scară mai mică, în multe din țările lumii civilizate, și asta pentru că transmisia proiectatei explozii atomice urma să se facă prin satelit, în direct. Europa era mai puțin afectată, nefiind de altfel nici direct implicată, dar în Europa se lucra pe schimburi, așa că majoritatea europenilor erau în fața televizoarelor.

Însă în California, absenteismul la servici era aproape total. Chiar și corporațiile care dirijau serviciile publice și utilitare, sistemul de transport și forțele polițienești, trebuiau să lucreze doar cu efectivul minim. Era o zi minunată pentru criminali, mai ales pentru hoții și spărgătorii din California, dar nu s-a întâmplat nimic, sau mai nimic, pentru că mai toți au stat acasă, în fața televizoarelor, ca toți ceilalți.

Din motive de prudență, ori din comoditate, având posibilitatea să urmărească evenimentul în direct la televizor, nici măcar unul din zece mii de californieni nu se deplasase la locul exploziei. Cei prezenți, în jur de două mii de persoane, făceau parte din armată, din Garda Națională sau poliție și încercau să îi țină la o distanță de cinci mile pe civili, reușind acest lucru incredibil de ușor.

Printre spectatorii prezenți, majoritatea erau oameni de știință cunoscuți, în special, și lesne de înțeles, aceia care erau specializați în domeniul nuclear și cel al cutremurelor de pământ.

Din ce motive erau ei acolo era destul de dificil de explicat, pentru că explozia, șocul și efectele radiațiilor unei bombe atomice de opt kilotone le erau cunoscute în detaliu de mai bine de treizeci de ani. Mulți dintre ei, normal, nu mai asistaseră la o detonare atomică în direct, însă motivul era în altă parte. Bolnavi de acea insațiabilă curiozitate care a fost întotdeauna forța care i-a împins înainte pe oamenii de știință, ei erau curioși dacă bomba într-adevăr va exploda. Ar fi putut, bineînțeles, să stea acasă ca toți ceilalți, dar adevăratul savant ori e pe fază ori nu e nimic.

Printre cei care nu se deplasaseră, erau maiorul Dunne, aflat în biroul său, și sergentul Ryder, acasă la el. Chiar și cu elicopterul, excursia era de mai bine de cinci sute de mile, ceea ce reprezenta o serioasă pierdere de timp pentru investigații pentru Dunne, iar pentru Ryder o pierdere de timp de gândire; deși Ryder începuse să creadă că gândirea este o pierdere de timp, considerase că era totuși mai bine, decât să n-o facă deloc. Inițial, Jeff își manifestase dorința să meargă, dar când tatăl său îl întrebase dacă așa consideră el că își ajută familia, pierzând ore în șir dintr-un timp de neînlocuit căscând gura la aiureli, fusese de acord să nu mai meargă, mai ales că Ryder îi spusese că are nevoie de ajutorul lui.

Tatăl său, gândea Jeff, avea o idee cel puțin ciudată despre ceea ce însemna „ajutorul lui”, atâta vreme cât, după cum arăta, nu făcea absolut nimic. Îl rugase pe Jeff să încerce să își amintească toate amănuntele afacerii, toate mărunțișurile, oricât de aparent insignifiante ar fi fost, ale anchetei, fragmente din conversații și să le bată la mașină, și se părea că memoria îl ajută destul de bine pe Jeff. Din când în când îi mai arunca câte o privire lui Ryder, care părea să nu facă altceva decât să răsfoiască leneș vraful de documentație despre cutremure pe care îl luase de la profesorul Benson.

Cu zece minute înainte de ora evenimentului, Jeff

deschise televizorul. Ecranul arăta o porțiune brăzdată de niște dungi vinețiii a unui deșert respingător. Imaginile erau atât de neatrăgătoare încât comentatorul se chinuia - cu șanse minime de succes de altfel - să compenseze printr-o trăncăneală intensă despre ceea ce urma să se întâmple. Informa privitorii că așezaseră camera în Frenchman Flat la cinci mile sud-vest de locul estimat al exploziei, ca și cum i-ar fi păsat cuiva unde era camera așezată. Spunea că bomba fusese mai mult ca sigur îngropată la o adâncime considerabilă, astfel ca mingea de foc să nu fie prea mare, lucru atât de des repetat de toți comentatorii, că îl știa și ultimul țânc. Foloseau, spunea el, un filtru color, treabă evidentă pentru oricine în stare să sesizeze culorile. Spuse, în sfârșit, că era ora zece fără nouă minute, de parcă ar fi fost singura persoană cu ceas din California. Trebuia, evident, să spună ceva, dar ceea ce făcea el era un galop extrem de monden care ar fi putut fi exprimarea importanței de sine a unui aiurit.

Jeff se uită la tatăl său cu un soi de exasperare; Ryder în mod sigur nu se uita la televizor și probabil că nici nu auzise vreun cuvânt din cele spuse. Nu mai răsfoia paginile și părea să se concentreze asupra uneia din ele. Lăsă documentația și apucă telefonul. Jeff interveni:

— Tată, scuză-mă, mai sunt treizeci de secunde.

— Ah!

Ryder se reașeză și privi placid ecranul.

Comentatorul vorbea acum în stilul plin de tensiune, aproape fără să respire, apropiat de isterie, folosit de obicei la cursele de cai, ca tonurile de falsă excitație extremă dinspre sfârșitul cursei, în cazul de față, tonul era total deplasat; o voce calmă, relaxată, ar fi fost mult mai nimerită - evenimentul în sine purta doar în el toată excitația posibilă și imposibilă.

Începuse acum numărătoarea inversă de la treizeci, coborând numerele odată cu impactul dramatic al vocii. Efectul fu însă total ratat, pentru că, ori ceasul său nu

mergea bine, ori al lui Morro. Bomba explodă cu paisprezece secunde mai devreme.

Pentru niște oameni obișnuiți să vadă explozii nucleare pe ecran, la TV ori la cinema, pentru niște oameni deveniți blazați și plictisiți de spectacolele decolării rachetelor spre Lună de la Cape Canaveral, efectul vizual al acestei demonstrații a fost, curios. Este adevărat, mingea de foc a fost considerabil mai mare decât se prevăzuse - flashul alb-albastru a fost de o intensitate care i-a făcut pe mulți dintre privitorii pe viu să tresară și să-și închidă ochii pe moment – dar coloana de fum, foc și praf din deșert care a izbucnit spre cerul albastru al Nevadei, un albastru dramatic intensificat de filtrul camerei de filmat, culminând cu ciuperca de nori ucigători radioactivi, a urmat cu fidelitate scenariul obișnuit.

Pentru băștinașii din bazinul central al Amazonului, o asemenea convulsie titanică ar fi reprezentat probabil prezicerea sfârșitului lumii; pentru majoritatea sofisticaților cetățeni ai lumii a fost ceva obișnuit, și probabil că marea majoritate a locuitorilor din vreun atol îndepărtat din Pacific nici nu s-a deranjat să o privească.

Dar nu se întâmplase într-un atol îndepărtat din Pacific; Morro își propusese să le arate californienilor un spectacol de divertisment care să-i facă să realizeze ce viață plicticoasă duseseră până atunci. Dorise să le ofere un divertisment care să îi înghețe, o amenințare prevestitoare de tot ce poate fi mai rău, mai înspăimântător și fără să specifice dezastrul iminent, un dezastru de neimaginat care va izbi după capriciul celui care plantase și declanșase bomba atomică; la un nivel mai monden, intenționase să arate că există un om care face ce spune, care nu glumește și care atunci când a luat o decizie are și posibilitatea de a o duce la îndeplinire.

Aceasta fusese decizia lui Morro - era evident că alta nu putea fi - și reușise într-un asemenea grad că probabil nici el nu se gândise că va fi posibil. Băgase groaza în sufletul

majorității californienilor raționali și, începând cu acest moment, singura temă de conversație din stat era următoarea: când și unde va lovi din nou acest nebun și care sunt motivele pentru care o face.

Această temă, ca să fim mai exacți, urma să reziste doar nouăzeci de minute, apoi urma să li se explice mai concret despre ce să se teamă, sau, mai corect, să delimiteze acea parte a Californiei implicată în dezastru. Astfel încât starea de teroare să fie perfect delimitată și să se transforme urgent în panică.

Ryder se ridică.

— Ei bine, noi doi nu ne-am îndoit o clipă că n-ar fi un tip de cuvânt. Nu te bucuri că nu ți-ai pierdut vremea, ducându-te să vezi spectacolul? Asta a fost totul. Mda, cel puțin le-a mai abătut puțin gândurile oamenilor de la taxe și a făcut un pic de pauză în intrigile celor de la Washington.

Jeff nu îi răspunse. Probabil că nici nu auzise. Încă mai privea cum se lățea ciuperca uriașă peste deșertul Nevadei, ascultând vocea îngrozită a comentatorului care descria cu milioane de detalii inutile ceea ce orice persoană putea să vadă doar cu o jumătate de ochi.

Ryder clătină dojenitor din cap și ridică receptorul. Dunne răspunse imediat.

— Ai ceva? întrebă Ryder. Nu uita că linia e ascultată.

— Trebuie să apară ceva.

— Interpol?

— Pe-acolo.

— Când?

— Juma’ de oră.

Ryder îl sună apoi pe Parker și îi dădu întâlnire la Dunne. Închise și realiză brusc că cei doi îl luaseră într-atât de serios că nu comentaseră nimic.

După vreo cinci minute, Jeff închise televizorul, îl privi pe tatăl său cu un soi de iritare, care tocmai își rezuma în minte cele citite, bătu câteva litere la mașină, se opri și îl

întrebă oarecum ironic:

— Te deranjez?

— De loc. Câte pagini ai?

— Șase.

Ryder întinse mâna și le luă.

— Peste un sfert de oră mergem la Dunne. Ceva o să apară, dacă nu a apărut deja.

— Ce?

— Probabil ai uitat că Morro are un microfon legat la telefonul nostru.

Amărât, Jeff se apucă din nou să bată la mașină, în timp ce Ryder, placid, începu să îi citească notele.

Un Dunne, mult mai proaspăt, cu o noapte de odihnă bună în spate, era cu Delage și Leroy când își făcură apariția Ryder, Jeff și Parker. Delage și Leroy arătau ceva mai șifonați decât șeful lor. Dunne confirmă.

— Iată doi agenți devotați cauzei; și-au dat singuri seama că șeful lor e terminat. Chiar că eram aproape terminat.

Arătă spre un vraf de hârtii în fața lui.

— Toată noaptea - de ei vorbesc - au colectat bucățele, frânturi de ici-colo. Unele informații par folositoare, altele doar capete de pistă. Ce zici de demonstrația lui Morro?

— Impresionantă. Ce ai acolo?

Dunne oftă.

— S-ar zice că subtilitățile unei conversații de salon nu sunt pentru noi, sergent Ryder. Un raport de la Daimler, ți-aduci aminte?

— Șeful securității de la uzina din Illinois.

— Văd că încă îți funcționează memoria.

— S-o vezi pe-a lui Jeff. Tocmai am citit niște note pe care le-a bătut la mașină. Ei bine?

— Zice că acest Carlton se lipise de un grup de din ăștia, plecați cu sorcova. Cum ți-am spus am preferat să trimitem un băiat de-al nostru pentru un contact direct. L-a

interogat pe băiatul gazdei lui Carlton. N-a fost el chiar amabil, dar la a treia încercare a vorbit.

— Cum se numeau?

— Discipolii damaschini. Nu se cunoaște nimic despre ei. Nu au fost înregistrați drept cult sau organizație religioasă și s-au autodesființat după șase luni.

— Dar predicau ceva, aveau un mesaj?

— Nu predicau, dar aveau un mesaj. Erau adepții eternei damnări a tuturor creștinilor, evreilor, budiștilor, șintoiștilor - de fapt, a tuturor celor care nu erau damaschini.

— Nimic original. Spune-mi, îi aveau și pe musulmani pe listă?

Dunne privi hârtia.

— Ciudat, nu. De ce?

— Din pură curiozitate. Băiatul ăsta, ar putea recunoaște pe vreunul dintre ei?

— Ar fi foarte greu. Damaschinii purtau pelerine, măști și pălăriuțe de vrăjitoare ca acelea lansate de Ku-Klux-Klan, doar că se îmbrăcau în alb.

— Iată ceva comun cu Ku-Klux-Klan-ul. Dacă mi-aduc bine aminte, nici ăștia nu se prea dădeau în vânt după evrei, catolici sau negri. Și chiar nicio urmă de identificare, cât de mică?

— Nimic. Atâta doar că flăcăul ăsta i-a spus agentului nostru că unul dintre ei era cel mai mare bărbat din câți a văzut el, un gigant cu niște umeri de cal de povară.

— La vocile lor n-a remarcat nimic deosebit?

— Tipul ăsta, după declarația agentului nostru, a tăiat-o rapid dintre ei, după ce s-a dat drept cretin.

— Bine, dar Carlton nu era cretin. Bun, să trecem la accentul lui Morro.

— Avem acum rapoarte de la - cum să le zic - experți lingviști de peste tot din stat. Treizeci și opt până acum, și continuă să curgă. Toți ne asigură de nivelul și reputația lor, etc., etc. Chestia e că toți sunt convinși că este un

accent din Asia de sud-est.

— Interesant. Și nicio încercare mai exactă de localizare?

— Doar atât.

— Interpolul?

— Nimic.

— Ai pe listă vreun loc unde au avut contacte? Filipine, de exemplu.

— Nu, spuse Leroy după ce consultă lista.

— Încearcă Manila. Roagă-i să încerce în regiunea Cotabato în Mindanao.

— Ce mai e și asta?

— Mindanao este cea mai mare insulă din sudul Filipinelor. Iar Cotabato este un oraș pe litoral. Manila s-ar putea să nu știe chiar tot ce se petrece în Cotabato - e la cel puțin cinci sute cinzeci de mile cu avionul și probabil o mie pe șosea sau cu vaporul. Încearcă, oricum.

— Mda, oftă Dunne. Iarăși știi ceva de care noi habar n-avem.

— Nu. E doar o idee vagă și sunt toate șansele să mă fac de râs cu ea, dar trebuie încercat. LeWinter?

— Două lucruri; primul este extraordinar de ciudat. Îți amintești că în agenda lui telefonică era o listă cu numerele unor oameni de tot felul, cu care - în afara curții, desigur - nu te-ai fi așteptat să fie în relații sociale ori profesionale. Ingineri, specialiști în forări, petroliști, cu toții erau patruzeci și patru. Barrow, care din oarece motive e tot atât de scump la vorbă ca și tine, a însărcinat câte un agent federal să se ocupe de fiecare din ei.

— Patruzeci și patru! O grămadă de agenți!

Dunne nu gustă ironia.

— Sunt opt mii de agenți federali în State. Dacă Barrow are chef să angajeze jumătate din unu la sută din ei într-o treabă, e privilegiul lui. Ar putea însărcina patru sute patruzeci dacă ar avea chef. Treaba este că douăzeci și șase din agenții ăștia au venit cu aceeași poveste uluitoare:

oamenii lor au fost dați dispăruți. Soțiile, copiii, rudele, nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi, și niciunul nu dăduse vreun semn că ar fi avut vreun gând de plecare. Ce zici de asta?

— Ei bine, la fel de interesant.

— Interesant, interesant, interesant! E tot ce poți spune?

— Dacă vrei, e extraordinar de ciudat.

— Ascultă, Ryder, dacă ai vreo idee, dacă îmi ascunzi ceva…

— Te gândești la obstrucționarea mersului justiției?

— Chiar așa.

— Credeam că eu n-am aiurit complet, Dunne, dar încep să cred că de tine e vorba.

Urmă o tăcere nu prea lungă, dar destul de inconfortabilă.

— Bineînțeles, eu obstrucționez mersul justiției. Câți membri din familia ta sunt ținuți ostateci de Morro?

Din nou tăcere.

— Mă duc să vorbesc cu amicul LeWinter. De fapt, doar el o să vorbească. Este evident că el l-a servit pe Morro cu lista aia și că Morro i-a convins ori i-a luat cu forța. Cei douăzeci și șase de agenți ai dumitale ar trebui să cerceteze dosarele celor dispăruți. Dar LeWinter va vorbi, pariez că va vorbi.

Vocea liniștită, de o ferocitate rece, a lui Ryder, avu un efect de gheață asupra tuturor celor din cameră. Jeff își linse buzele, uitându-se la un om pe care nu îl mai văzuse până atunci. Leroy și Delege își priveau șeful, care își întindea o sprânceană. Dunne spuse:

— Poate nu mai sunt eu însumi. Poate toți suntem altfel. Îți cer scuze. Dar data viitoare o să ne acuzi că suntem o adunătură de incompetenți. La dracu', sergent, există o limită până unde poți marșa în afara legii. Este evident că are o listă din care douăzeci și șase de persoane sunt date dispărute, dar încă o duzină de alți inși pot avea astfel de liste similare și toți din motive pe care nu le cunoaștem.

Acționezi doar pe baza unor presupuneri. Nu avem nicio dovadă, directă sau indirectă, că LeWinter ar fi în legătură cu Morro.

— Nici n-am nevoie.

Dunne era din ce în ce mai nervos.

— Ai spus chiar acum, în prezența a trei ofițeri ai guvernului, că ai de gând să folosești tortura pentru a obține niște informații.

— Cine a zis ceva de tortură? O să arate ca și cum ar fi avut un atac de cord. Ai spus că ai două lucruri despre LeWinter. Ei bine ăsta e primul.

— Isuse!!

Deja Dunne nu își mai netezea sprânceana; și-o smulgea pur și simplu.

— Delage, dă-i tu informația. Mie îmi trebuie timp să îmi revin.

— Da.

Delage nu părea cu mult mai vesel decât superiorul său.

— Domnișoara Ivanhoe, sau care o fi numele ei adevărat, secretara lui LeWinter, a vorbit. Există într-adevăr o legătură cu Geneva. Totul pare să fie ceva de science-fiction, și dacă jumătate este adevărat, înseamnă că e suficient de grav. Și trebuie să fie, dacă jumătate din națiunile lumii - vorbesc de cele mari - treizeci, ca să fiu mai exact, se întâlnesc la o conferință pentru dezarmare, și discută despre asta.

— Am toată dimineața liberă, îl anunță Ryder.

— Scuză-mă. Ei bine, cucoana a vorbit și se părea că nu are niciun sens ce-a spus, așa că i-am contactat pe cei de la ERDA, cu rezultatul că unul dintre asistenții principali ai doctorului Durrer a fost chemat, i s-a arătat ce-a declarat domnișoara Ivanhoe și nu a avut nicio problemă în a da un sens povestirii. E un expert în această problemă.

— Să știi că după-amiază am totuși treabă.

— Ai puțină răbdare, da? A făcut un raport condensat.

— E considerat secret?

— Nu. E puțin formal, dar iată textul. „Este de mult acceptată ideea că un război nuclear, chiar la o scară limitată, va provoca megamorți. Serviciul pentru controlul armamentului și dezarmare al Statelor Unite a ajuns acum câțiva ani la concluzia că aceste megamorți ar putea fi provocate și de către un agent care nu implică neapărat un război nuclear. Mai multe explozii atomice, desigur la nivel de megatone, ar putea distruge stratul de ozon care protejează pământul de razele ultraviolete ale soarelui.

Cei mai mulți oameni au impresia că ozonul este ceea ce trag ei pe nas când se duc la mare. Ozonul este o stare alotropică a oxigenului, având trei atomi în loc de doi și poate fi mirosit la mare dacă faci electroliza apei sau după o descărcare electrică în aer, cu fulgere. Dar ozonul în starea lui naturală se găsește aproape în exclusivitate în partea de jos a stratosferei, la o altitudine între trei și cinci mii de metri.

Căldura intensă provocată de o explozie nucleară duce la combinarea în atmosferă a moleculelor de oxigen și hidrogen și formează oxizii de nitrogen care se produc în norul atomic. Aceștia reacționează cu stratul de ozon și printr-o reacție chimică ușor de înțeles transformă cei trei atomi ai ozonului în doi, ceea ce înseamnă oxigen normal, iar acesta oferă protecție zero împotriva radiațiilor ultraviolete. Efectiv, asta înseamnă o gaură în stratul de ozon prin care pământul din zonă este expus direct efectelor razelor soarelui. Două efecte rămân neclare: primul dintre ele…

Delage se întrerupse din cauza telefonului care începu să sune. Leroy ridică receptorul, ascultă în tăcere, mulțumi și închise. Spuse:

— Nici nu știu de ce am mulțumit pentru telefonul ăsta. Era de la stația locală de televiziune. Se pare că Morro profită să bată fierul cât e cald. Are o nouă declarație, la unsprezece. Peste opt minute. Se va transmite la toate posturile de radio și TV. Nu m-aș mira să se transmită și în

celelalte state.

— Nu e minunat?! făcu Dunne. Iată o dimineață memorabilă. Mă întreb de ce nu au contactat mai întâi FBI-ul.

— Doar n-o să-i învinuiești pentru asta, zise Ryder. Mai ales după tot ce-a făcut FBI-ul să împiedice explozia din Nevada din dimineața asta. Acum e o problemă de interes național. De când aveți voi puterea să impuneți legi marțiale? Atitudinea lor, și probabil părerea oricărui cetățean din țara asta e că FBI-ul poate liniștit să se ducă…

Se întoarse spre Delage.

— Deci, primul efect nuclear…

— Ryder, nu ești decât un nemernic.

După cum îl privea, Dunne era convins de asta. Delage se uită la el nefericit, însă acesta își lăsă capul pe brațe, pe birou.

— Pur și simplu nu știm ce s-ar putea întâmpla. Consecințele pot fi și minore, pot fi și catastrofale. S-ar putea să scăpăm cu toții, doar bronzați brusc, s-ar putea ca ultravioletele să distrugă tot ce e om, animal sau plantă. Viața subterană și acvatică ar putea supraviețui. Nu avem posibilitatea să știm.

Delage își ridică privirea.

— Un tip simpatic, nu?

— Las-o pe altădată, i-o scurtă Ryder. Să vedem ce-i cu al doilea efect.

— Bine. Zice: „Nu se poate ști dacă această gaură în stratosferă va rămâne localizată și va ține pasul cu rotația pământului; și mai grav, nu se știe dacă această gaură nu se va împrăștia în restul stratului de ozon. Reacțiile chimice la acest nivel în stratosferă sunt necunoscute și imprevizibile; s-ar putea produce o reacție în lanț, în care caz mari zone ale pământului ar putea fi devastate.

Trebuie luată în considerare posibilitatea ca unele țări să fi experimentat deja în anumite zone izolate și nepopulate…”

— Siberia? întrebă Parker.

— Nu zice. Urmează: „S-ar putea să se fi stabilit că se poate da o astfel de gaură în stratul de ozon și posibilitatea de a o ține pe loc sau de a o extinde. Aici apare conexiunea Geneva. La 3 septembrie, Conferința pentru dezarmare a celor treizeci de națiuni a trimis Adunării Generale a Națiunilor Unite un proiect de tratat cu privire la interzicerea modificării mediului geografic în scopuri militare. Problema, și nu este de mirare, este în continuare în atenția ONU. Tratatul urmărește să prevină amestecul militarilor în probleme cum ar fi: cutremurele de pământ…”

— Cutremure! sări Ryder în sus.

— Da, cutremure. Continuă: „… valuri tectonice,”

— Valuri tectonice!

Se părea că Ryder începe să înțeleagă ceva.

— Așa scrie aici. Și urmează: „… dezechilibrări ecologice, perturbări climaterice și modificări ale curenților oceanici, în domeniul stratului de ozon și ionosferă, adică straturile Appleton și Kennely-Heaviside.” Spune apoi că delegatul Statelor Unite la Geneva, Joseph Martin, a fost de părere că tratatul acesta ducea practic la o stagnare a cercetărilor privind posibilitatea modificării mediului înconjurător. Comentează în continuare că domnul Martin nu își mai aducea aminte sau ignora faptul că singurul efect al convorbirilor pentru limitarea armelor strategice a fost că i-a încurajat pe ruși ca, în numele „sacru” al destinderii, să înceapă construcția unor rachete balistice intercontinentale cu mult mai mari și mai puternice.”

Delage sări peste câteva rânduri până în josul paginii. Și continuă în stilul ăsta, dar mă tem că detașarea sa științifică lasă să se simtă o mare doză de amărăciune.

— Aș spune că asta e cam tot: aiurelile domnișoarei Ivanhoe într-o formă coerentă.

— Dă drumul la televizor, spuse Dunne, mai e un minut.

Ei, sergent Ryder, ia s-auzim a șaizeci și patra judecată de valoare.

— Rahat. Sau dacă vrei într-un limbaj mai liber…

— E destul de liber. Vreun roșu sub pat, ceva?

Dunne avea o sprânceană dreaptă foarte ridicată și foarte ironică.

— N-am spus asta. Nu spun că nu cred în povestea asta cu datul unei găuri în stratul de ozon, nu sunt om de știință. Ce spun eu e că nu cred că prezintă vreo importanță în circumstanțele astea. Am să mă refer doar la codurile secrete rusești.

În rarele ocazii în care Ryder își exprima disprețul, o făcea astfel încât să fie simțit din plin.

— Credeți voi că rușii ar folosi o tânără nevinovată și fără experiență, un flecușteț garantat că se rupe sub presiunea unui deget, pentru decodificarea unui mesaj secret, sau presupus secret, de domeniul public de doi ani?! Ideea e absurdă.

— Te gândești că ne-au plasat pe o urmă falsă?

— Da. Nu.

— Ai uitat de „probabil”.

— Asta am vrut să spun. Intențiile lui Morro ar putea fi altundeva. Deși, privite din alt unghi, s-ar putea să nu fie. Poate că el crede că ideea e atât de ridicolă că o vom lăsa imediat baltă, și el să o folosească. Sau nu. Poate că rușii sunt amestecați. Din nou, poate că nu sunt. E ca în povestea aia cu cei trei fermieri care urmăreau un hoț de cai într-un canion, care se ramifică pe la jumătate. Fermierul A crede că hoțul a galopat întins spre capătul canionului. Fermierul B crede că e mai deștept decât fermierul A și e sigur că hoțul a cotit pe bifurcație. Fermierul C pretinde că e mai deștept și decât A și decât B, pentru că hoțul o să-și închipuie la ce s-a gândit A și B și va goni prin canion încercând să câștige timp. E de necrezut cât ne putem uimi cu propria noastră deșteptăciune. Se opri. Bineînțeles că ar mai putea fi o

ramificație a canionului, despre care noi nu știm nimic, după cum nu știm nimic nici despre prima.

— E un privilegiu rarisim, spuse Dunne, să urmărești mintea unui detectiv de marcă la lucru.

Ryder nu părea să îl fi auzit.

— Un alt lucru interesant. Expertul ăsta de la ERDA, un fizician atomist, presupun. Dacă rușii ar fi făcut experiențe cu găuri în stratul de ozon, noi sau aliații noștri am fi aflat, și titlurile din ziare ar fi fost de-o palmă în toată lumea. Au fost? Nu au fost. Așa că nici experimente nu au fost.

Poate că rușii - sau alții - sunt la fel de speriați ca și noi de viitor. Poate că n-o să fie niciodată un război atomic pe pământ. Unii zic că va fi în spațiu. Amicul nostru de la ERDA presupune folosirea bombelor atomice subterane sau subacvatice. Vă e clar ce-o să ne mai udăm la picioare.

— Ce înghesuială va mai fi și în magazinele de profil pescăresc, spuse și Dunne, și se întoarse spre televizor. Sunt sigur că Morro ne va mai delecta cu ceva.

De data asta, prezentatorul era un bărbat mai în vârstă, care doar prin înfățișarea sa prevestea ceva rău. Lucrul care prevestea nenorociri era faptul că era îmbrăcat ca pentru funeralii, într-un costum de o nuanță sobră, o culoare în care un prezentator californian obișnuit nu i-ar fi făcut plăcere să fie găsit mort. Dar ceea ce prevestea și mai mult rău era expresia parcă de ziua judecății de apoi, folosită de obicei în ocazii speciale cum ar fi cele în care echipa cea mai populară de fotbal local a fost snopită pe teren propriu de niște nenorociți din alt stat. Tonul vocii era perfect acordat la haine și expresie.

— Am primit o altă comunicare de la criminalul Morro.

Se părea că prezentatorul știrilor disprețuia total acel articol de lege anglo-saxon după care niciun om nu este vinovat până nu i se dovedește vinovăția. Prezentatorul continuă:

— Această comunicare conține un avertisment murdar, o amenințare cu moartea fără precedent pentru cetățenii

Californiei, o amenințare care nu poate să nu fie luată în considerație după cele petrecute în Yucca Flat în această dimineață. Avem în studio câțiva experți care vor explica ceva mai târziu implicațiile acestei amenințări. Dar, mai întâi să-l ascultăm pe Morro:

„Bună seara. Acest mesaj este pre-înregistrat.” Ca de obicei, vocea era calmă și relaxată. „Este pre-înregistrat pentru că am o încredere deplină în urmările micului experiment din Yucca Flat. La ora la care veți asculta aceste cuvinte veți fi desigur convinși că încrederea mea nu este deplasată. Această mică demonstrație asupra resurselor mele nucleare nu a produs nimănui vreun inconvenient. Următoarea demonstrație va fi la o scară mai mare, va produce milioane de inconveniente și ar putea fi dezastruoasă pentru un număr incredibil de oameni, dacă vor fi atât de stupizi să nu aprecieze cum se cuvine gravitatea acestui avertisment. Oricum, sunt convins că veți dori mai întâi o confirmare științifică la cel mai înalt nivel, lucru care îmi stă în putință să îl fac. Profesore Burnett?

— Poate s-o facă! Poate s-o facă, nemernicul ăsta cu inimă de câine. Pentru un intelect atât de strălucit, Burnett dădea dovadă de o jenantă sărăcie de epitete care să se potrivească. Mi-e groaznic de greu să folosesc cuvântul „rog” în prezența acestui monstru, însă vă rog să mă credeți că dispune de resursele pe care pretinde că le are. De asta, eu și colegii mei nu ne îndoim. Are unsprezece bombe cu hidrogen aici, fiecare din ele putând să transforme California într-un deșert la fel de lipsit de viață ca Death Valley. Sunt de mărimea 3,5 megatone, adică 3,5 milioane de tone de TNT. Apreciați însemnătatea vorbelor mele dacă vă spun că o bombă din asta e cam de două sute de ori mai puternică decât bomba care a distrus Hiroshima. Și are unsprezece din astea. Pardon, are doar zece, pentru că a unsprezecea este deja în poziție. Unde intenționează să o pună nemernicul ăsta…” Morro îl

întrerupse.

„Dezvăluirea locului amplasării bombei este un privilegiu pe care mi-l rezerv. Doctor Schmidt, doctor Healey, doctor Bramwell, sunteți atât de amabili să confirmați declarația colegului dumneavoastră.” În grade diferite de furie, neputință sau gravitate, toți trei îi lăsară pe ascultători fără niciun dubiu asupra îngrozitoarei veridicități a amenințării. Când Bramwell termină, Mono continuă.

— Și acum, cea mai grăitoare confirmare dintre toate, cea a profesorului Aachen, probabil liderul fizicienilor atomiști din țară, care a supravegheat fiecare pas în construcția bombelor. Profesorul Aachen, dacă vă mai aduceți aminte, a dispărut acum vreo șapte săptămâni. De atunci lucrează cu mine.

— Lucrez cu tine?! Vocea lui Aachen purta în ea cea mai înaltă notă a nenorocirii umane. Lucrez cu tine? Monstrule!! N-aș fi lucrat niciodată cu tine…

Vocea i se stinse într-un scâncet slab și urmă o tăcere scurtă, întreruptă de urletul de neconfundat al lui Burnett.

— A fost torturat! A fost torturat, v-o spun eu. El și alți șase tehnicieni răpiți au fost subiecții unor indescriptibile…

Vocea se sfârși într-un suspin ciudat, ca și cum ar fi fost strangulat, ceea ce probabil se și întâmplase.

— Ei, cum merge, profesore Burnett? Tonul lui Morro era la fel de liniștit. Ei bine, profesore Aachen? Spune-ne ceva despre viabilitatea acestor bombe.

— Vor funcționa, șopti acesta cu o voce tremurată.

— De unde știi?

— Eu le-am construit. Vocea lui Aachen suna disperat. În ceea ce privește caracteristicile…

— Nu e necesar.

Urmă o pauză, apoi din nou Morro.

— Ei bine, asta e tot. Toate confirmările pe care și le-ar putea dori cineva, chiar și pentru cei întârziați mintali.

Deși cele zece bombe pe care le am aici sunt de 3,5 megatone, cea pusă deja în poziție este doar de 1,5 megatone, pentru că, cinstit să fiu, nu sunt sigur de efectul unei bombe de 3,5 megatone, și plus de asta, nici nu aș vrea să se vadă încă efectul unei asemenea bombe."

Urmă o pauză, de care profită Dunne.

— E complet nebun.

— Cât se poate de nebun, zise și Ryder, atâta doar că joacă al dracului de bine. Își organizează discursul cu poze pentru efect, și tot tacâmul.

Morro continuă: „Această bombă, de un metru pe cincizeci de centimetri ar putea intra ușor într-o mașină. Ea este amplasată pe fundul Pacificului, în dreptul orașului Los Angeles cam în dreptul periferiei cartierului Santa Monica Bay. După ce va fi detonată, valul rezultat va avea între cinci și șapte metri înălțime, dar poate atinge de două ori această înălțime dacă va fi orientat spre străzile din estul orașului. Efectele vor fi simțite de la nord de Point Arguello până în sud la San Diego. Locuitorii din Channel Islands, în special, aș vrea să menționez Santa Catalina, ar trebui să își caute un loc mai ridicat. Nu cunoaștem, din păcate, influența acestei explozii asupra faliei Newport-Inglewood, așa că sper că acea regiune a orașului va fi evacuată.

Țin neapărat să vă avertizez împotriva oricărei încercări prostești de a localiza bomba. Aceasta poate fi detonată în orice clipă, și va fi, dacă se va încerca așa ceva, iar în cazul acesta, zona fiind neevacuată, rezultatele vor fi nu îngrozitoare, ci catastrofale. Vreau să spun că orice persoană responsabilă de trimiterea de personal sau navă de investigație în zona cuprinsă între Santa Cruz Island și Santa Catalina va fi direct responsabilă de moartea unui număr imens de oameni.

Am anumite cereri de făcut și acestea vor fi anunțate la ora unu p.m. Dacă nu vor fi rezolvate până la miezul nopții, voi detona bomba la ora 10 a.m. Dacă nici în continuare nu

vor fi rezolvate, următoarele bombe vor fi detonate între apusul soarelui și miezul nopții.”

Și cu aceste drăgălășenii, Morro își încheie mesajul. Prezentatorul începu să prezinte trupa de experți, însă Dunne închise aparatul cu observația că dacă Morro nu era sigur de efectele bombei, cu greu ar fi putut fi experții.

— Ei bine, Ryder, consideră-te un profet, de-acum încolo. Un profet inspirat. Deci o să ne udăm la picioare. Îl crezi?

— Da. Tu nu?

— Ba da. Ce facem?

— Asta-i treaba autorităților, dacă mai există așa ceva. Cât despre mine, iau calea munților.

Delage șopti, dus pe gânduri:

— Pur și simplu nu-mi vine să cred.

— Bravo! îi zise Dunne. Spiritul care a cucerit Vestul. Îți spun eu care e treaba. O să-mi povestești plimbarea ta de mâine pe faleza din Long Beach. Cel mai bine ar fi să-ți rezervi de pe-acum un loc pe vaporașul din Santa Catalina.

Îl învălui pe Delage într-o privire rece, apoi se întoarse spre Ryder:

— Și zici că cetățenii din Los Angeles or să aibă ceva de lucru pentru restul zilei?

— De ce nu privești partea frumoasă a lucrurilor? Cea mai mare bombă din lume în cel mai aiurit oraș din lume! Un motiv perfect pentru a-i face să tresară și să le dea frâu liber la toate fobiile și nevrozele ascunse. N-or să mai prindă farmaciile din oraș o vânzare ca asta în vecii vecilor.

Parker interveni.

— E clar că nu se așteaptă să fie suficient avertismentul ăsta al doilea, pentru că altfel n-ar mai fi avut nevoie de bombele alea de rezervă. Isuse, cererile lui trebuie să fie uriașe.

— Și noi încă nu știm care sunt cererile alea, oftă Dunne. Încă două ore. Nemernicu’ dracului. Știe perfect cum se strânge șurubul unei presiuni psihologice.

Se gândi o clipă.

— Mă întreb de ce n-a șters partea cu referirile la tortură. Ca să nu-și piardă din efect?

— Ai crezut-o? îl întrebă Ryder. Dunne încuviință. Ți-e clar că e adevărat și nu teatru. Ne-a convins. Ce mă intrigă pe mine cel mai mult e că Morro pare să nu-și facă nicio problemă. Pare atât de sigur de el și vorbește prea mult. De ce i-a interzis lui Aachen să ne dea relații despre bombă, ca apoi să ne spună el dimensiunile. Nu prea merge. De obicei face economie de cuvinte, iar astea nu erau necesare. Dacă ni le-ar fi spus Aachen, ar fi fost în regulă. E adevărat, Morro nu a intrat în amănunte, dar am o vagă bănuială că nu astea sunt dimensiunile adevărate. De ce să-ncerce să ne ducă?

— Nu prea înțeleg, unde vrei să ajungi?

— Aș vrea și eu să știu. Ar fi interesant de aflat ce fel de bombe a proiectat profesorul Aachen, sunt curios dacă poți afla.

— O să-l sun pe director și o să-ncerc, deși nu știu dacă o să ne spună. Trebuie să fie top secret și oamenii noștri au o putere destul de limitată de investigație acolo, și doar prin Comisia de Energie Atomică.

— Chiar și într-un caz de urgență națională?

— Am spus că o să-ncerc.

— Încă ceva, dacă poți afla câte ceva despre trecutul șerifului Hartman. Nu mă refer la ce poți găsi în dosarul lui de la poliție. Ori Donahure, ori LeWinter sunt mai mult ca sigur amestecați în numirea lui ca șerif, așa că n-ai ce face cu dosarul oficial. Ceva despre adevăratul lui trecut.

— Aici ți-am luat-o înainte, sergent. Îl avem deja.

— Ei bine, mulțumesc. Și acum, după cele auzite, ce părere mai aveți despre intenția mea de a executa un mic pas de defilare pe drepturile civile ale lui LeWinter?

— LeWinter?! Cine mai e și ăsta?

— Chiar așa, făcu Ryder și ieși, urmat de Jeff și de Parker.

Prima oprire fu în fața clădirii unde își avea sediul *Examiner.* Ryder intră, avu o scurtă discuție cu Aaron, redactorul șef și, după două minute, apăru cu un plic umflat sub braț. În mașină extrase o fotografie și le-o arătă celor doi. Parker o studie cu mult interes.

— Frumoasa și Bestia? Aprilie și decembrie? Cât crezi c-ar da ăia de la *Globe* pe opera asta de artă?

LeWinter era acasă și nu părea să aibă intenția de a o părăsi prea curând. În cazul în care auzise că față de aproapele tău trebuie să manifești o mare bunăvoință, trebuie recunoscut că se ascundea perfect. De altfel nici măcar nu încercă să își mascheze nemulțumirea provocată de violența cu care cei trei polițiști dăduseră buzna în holul său luxos. Parker era cel care vorbea.

— Suntem de la Centrală. Vrem să-ți punem câteva întrebări.

— Sunt judecător.

Demnitatea sa rece izbucni fără ca expresia de pe față să i se modifice.

— Aveți mandat?

— Ai fost judecător. Oricum, ai fost sau ești, este lipsit de importanță. Pentru întrebări nu e nevoie de mandat. Deci, prima întrebare: De ce i-ai dat lui Donahure mandate de percheziție semnate în alb? Nu știai că e ilegal? Tocmai tu, un judecător? Sau vrei să negi?

— În mod sigur.

— Asta e o imprudență pe care un adevărat judecător n-o face niciodată. Crezi că aș fi făcut o astfel de acuzație fără să mă bazez pe ceva? Avem mandatele și o să le poți vedea la sediu. Bun, pentru început am stabilit clar că ești un mincinos. De acum înainte, orice declarație o să faci, va fi considerată din start neadevărată, până la proba contrarie. Deci continui să negi.

LeWinter nu spuse nimic, dar Parker era expert în

interogatorii de orice fel. Continuă:

— Obiectele le-am găsit în seiful de la el acasă, unde am efectuat o percheziție.

— Cu ce drept?

— Nu mai ești judecător, ca să întrebi. Ești arestat.

— Ce acuzație?

LeWinter uita tot timpul că nu mai era judecător.

— Mită și corupție. Le știi pe-astea: șantaj, bani murdari dați și luați pentru polițiști necinstiți. Majoritatea i-a păstrat pentru el.

Îl privi pe LeWinter cu un fel de reproș ironic în ochi.

— Puteai să-l înveți măcar șmecheriile de bază.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Mă refer la metodele de a masca banii proveniți ilegal. Știai că are o jumătate de milion în opt conturi diferite? Ar fi putut să fie totuși mai deștept; măscăriciul i-a depus pe toți în diverse bănci din oraș, când de fapt locul adevărat se află în Elveția. Cel puțin tu i-ai depus în Zürich; banca a colaborat.

Încercarea lui LeWinter de indignare păru de-a dreptul patetică.

— Dacă insinuați că eu, judecător al Statului California, aș fi implicat în vreo tranzacție ilegală cu bani…

— Termină și păstrează-te pentru un judecător adevărat. Noi nu insinuăm, noi știm. Și acum, poate ai chef să ne povestești și nouă cum se face că cei zece mii de dolari găsiți la Donahure aveau amprentele tale peste tot…

LeWinter nu prea avea chef să povestească. Ochii i se mișcau într-una privind în jur și în jos, dar nu din cauza vreunui gând de evadare; pur și simplu nu putea suporta încrucișarea celor trei perechi de ochi duri care îl fixau. Parker îl prinsese în cârlig și nu avea de gând să îl lase să îi scape.

— Să știi că ăsta nu este singurul lucru de care îl acuzăm pe Donahure, din nefericire pentru tine. Există acuzația de spargere, una pentru încercare de asasinat și

una pentru crimă, cu martori și declarațiile respective. Pentru crimă vei fi acuzat ca intermediar.

— Crimă! Crimă!

De-a lungul întregii sale cariere, LeWinter auzise cuvântul de nenumărate ori, dar niciodată nu îi sunase atât de urât.

— Ești prieten cu șeriful Hartman, așa-i?

— Hartman?!

LeWinter părea că nu mai înțelege nimic din ce se petrecea.

— El așa zicea. Plus că ai un dispozitiv de alarmă conectat între biroul lui și seiful tău.

— Ah, Hartman.

— Așa cum îi zici, ah, Hartman. L-ai mai văzut în ultima vreme?

LeWinter începuse să-și lingă buzele, cu grijă, semnul unei anxietăți corozive pe care o învinsese de-a lungul timpului tot încercând să condamne diverși suspecți.

— Nu mai țin minte.

— Dar cum arată mai ții minte, nu? Acum nu l-ai mai recunoaște prea ușor. Serios, partea din spate a capului i-a făcut explozie. Mi se pare destul de necivilizat din partea ta să îți lași un prieten fără ceafă.

— Ești nebun! Ești complet țicnit! N-aveți nicio dovadă!!

Chiar și cel mai proaspăt și fără experiență internist ar fi devenit atent la paloarea intensă și ciudată care îi cuprinsese fața. Un mort ar fi arătat excelent pe lângă el.

— Nu fii atât de original. „Nicio dovadă”! Așa zic toți când sunt vinovați. Unde e secretara ta?

— Ce secretară?!

Ultima întrebare a anchetatorului părea că avusese un efect paralizant în procesele de gândire ale fostului judecător.

— Dumnezeule! Secretara ta, Bettina Ivanhoe. Unde e?

— Mă scuzați.

LeWinter merse la bar și își turnă un pahar de bourbon,

pe care îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Nu părea să îl fi ajutat cu ceva. Parker îi spuse:

— S-ar putea să fi avut nevoie de el, dar nu de asta l-ai băut. Ai nevoie de timp de gândire. Unde e?

— I-am dat liber astăzi.

— Nu te-a prea ajutat băutura. Ai dat-o-n bară cu răspunsul. Când ai vorbit cu ea?

— Azi de dimineață.

— Încă o minciună. Să știi că e la noi în gazdă, cu asistență și tot ce trebuie, așa că nu i-ai dat niciun liber astăzi.

Parker era fără milă.

— În schimb, se pare că ți-ai dat ție liber. Cum de nu ești la Curte, împărțind dreptatea în maniera ta nepărtinitoare?

— Nu mă simt prea bine.

Așa și arăta, de altfel. Jeff îi aruncă o privire tatălui său pentru a vedea dacă nu are cumva de gând să oprească interogatoriul acesta nemilos, însă Ryder îl privea pe LeWinter cu ceea ce se numea o indiferență profundă.

— Nu te simți prea bine?! În comparație cu felul în care o să te simți foarte curând, când o să apari în fața tribunalului, sub acuzație de complicitate la crimă, pleznești de sănătate. Îți spun eu, ești acasă, pentru că unul din complicii tăi, mai bine zis un șef, te-a sunat din Bakersfield și ți-a spus ce să minți. Mai bine spune-ne, cât de bine o cunoști pe Bettina Ivanhoe? Știai, desigur, că numele ei adevărat este Ivanov?

LeWinter tocmai încerca o altă băutură. Rosti cu greutate, aproape ininteligibil:

— Cât timp o să mai… cât timp o să mai dureze interogatoriul ăsta?

— Nu mult, dacă îmi spui adevărul. Te-am întrebat ceva.

— Cum se simte… e secretara mea.

— Doar atât?

— Bineînțeles.

Ryder făcu doi-pași înainte și îi arătă lui LeWinter

fotografiile pe care le luase de la *Examiner.* LeWinter le privi ca hipnotizat după care începu din nou să își lingă buzele.

— O fetiță drăguță, comentă Ryder. Șantaj, bineînțeles. Ea ne-a spus. Nu mă refer la asta, și arătă spre fotografii, ăsta e doar un clenci. Motivul principal, din câte știm noi, e treaba cu traducerea documentelor rusești codificate.

— Codificate?

— Aha, deci recunoști existența documentelor. Mă întreb de ce a vrut Morro să îi faci rost de lista cu numele inginerilor, fororilor și petroliștilor. Și cum de au dispărut douăzeci și șase dintre ei.

— Dumnezeu știe ce tot vorbești acolo.

— Da, el și cu tine. Te-ai uitat la televizor în dimineața asta?

LeWinter scutură din cap, uimit. Nu înțelegea.

— Sau poate că nici nu știi că a detonat o bombă atomică! Și probabil nici despre aia de mâine dimineață amplasată în Santa Monica Bay!

LeWinter nu răspunse și nu reacționă în niciun fel.

— Pentru un judecător eminent cum ești tu, LeWinter, te învârți într-o companie mai mult decât dubioasă.

Acesta avu un moment de luciditate în zăpăceala în care intrase și îl întrebă cu o voce răgușită:

— Tu ești omul care a fost azi-noapte aici!

— Da. Iar ăsta e Perkins de azi-noapte! și Ryder arătă spre Jeff. Îți mai aduci aminte de Perkins? Agentul Ryder, fiul meu. Doar dacă nu ești cumva surd și orb, ar trebui să știi că amicul tău Morro ține în captivitate doi membrii ai familiei noastre. Unul dintre ei, fata mea și sora băiatului, a fost rănită. Așa că suntem cei mai buni prieteni ai tăi. Ei bine, LeWinter, lăsând la o parte că ești corupt până la dracu', un țap bătrân și depravat, un trădător și un complice la crime, mai ești și fraier pe deasupra. Ai fost tras pe sfoară, LeWinter, tot așa cum i-ai tras tu pe sfoară pe Donahure, pe domnișoara Ivanov, pe Hartman. Ai folosit

un peștișor roșu pentru a înscena o legătură cu rușii. Două lucruri vreau să aflu de la tine: cine ți-a dat și cui ai dat mai departe? Cine ți-a dat banii, cartea cu codurile, instrucțiunile să o angajezi pe miss Ivanov și să faci lista cu numele celor douăzeci și șase de dispăruți - și cui le-ai pasat mai departe.

Expresia de pe fața lui LeWinter înregistrase o mică schimbare, i se strânseseră buzele. Jeff îl văzu pe tatăl său înaintând lent, cu o figură impasibilă, cu pistolul în mână. LeWinter închise ochii ridicând o mână în dreptul feței ca pentru a se apăra, se retrase doi pași înapoi și se împiedică de colțul unei carpete. Căzu pe spate și se lovi, nu prea tare, de piciorul unui scaun. Rămase pe spate câteva secunde, cu o privire rătăcită, ca și cum n-ar fi realizat unde se află, sprijinindu-se de marginea scaunului. Nu părea să joace teatru. Rosti cu o voce slabă:

— Am o inimă foarte slăbită.

— O să-ți plâng mâine de milă. Până atunci, ce zici, îți rezistă destul ca să te ridici?

Încet, tremurând tot, folosindu-se de scaun și de masă, LeWinter se ridică pe niște picioare nesigure și rămase încovoiat, sprijinindu-se de masă. Ryder, impasibil, continuă:

— Omul care ți-a dat toate astea. Și cel căruia i-ai dat numele. Sunt una și aceeași persoană?

— Chemați-mi doctorul, șopti LeWinter, masându-și pieptul. Pentru Dumnezeu, am mai avut două atacuri.

Pe figură i se citea fiica și durerea. Era clar că simțea că e în pericol de moarte, și se ruga să fie salvat. Ryder se uita la el cu figura împietrită a unei căpetenii de trib.

— Mă bucur să aud asta.

Jeff se uită îngrozit la tatăl său, dar acesta nu avea ochi decât pentru victima care tremura în fața lui.

— N-o să mă simt cu nimic vinovat dacă o să crăpi și să nu te aștepți să arunc vreun bănuț când o să te ridice dricul. Răspunde, era aceeași persoană?

— Da.

Era o șoaptă abia auzită.

— Același care a sunat din Bakersfield?

— Da.

— Numele!

— Nu îl știu!

Ryder ridică pistolul spre ochii îngroziți ai lui LeWinter.

— Nu îl știu! nu…

Jeff deschise gura pentru prima oară de când veniseră.

— Nu știe.

— Îl cred.

Ryder nu își lua ochii de pe LeWinter.

— Descrie-l!

— Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu pot. Purta o cagulă, îți jur, purta o cagulă.

— Dacă Donahure a săltat douăzeci de mii de dolari, înseamnă că tu ai luat mult mai mult. I-ai dat o chitanță?

— Nu, a spus doar că dacă îmi calc cuvântul, îmi frânge spinarea. Cred că putea s-o facă foarte ușor; era cel mai solid tip pe care l-am văzut vreodată.

— Ah!

Ryder zâmbi încântat, se relaxă, dar continuă, fără să-l încurajeze:

— Încă mai poate s-o facă, ce zici? Ar scuti de necazuri tribunalul și spitalul închisorii.

Scoase o pereche de cătușe și i le puse lui LeWinter, care șopti lipsit de convingere:

— Dar n-ai mandat de arestare.

— Nu fii prost și nu mă face să rid. N-aș vrea să-mi sară vreo vertebră. Astea-s ca să nu-ți treacă prin cap să apeși pe vreun buton aiurea. Sau să încerci să evadezi. Ori să te sinucizi.

Privi fotografia pe care încă o mai ținea în mână.

— Asta o să-mi aducă aminte de tine, în timp ce tu o să putrezești la San Quentin.

Porni spre ușă, dar se opri din drum și se întoarse spre Jeff și Parker.

— Sper că ați notat: nu l-am atins nici c-un deget.

— Maiorul Dunne n-o să creadă asta niciodată, zise Jeff. Nici mie nu-mi vine să cred.

CAPITOLUL ZECE

— Ne-ai înșelat!

Fața lui Burnett era albă și plină de amărăciune; tremura într-un asemenea hal că whiskyul din pahar îi sărea în toate direcțiile, risipă care nu îl caracteriza, de altfel.

— Ne-ai înșelat! Nemernicule! Diavole! Ai făcut o treabă minunată, nu-i așa, cu mixajul înregistrărilor noastre?!

— Hai, profesore, liniștește-te, îl admonestă Morro cu degetul ridicat. Ar trebui să începi să te controlezi, la vârsta asta.

— Și de ce dracu' ar trebui s-o facă? interveni și Schmidt, la fel de furios.

Erau toți cinci acolo, cu Morro, Dubois și două gorile.

— Nu ne gândim la renumele și reputația noastră. Ne gândim la viețile lor, la acele mii de vieți care dacă se pierd, noi vom fi răspunzători, cel puțin moral. Fiecare persoană care a ascultat, a văzut sau a citit despre asta, este acum convinsă că bomba pe care ai plasat-o pe coastă este una de unu virgulă cinci. Dar noi știm că este de trei virgulă cinci, știm al dracului de bine. Ei vor crede că e vorba de aceeași înregistrare, vor crede că tot ce-ai spus s-a făcut cu acceptul nostru. Monstrule! De ce-ai făcut asta?

— Pentru efect.

Morro nu părea șifonat de insulte.

— Cea mai elementară psihologie. Explozia acestei bombe de trei virgulă cinci va avea niște efecte de-a dreptul spectaculoase, și eu vreau ca oamenii să gândească în felul următor: dacă ăsta e efectul unei bombe

de unu virgulă cinci, atunci care ar putea fi efectul uneia de trei virgulă cinci. Iar cererile mele vor cântări în aceeași proporție, nu credeți? În domeniul terorii, totul e posibil.

— Despre tine, cred orice, spuse Burnett, uitându-se la stafia celui care fusese până nu de mult Willi Aachen. Orice, chiar și că ești gata să riști mii de vieți omenești, doar ca să obții un efect psihologic. Pur și simplu nu ai idee ce înseamnă acest val, ce înălțime o să aibă, sau dacă explozia va declanșa un cutremur în falia Newport-Inglewood. Nu ai habar și nici nu-ți pasă. Efectul e tot.

— Cred că exagerezi, profesore. În ce privește înălțimea valului, sper ca oamenii să se îngrijească să depășească cu ceva limitele de siguranță pe care le-am indicat. Cât despre falia respectivă, doar un nebun ar putea să stea în zonă mâine dimineață. Nu prea văd eu grămezi de spectatori îmbulzindu-se mâine dimineață la cursele din Hollywood Park - dar dacă o vor face, este treaba lor. Așa că temerile dumneavoastră nu-și au rostul.

— Nu-și au rostul?! Ai impresia că vor muri doar câteva mii de oameni?

— Nu am niciun motiv să iubesc poporul american, explică Morro cu calmul său monolitic. Americanii nu s-au purtat prea bine cu mine.

După câteva secunde de tăcere, Healey rosti abătut:

— Asta e cu mult mai rău decât mă așteptam. Rasă, religie, politică… nu știu. Omul ăsta e un fanatic nebun, un descreierat.

— Judecătorul LeWinter dorește să dea o declarație, de bună voie, spuse Ryder.

— Zău, chiar vrea?!

Dunne scutură figura tremurătoare, îngrozită, o umbră palidă, aproape de neconceput a impozantei figuri care dominase atâta timp Curtea Centrală de Justiție. Chiar așa, domnule judecător?

— Chiar așa, se băgă Ryder, grăbit.

— Ascultă, sergent, pe judecător l-am întrebat.

— Am fost acolo, Jeff și cu mine. Nicio amenințare, nicio încercare de a-l intimida, de a-l forța.

Parker vorbea ca un profesor cu un elev îndărătnic.

— Singura dată când sergentul Ryder l-a atins, a fost când i-a pus cătușele. Suntem oameni de cuvânt, domnule maior.

— Vă cred.

Se întoarse spre Delage.

— Ușa aia. O să-i iau declarația într-un minut.

— O clipă, înainte să plece, interveni Ryder. Ai ceva despre Hartman?

Dunne își permise primul zâmbet.

— De data asta am avut și noi noroc. Tocmai a sosit ceva. Se pare că Hartman a trăit în străinătate câțiva ani. A locuit la sora lui, care e văduvă, și asta explică de ce numele lui nu figura în cartea de telefoane. N-a stat prea mult plecat, doar până acum vreun an și a călătorit mult. N-ai să ghicești în ce afaceri era, până anul trecut.

— Echipament petrolifer?

— Să te ia dracu', Ryder, spuse Dunne cu răceală în glas. Trebuie neapărat să strici tu omului micile plăceri. Ai ghicit. A fost șef de echipă. Recomandații excelente. Cum de ai știut?

— N-am știut. Cine sunt garanții - cei care l-au recomandat?

— Doi din oamenii de afaceri locali de frunte.

— Donahure și LeWinter.

— Chiar așa.

Ryder îl fixă pe LeWinter.

— Tu și cu Hartman ați făcut lista cu fororii și inginerii, tu i-ai luat din cazurile de la Curte și expunerile companiilor petroliere iar Hartman din experiența personală. Așa e?

LeWinter nu răspunse.

— Măcar nu neagă. Spune-mi, LeWinter, treaba lui era să-i recruteze?

— Nu știu.

— Să îi răpească?

— Nu știu.

— Poate doar să îi contacteze?

— Da.

— Și să îi paseze mai departe?

— Cred că da.

— Da sau nu?

LeWinter își adună o brumă din ce mai rămăsese din demnitatea lui și se întoarse spre Dunne.

— E inuman acest interogatoriu.

— Zi-i cum vrei, îi spuse acesta rece. Continuă, sergent.

— Da sau nu?

— Da, luate-ar dracu'.

— Deci, ca să fim clari, trebuie să fi știut unde sunt trimiși oamenii ăia după recrutare, voluntară sau nu. Așa că, presupunând că Morro era responsabil de dispariția lor, Hartman avea o linie directă cu Morro, ori lua cumva legătura cu el, direct. Cu asta trebuie să fii de acord.

LeWinter se lăsă să cadă pe un scaun. Arăta din ce în ce mai mult a cadavru.

— Dacă zici.

— Și, bineînțeles, tu și Donahure erați pe aceeași linie.

— Nu! strigă revoltat LeWinter.

— Bine.

Ryder era mulțumit.

— Așa mai merge.

— Îl crezi se miră Dunne. Crezi că nu era în legătură directă cu Morro?

— Normal că nu era. Dacă ar fi fost, acuma era mort. Un tip simpatic, Morro ăsta. Chiar și când joacă poker cu cărțile lipite de piept, mâna lui stângă nu știe ce face dreapta. Doar Hartman știa. Morro și-a închipuit că Hartman a fost descoperit sau trădat. De unde era să știe

că am dat de urma lui din cauza legăturii de la sistemul de alarmă dintre biroul lui și seiful lui LeWinter. Nu avea de unde să știe. Dacă ar fi știut, în niciun caz nu i-ar fi expus pe Donahure și pe LeWinter, încărcându-i cu probe false. Le-a dat ordine stricte ăstora ca în cazul în care cineva ajunge la Hartman, care era singurul care avea legătura directă cu el, să îl elimine urgent. Totul e atât de simplu.

Îl privi cu considerație pe LeWinter.

— Domnule maior, vrei să mă scutești de prezența acestui „stâlp" al justiției? Îmi face greață.

După ce acesta ieși, Dunne zise:

— Iată o dimineață rodnică. Te-am subestimat, sergent Ryder. Mă gândeam că o să-i frângi gâtul. Încep să mă întreb dacă eu aș fi reușit așa ceva.

— Ori te naști cu o inimă de aur, ori nu. Ceva nou de la șeful ăla… Barrow, nu? despre felul bombelor pe care le-a proiectat Aachen înainte de a fi săltat de Morro?

— Am vorbit cu el la telefon și a zis că o să-i contacteze pe cei de la AEC și mă sună el. Nu e tipul care să piardă vremea. Era curios de ce ne interesează.

— Nici eu nu știu exact. Ți-am spus că părerea mea e că Morro încearcă să ne abată pe o pistă falsă. Numește-o o nouă încercare de a ajunge nicăieri. Și fiindcă tot veni vorba de Morro, nicio veste de la Manila?

Dunne își privi ceasul și se uită la Ryder cu o privire încărcată de răbdare.

— Ai fost plecat exact o oră și cinci minute. Manila, dacă îmi permiți să îți amintesc, nu este doar la câteva blocuri mai jos pe strada asta. Altceva?

— Ei bine, dacă tot te oferi…

Dunne își închise ochii.

— Amicul lui Carlton din Illinois spunea ceva despre un tip uriaș din grupul de aiuriți cu care flirta Carlton. LeWinter tocmai mi-a pomenit despre o persoană de același calibru care l-a amenințat că îi frânge spinarea. Ar putea fi unul și același. Ăștia de doi metri nu sunt chiar pe

toate drumurile.

— Doi metri?

— Așa spunea amicul lui Carlton. Nu cred că e prea greu de aflat dacă vreunul de talia asta a fost acuzat sau condamnat pentru ceva în perioada aia în California. Și nici să afli dacă făcea parte sau nu din vreo organizație de aiuriți și care e aia. Nu poți să ascunzi un tip de mărimea asta și se pare că persoana nici nu se prea obosește să se ascundă. Și mai rămâne problema cu elicopterele.

— Ah.

— Nu orice fel de elicoptere. Un tip special. Ar fi foarte drăguț din partea ta să îi dai de urmă.

— Floare la ureche, rânji Dunne. În primul rând că în statul ăsta sunt mai multe elicoptere decât în orice zonă de pe glob. Și pe urmă, FBI-ul e suprasolicitat…

— Suprasolicitat!! Ascultă, domnule maior, n-am chef de poante slabe în dimineața asta. Opt mii de agenți și ce-au obținut? Un zero mare. Te-aș putea întreba cu ce se ocupă ei acum și aș obține același răspuns. Când am spus un elicopter special, m-am gândit la unul foarte, foarte special. Acela care a transportat bomba în Yucca Flat. Sau poate cei opt mii de agenți au și rezolvat treaba asta?!

— Explică-te.

Ryder se întoarse spre Jeff.

— Jeff, ai zis că știi zona. Yucca și Frenchman Flat.

— Am fost pe-acolo.

— Poate un vehicul să lase ceva urme pe acolo?

— Desigur, dar nu peste tot. E foarte multă stâncă. Dar și pământ moale și pietriș. Sunt ceva șanse.

— Și acum, domnule maior: s-ar putea ca vreunul dintre cei opt mii de aleși să fi căutat ceva urme în zona craterului, urme de camioane, mașini, căruțe, etc. - asta dacă nu cumva le-au șters ei când au dat buzna.

— Eu nu am fost acolo, sergent. Delage? Acesta ridică receptorul. Elicoptere? Vreo speculație interesantă?

— Cred că da. Eu, dacă aș fi fost în locul lui Morro, și ar

fi trebuit să plasez o bombă cu hidrogen în Pacific, aș fi eliminat toate scamatoriile care atrag atenția cuiva, cum ar fi transportatul în camion de-a lungul coastei și apoi transferarea bombei într-o barcă.

Dunne era sceptic.

— Totuși, sunt o grămadă de elicoptere în statul ăsta.

— Să ne limităm la comunități, la ciudați, la descântați.

— Cu sistemul nostru rutier de transport…

— Să ne limităm la zona muntoasă. Adu-ți aminte, ne-am hotărât să îi situăm la înălțime.

— Ei bine, cu cât grupul e mai ciudat, cu atât tinde spre mai sus. Cred că mai bine am folosi roza vânturilor. Elicopterele sunt destul de scumpe, dar ar putea fi închiriate cu ora, deși, să încerci să convingi un pilot să îți transporte o bombă cu hidrogen…

— Poate nu e vorba de un pilot și un elicopter de la un centru de închirieri. Poate e vorba de un camion. Au mai folosit așa ceva, să transporte marfa de la San Ruffino.

— Ai auzit, Leroy? întrebă Dunne.

Acesta dădu din cap și, ca și Delage, apucă telefonul.

— Mulțumesc.

Ryder chiar arăta mulțumit.

— Asta-i tot. Ne mai vedem după-amiază.

Jeff își privi ceasul.

— Nu uita. Patruzeci și cinci de minute. Morro va fi din nou în eter cu cererea, șantajul, sau dracu' știe ce.

— Nu știu dacă ajung. Oricum, o să-mi povestiți voi.

— Dar unde pleci?

— La bibliotecă. Studiez istoria contemporană și stau cam prost cu lectura.

— Aha.

Jeff se uita cum se închide ușa după el, apoi îl întrebă pe Parker.

— N-am înțeles. E normal?

— Dacă el nu e, cine e?

Ryder sosi acasă după o oră și jumătate și îi găsi pe Jeff și pe Parker în fața televizorului, cu câte o bere în mână. Ryder părea a fi în toane foarte bune. Nu zâmbea larg, nu râdea și nici nu era pus pe glume, dar așa îi era felul. Dar pentru un om cu doi membri ai familiei ținuți ostateci și sub amenințarea de a fi vaporizat plutind în aer, era liniștit și relaxat.

Se uită și el la ecranul televizorului, ce arăta sute de mici nave, unele cu pânzele ridicate, care se amestecau într-o dezordine de nedescris, trecând unele pe lângă altele aparent la întâmplare și cu o frecvență care părea produsă doar de o determinare oarbă. Era un port închis cu vreo șase cheiuri care dădeau într-un canal central.

Spațiul pentru manevre era minim și haosul total.

— Pe legea mea, zise Ryder. Asta e ceva. Bănuiesc că la fel a fost la Trafalgar sau Jutland. Și alea au fost niște bătălii maritime foarte confuze.

— Tată. Jeff avea o răbdare de erou. E Marina del Rey din Los Angeles. Proprietarii de iahturi încearcă să plece.

— Cunosc locul. Șmecherii de la Yacht Club California și Del Rey Yacht Club, etalându-și cunoscutul lor sânge rece. În felul ăsta n-o să le ia mai mult de o săptămână să iasă de-acolo. Dar ce-o fi cu graba asta? Incidentul va fi o problemă pentru Morro, și bănuiesc că aceeași treabă se întâmplă în mai toate porturile din Los Angeles. Doar tipul a zis că orice mișcare ciudată în zona cuprinsă între Santa Cruz Island și Santa Catalina va avea ca efect detonarea bombei. Peste câteva ore vor fi câteva mii de nave în apele astea. Treaba asta i-a scăpat din vedere lui Morro, deși oricine putea s-o prevadă.

— Din câte spunea speakerul, se pare că nimeni nu încearcă să se apropie de locul ăla. Se vor folosi canalele Santa Barbara și San Pedro pentru îndepărtarea de coastă pe cât posibil spre nord sau spre sud.

— Prostii. Chiar și o bărcuță poate supraviețui unei marei. Nu e cu mult mai primejdioasă decât un val mai

rapid. Doar când dă de vreun banc sau de gura unui estuar începe să se adune și să formeze adevăratul val mareic. Așa că de unde toată amețeala și confuzia asta?

— Panica, spuse Parker. Proprietarii de mici ambarcațiuni încearcă să le scoată din apă și să le transporte pe uscat, însă doar câțiva reușesc s-o facă, iar cei care se ocupă de asta sunt atât de încărcați că nu rezistă ritmului. Motorina și benzina sunt aproape epuizate, iar cei care au fost alimentați sunt atât de înghesuiți de ceilalți că nu pot să plece. Mai sunt și ceilalți care pornesc cu toată puterea înainte de a-și desprinde parâmele de ancorare.

Parker clătină din cap cu tristețe.

— N-aș crede ca populația atât de urbană a Californiei să devină prea repede un popor de oameni ai mării.

— E și normal, spuse Jeff. Noi suntem un auto-popor recunoscut. Deși n-ai zice-o, după imaginile pe care ni le-au arătat acum câteva minute, o versiune asemănătoare, dar pe uscat cea mai mare învălmășeală de mașini pe care am văzut-o până acum. Mașini folosite drept tancuri pentru a-și face loc. Șoferi ieșind din mașini pentru a se pocni unii pe alții ca nebunii. Incredibil!

— Așa o fi peste tot, zise Ryder. Pariez că Morro e acum pe spate, urmărind scenele extaziat. Și la fel, toți ăia din est. Barosanii orașului au dat ceva instrucțiuni?

— N-am auzit s-o fi făcut până acum.

— O vor face. Dați-le doar puțin timp. Așa fac toți politicienii. Așteaptă să vadă ce face majoritatea populației, ca apoi să le spună să facă ceea ce fac deja. E ceva de mâncare în casa asta?

— Cee? Jeff părea să nu înțeleagă. Aa, da. Sunt sandviciuri în bucătărie.

— Mulțumesc.

Ryder dădu să plece, dar se opri brusc, cu ochii pe ecran.

— Ce coincidență extraordinară! Să sperăm că e de bun

augur pentru noi, nu pentru Morro.

— Ne spui și nouă despre ce e vorba?

— Vezi cheiul ăla din dreapta jos? Asta e! E în sud-est. Clar. Doar dacă nu sunt total greșit, asta e sursa tuturor necazurilor noastre.

— Cheiul ăla?! zise Jeff neîncrezător.

— Numele lui: Mindanao.

Un minut mai târziu, Ryder se lăsa într-un fotoliu, cu un sandvici într-o mână și o bere în cealaltă, privind cu coada ochiului la televizor. Deodată se uită foarte atent.

— Iată ceva interesant.

Pe ecran, trei avioane bimotoare particulare se angajaseră într-o triplă coliziune. Pământ, mare, aer. Clătină din cap.

— Cunosc locul ăsta: Clover Field din Santa Monica. Ai zice că toți controlorii de zbor sunt în concediu, în Sierra.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, explodă Jeff. Ești cel mai exasperant și enervant personaj pe care l-am cunoscut! N-ai nimic de zis despre ultimatumul lui Morro?

— Ei bine, nu.

— Isuse!

— Fii rezonabil. N-am văzut, n-am auzit, n-am citit nimic despre el.

— Isuse, repetă Jeff și renunță să mai zică ceva.

Ryder îl privi pe Parker întrebător.

— Morro a vorbit din nou. Ca de obicei, doar că de data asta a fost mai zgârcit cu cuvintele. Ultimatumul său sună cam așa: „Îmi veți da localizarea și toate lungimile de undă ale tuturor stațiilor radar americane, atât pe coasta de vest cât și pe cea de est, bombardiere și avioane de vânătoare în țară și în bazele NATO, sateliți spioni în totalitate, sau de nu, declanșez bomba.”

— A spus el asta?

— Chiar și mai mult, dar ăsta e rezumatul.

— Rahat! V-am spus că nu merită să te deranjezi. Îl credeam mai deștept pe Morro ăsta. Cred că flăcăiașii din

jurul Pentagonului și al Potomacului se învârt mai dihai decât într-o centrifugă de mare viteză.

— Nu îl crezi?

— Dacă asta reiese din ce spun, înseamnă că așa e.

— Dar, tată, ascultă…

— Ascult pe dracu'! Rahat! Poate ar trebui să-mi revizuiesc părerea pe care mi-o formasem despre Morro. Sau poate că știe foarte bine că cererea este imposibilă și că nu i se va accepta. Poate că asta și vrea. Dar încercați să convingeți populația americană - și în special pe cea din zonă - de asta. V-ar lua o grămadă de timp, iar noi nu avem o grămadă de timp.

— Cerere imposibilă? întrebă Jeff prudent.

— Dă-mi voie să mă gândesc.

Mușcă din sandvici și mai luă o gură de bere în timp ce se gândea.

— Trei fapte rezultă de aici, și niciuna nu o să meargă la cei din Pentagon, care nu sunt chiar așa de înghesuiți cum urlă columniștii din New-York și Washington. Întâi și-întâi, ce i-ar împiedica pe cei de la Pentagon să-i bage pe gât lui Morro o găleată de informații false? Cum ar putea Morro să-și dea seama, cum ar putea el să verifice? Imposibil. Pe urmă, Pentagonul mai degrabă ar prefera să vadă California ștearsă de pe fața pământului decât să deconspire prima apărare în cazul unui atac nuclear. În al treilea rând, dacă e să radă Los Angeles și San Francisco de pe fața pământului - și să presupunem că îi stă în putință s-o facă - ce l-ar împiedica să facă același lucru cu New York, Chicago, Washington și așa mai departe până la obținerea prin metode directe a ceea ce ar fi obținut prin metode indirecte, reducându-ne radarul la tăcere? Nu are absolut niciun sens. Dar toate se potrivesc.

— E foarte frumos, spuse Parker, e foarte frumos că stai și faci o mostră de judecată olimpiană, însă părerea asta ți-ai format-o de mult, și de-aia n-ai avut nevoie să asculți ce urma să spună Morro; erai sigur că nu va spune nimic din

ceea ce tu erai convins că nu va spune.

— Destul de subtil, sergent Parker. Deși, cam confuz.

— Tocmai ai spus că totul se leagă.

— Mda.

— Știi ceva în plus față de noi?

— Nimic în plus, exceptând cele citite în studiile de istorie comparată contemporană și despre cutremure, lucru pentru care Jeff crede că ar trebui să merg să consult un psihiatru.

— Dar nu am spus…

— Nu trebuie neapărat să vorbești ca să spui ceva.

— M-am prins, zise Parker. Toți detectivii adevărați au o teorie. Ai o teorie?

— Ei bine, cu toată modestia care mă…

— Modestie? Deci soarele apune acum spre est? Cred că știu care e teoria asta a ta. Mindanao?

— Mindanao.

După ce Ryder termină ce avea de spus, Ryder îl întrebă pe Jeff:

— Ei, ce părere ai?

— Încă n-am înghițit-o în întregime.

În vocea lui Jeff se simțea o undă de protest.

— Vreau să zic, de-abia acum încep s-o realizez. Trebuie să mă mai gândesc.

— Hai, băiete, zii. Primele impresii.

— Ei bine, nu prea văd goluri. Cu cât mă gândesc mai mult - iar dacă m-ai lăsa aș gândi mai mult - cu atât văd mai puține, încep să cred că ar putea fi bună.

— Uită-te la bătrânu' tău. Vezi vreo urmă de „ar putea" pe fața lui?

— E doar o expresie vie a îngâmfarii. Ei bine, nu văd niciun loc unde să scârțâie. Cred că așa e.

— Deci asta-i treaba, John. Parker era de-a dreptul jovial, compliment din ăsta nu mai pupi tu în viața ta de la fii-tu. Haideți, domnilor, să mergem să vedem ce-o să zică

maiorul Dunne.

Maiorul Dunne nici măcar nu se osteni să spună că teoria are vreun sens. Se întoarse spre Leroy și îi spuse:

— Fă-mi legătura cu Barrow. Și spune să mi se pregătească elicopterul. Își frecă vioi mâinile. S-ar părea că ai de gând să zbârlești câțiva tipi din Los Angeles, sergent!

— Dumneata o să-i zbârlești. Eu nu mă prea pricep să discut cu superiorii. Șeful dumitale părea destul de uman, dar despre Mitchell, n-aș putea spune. Cunoști treaba la fel ca și mine, și oricum, e doar o teorie. Singurul pe care într-adevăr doresc să îl văd e profesorul Benson. Ai putea să ne aranjezi o întrevedere.

— Perfect. Doar dacă zbori spre nord.

— Ăsta-i șantaj!

— Bineînțeles.

Dunne îl privi zâmbitor.

— Sunt câteva motive foarte serioase să mă însoțești. Primul - împușcăm doi iepuri dintr-un foc - Pasadena e doar la zece minute de zbor de acolo. Al doilea e că dacă nu-i dai gata pe Barrow și Mitchell, o să creadă că ești lipsit de curajul de a-ți susține propriile convingeri. Tu poți vorbi cu ei într-un stil pe care dacă l-aș folosi eu, aș fi dat afară instantaneu. Mi-ar putea pune unele întrebări la care nu aș putea răspunde, chit că mi-ai spus tot ce zici că știi, dar poate că acum ai desconsiderat unele detalii, irelevante pe moment. Ce rost ar avea să rămâi aici? N-ai loc de-ntors, și știi asta. Să poți să îi convingi singur pe mandarini e o mare realizare.

Dunne zâmbi.

— Chiar ai fi în stare să mă lipsești de plăcerea unei întâlniri de genul ăsta?

— Vă spun eu, zise Jeff, îi e frică de lupii ăia mari și răi.

Ca toate încăperile de acest gen, destinate să dea

ocupanților adevăratul sens al propriei lor importanțe, sala de conferințe era impresionantă. Era singura încăpere din clădire care avea pereții îmbrăcați în mahon; pe ei atârnau tablouri ale unor indivizi ca ilustrația la topul inamicilor publici, dar care în realitate erau foști și prezenți directori și funcționari superiori ai Biroului Federal.

În mijloc, singura masă în întregime din mahon din clădire, înconjurată de singurele douăsprezece fotolii îmbrăcate în piele din clădire. Fotoliile erau bătute în nituri din alamă. În fața fiecărui fotoliu era câte o mapă de birou din piele, indispensabile unei adevărate săli de conferință și de altfel, inutile, câte un suport din alamă pentru creioane și stilouri, o cană cu apă și pahare. Barurile bine garnisite erau în sertarele care alunecau foarte ușor.

Efectul general era ușor diminuat de două scaune pentru stenografi, în fața unei baterii de trei telefoane colorate: unul roșu, unul alb și unul negru. Stenografii nu erau de față în această după-amiază; era o ședință top secret de maximă importanță națională și fețele majorității celor doisprezece bărbați așezați reflectau neplăcerea pe care acest lucru le-o provoca.

Capătul rotunjit al mesei nu fusese ocupat de nimeni; Barrow și Mitchell erau așezați la o distanți egală față de axul longitudinal al mesei, așa că niciunul dintre ei n-ar fi putut fi socotit șef de lucrări. Cerul să fi căzut în clipele acelea și tot n-ar fi împiedicat desfășurarea protocolului: amândoi aveau câte trei funcționari superiori la masă - niciunul nu fusese prezentat - și toți își aduseseră cu ei servietele din care scoseseră niște documente care păreau extrem de importante. Faptul că nu aveau nicio legătură cu problema ce trebuia discutată nu avea nicio importanță: într-o sală de conferințe, ori învârți niște hârtii, ori ești un nimeni.

Mitchell luă cuvântul; printr-o aruncare banală cu banul, se hotărâse ca el să deschidă conferința.

— Ca să încep, aș dori, în cei mai politicoși termeni, să îi invit pe sergentul Parker și pe agentul Ryder Jeff să părăsească sala.

— De ce? întrebă Ryder.

Nimeni nu comenta ordinele lui Mitchell, așa că acesta îl fixă pe sergent cu o privire de gheață.

— Dă-mi voie, sergent, tocmai voiam să mă explic. Această întrunire este la cel mai înalt nivel al securității naționale, și ca atare nu poate participa oricine. De altfel, amândoi sunt ofițeri de poliție inferiori care au renunțat la poziția lor și nu dețin o altă însărcinare oficială. Este, cred, o atitudine rațională.

Ryder îl privi câteva clipe pe Mitchell, apoi pe Dunne, care stătea vizavi de el.

— M-ai adus atâta drum doar ca să ascult tâmpeniile astea pompoase și arogante?

Dunne își studia unghiile; Jeff se uita în tavan, ca și Barrow, de altfel. Mitchell se întunecă; tonul vocii sale ar fi putut îngheța mercurul într-un termometru.

— Cred că n-am auzit bine, sergent?!

— În cazul asta de ce nu lași locul unuia care e-n stare? Am fost cât se poate de clar. Nu eu am cerut să vin aici. Vă cunosc foarte bine reputația, și nu dau pe ea o para chioară. Dacă îi dați afară pe Parker și pe fiul meu, înseamnă că mă dați afară și pe mine. Spuneți că nu au un caracter oficial, ca prezență; ei bine, nici dumneavoastră nu aveți. Au dreptul să vă dea afară de aici exact atât cât aveți dumneavoastră să îi dați pe ei; nici dumneavoastră nu aveți vreo jurisdicție oficială în Statele Unite. Dacă nu înțelegeți asta și nu terminați odată să vă legați de niște oameni care își fac cinstit datoria, atunci înseamnă că a sosit timpul să pasați scaunul cuiva competent

Ryder îi privi pe îndelete pe cei din jurul mesei, dar nimeni nu părea dispus să comenteze ceva. Fața lui Mitchell încremenise. Pe cea a lui Barrow se așternuse o expresie de imparțialitate liniștită și judicioasă; părea un

tip care doar trage cu urechea, dar nu pare dispus să intervină în discuție.

— Așa că, odată ce-am stabilit că nu sunt aici decât vreo șapte persoane fără vreun caracter oficial în afacerea asta, să continuăm. Domnul Parker și fiul meu deja au o contribuție importantă, maiorul Dunne o poate confirma. Au contribuit la rezolvarea cazului asasinării unui șerif local, la arestarea unui șef al politiei pentru asasinat și de asemenea la arestarea pentru complicitate la crimă a unui judecător deja considerat ca ales secretar al Curții Supreme de Justiție a statului. Toți trei erau băgați până la gât în cazul de față. Toate astea ne-au dus la obținerea unor informații extrem de valoroase.

Mitchell își înghiți buzele mai mult de un centimetru. Barrow era în continuare impasibil; era clar că fusese pus în temă de către Dunne și era și mai clar că nu dorea să se afle acest lucru.

— Îi schimb, ce a realizat CIA? O să vă spun: a continuat să se facă de râs în general, iar directorul ei în special. Să nu mai vorbim de aruncatul banilor în vânt pe taxiuri prin trimiterea agenților să cotrobăie la Geneva după niște așa zise informații secrete, dar care erau de fapt de domeniul public încă de acum doi ani. Ce altceva în afară de asta? Oricine poate spune: zero!

Barrow tuși discret.

— Nu ești cumva prea intransigent, sergent?

Ar fi putut pune și mai mult reproș în voce, dacă ar fi încercat.

— S-ar părea că intransigența este singurul limbaj pe care îl înțeleg unii oameni.

Vocea lui Mitchell se făcu auzită printre trosniturile gheții.

— Mi-am dat seama, sergent. Ai venit să ne înveți cum să ne facem meseria.

Dar Ryder nu terminase și nu avea de gând să îl lase cu una cu două.

— Nu sunt sergent. Sunt un cetățean particular și nu sunt supusul nimănui. N-aș putea să învăț CIA mare lucru - n-aș ști cum să răstorn guverne sau să asasinez președinți. Nici celor de la FBI n-aș putea să le dau lecții. Tot ce îmi doresc e o audiere corectă, deși încep să cred că de fapt mi-e indiferent dacă va fi sau nu.

Îl privea fix în ochi pe Mitchell.

— Ați putea să vă abțineți și să mă lăsați să explic de ce am fost adus aici împotriva voinței mele, sau ați putea să n-o faceți. Oricum găsesc atmosfera de aici stânjenitoare, ca să nu spun ostilă, iar maiorul Dunne deține esențialul.

Mitchell spuse pe o voce atonală.

— Explică-te.

— Nici exprimarea asta nu-mi place.

Barrow tresări. Mitchell sărise calul. Acel „explică-te” semăna perfect cu expresia folosită de un administrator înainte de a da afară un servitor.

— Vă rog, interveni Barrow, ridicându-și palmele. Ne-am dat seama că ești tipul de om care spune lucrurilor pe nume. Te rog să mă crezi că nu ați fost aduși aici de pomană. Vă vom asculta cu cea mai mare atenție.

— Mulțumesc.

Ryder trecu la subiect.

— Ați văzut cu toții străzile din jurul acestui bloc. Pe drum încoace am văzut sute de străzi în aceeași situație. Blocate, sufocate, lumea fuge înnebunită. Nu îi condamn, dacă locuiam aici și eu aș fi făcut la fel. Ei cred că Morro va detona bomba mâine la ora zece, și eu cred la fel. Ba eu cred că e gata să facă la fel și cu celelalte zece pe care pretinde că le mai are. Ceea ce nu îmi inspiră mie încredere pentru moment este obiectul cererilor sale. Este mai mult decât o simplă nebunie, iar noi trebuie să o considerăm exact așa, adică o amenințare în vânt, o pretenție lipsită de sens care nu poate fi îndeplinită.

— Poate că ar trebui să știți și voi, interveni Barrow, chiar înainte de sosirea voastră, ne-a parvenit știrea

despre protestele lansate de la Moscova și Beijing și de la ambasadele lor din Washington în care se jură pe albul imaculat al fulgilor de nea că sunt nevinovați de acuzațiile care li se aduc, deși nimeni nu i-a acuzat de nimic, dând vina pe complotiștii capitaliști ațâțători de război. E pentru prima oară în istorie când rușii sunt de acord cu chinezii într-o problemă.

— N-ar putea fi vorba de obișnuitele negări?

— Nu, sunt sigur că sunt cinstite.

— Nu trebuie să-i acuzăm, ideea e ridicolă.

— Ești sigur că faptul că ai desconsiderat proba unei oarecari conexiuni comuniste nu te-a influențat în vreun fel?

— Sunt sigur. Și dumneavoastră la fel.

— Eu n-aș fi așa sigur, interveni Mitchell.

— Oh, sunt sigur de asta. Ultimul lucru pe care-l faceți în fiecare noapte e să vă uitați sub pat.

Mitchell de abia reuși să atenueze scrâșnetul dinților.

— Dacă asta nu, atunci ce?

Cuvintele erau destul de inofensive, dar tonul nu lăsa niciun dubiu asupra faptului că Mitchell era hotărât să lupte până la moarte împotriva fiecărei vorbe rostite de Ryder.

— Dar să continui. Se pare că totul începe în Filipine. Sunt sigur că știți cu toții ce se întâmplă acolo, iar eu numai expert în afaceri externe nu sunt, dar am citit cam tot ce se poate citi într-o bibliotecă publică, până acum câteva ore. Voi face un scurt rezumat, atât pentru mine, cât și pentru dumneavoastră.

Filipinele trec printr-o puternică criză financiară; planuri de dezvoltare uriașe, creșterea debitelor interne și externe, masive cheltuieli militare - ce mai, o situație critică. Dar, la fel cum fac multe țări când pușculița se golește, se sprijină pe Unchiul Sam. Iar ei se află într-o excelentă poziție pentru a face presiuni.

Filipinele sunt punctul cheie al strategiei militare

americane în Pacific, iar uriașa flotă a Șaptea ancorată în Sudic Bay, ca și baza lui Air Force, de o importanță strategică crucială, sunt privite de către Pentagon ca indispensabile, așa că se plătește chiria care este cerută.

Sudul Filipinelor, insula Mindanao, este locuită în principal de musulmani. Se știe. Spre deosebire de creștini, musulmanii nu au legi morale împotriva uciderii speciei umane în general, atâta vreme cât e de altă religie. Conceptul de război sfânt este o parte integrantă a vieții lor, și asta fac ei acum - poartă o sfântă cruciadă împotriva președintelui Marcos și a guvernului format în general din catolici. Ei îl consideră un război sfânt religios purtat de populația asuprită. Cât de just sau injust este acest război, n-aș putea să vă spun eu. În orice caz, e foarte trist. Ei bine, presupun că toate astea vă erau cunoscute.

Ceea ce s-ar putea să nu știți, este faptul că ei au cam aceleași sentimente și față de Statele Unite. Congresul nu se amestecă în treburile lui Marcos, care se pare că folosește o bună parte din milioanele de dolari primiți pentru înăbușirea răzmeriților musulmanilor. Și mai puțin cunoscut este faptul că musulmanii nu se prea dau în vânt nici după ruși, chinezi sau vietnamezi, și nu pentru că aceste țări le-ar fi făcut vreun rău, ci doar pentru că guvernul filipinez a stabilit relații cordiale și diplomatice cu aceste țări, iar țările care întrețin bune relații cu guvernul filipinez sunt automat trecute pe lista neagră de către musulmanii din tabăra adversă.

Ce le lipsește musulmanilor sunt armele. În cazul în care ar fi înarmați la același nivel cu cele opt batalioane de infanterie bine dotate ale guvernului - bine dotate mai ales prin grija și curtoazia Unchiului Sam - ar putea discuta de pe niște poziții mai solide. Până anul trecut, puținul armament pe care îl dețineau provenea din Libia - asta până ce Imelda Marcos a făcut o călătorie acolo și a avut niște discuții intime cu colonelul Gaddafi și ministrul său de externe Ali Tureiki.

Așa că, ce le mai rămânea de făcut? În Filipine nu puteau obține armament și nici nu puteau să îl fabrice. Chiar dacă nu ar fi urât America, nu exista nicio posibilitate ca America să le furnizeze arme insurgenților. Nu au tratat nici cu comuniștii, și până și confrații lor libieni le întorseseră spatele. Așa că rebelilor le-a mai rămas o singură soluție. Orice mare firmă de armament livrează armament oricui pentru bani sau petrol, indiferent de rasă, credință sau politică. De ce n-ar face-o? Doar guvernele o fac tot timpul - America, Anglia și Franța sunt cele mai rele exemple.

Deci soluția e simplă: fă rost direct de la inamic. În cazul nostru, nefericitul inamic a fost să fie Unchiul Sam. O alegere bună, nu? Jefuiește-l, lovește-l și, ca să dobori doi iepuri dintr-un foc, discreditează Uniunea Sovietică și China, folosindu-i drept perdea de fum. Asta e ceea ce cred eu că se întâmplă în momentul ăsta în California.

Ce e mai groaznic e că trebuie să nu uităm că musulmanul are mână liberă din partea Coranului să lovească în oricine care nu e musulman. Și atâta vreme cât ai conștiința curată, ce mai contează că e unul sau un milion? Dacă în dragoste și în război totul e permis, cum e într-un război sfânt?

— E o ipoteza interesantă, spuse Mitchell.

Tonul era al unuia care îl ascultă pe altul teoretizând despre cum e făcută luna din brânză verde.

— Te bazezi pe niște probe, desigur?

— Nimic din ceea ce ați putea numi o probă evidentă. Eliminări de fapte, circumstanțe care converg, oricum, mai bine decât nimic. Deocamdată este singura teorie care explică situația în care ne aflăm.

— Dar spuneai că urmăresc să facă rost de bani. Dacă-i așa, de ce nu șantajează guvernul pentru bani?

— Nu știu. Am o idee, dar e foarte vagă. Pe urmă, caracteristicile vocii, spun experții, sunt ale cuiva din Asia de Sud-Vest, care include Filipinele. În al treilea rând -

este sigur - că este în asociație cu Carlton, presupusul răpit adjunct al șefului securității de la San Ruffino și de asemenea știm cu siguranță despre Carlton că a fost la Manila în repetate rânduri. În al patrulea rând, dacă Morro are o slăbiciune, aceasta ar putea fi automăgulirea fanteziei sale, luându-și un nume asociat acțiunii pe care o conduce. În prima fază a fost vorba de furtul combustibilului nuclear, așa că se prea poate să-și fi dat numele după numele locului de unde s-a furat combustibilul: Morro Bay. Cinci: nu este singurul golf din lume cu numele ăsta; mai există unul în Filipine, Morro Bay. Șase: este în Mindanao, centrul mișcării insurgenților. Șapte: anul trecut, Morro Bay a fost teatrul celui mai puternic dezastru natural din istoria Filipinelor. Un cutremur la gura fluviului a dat naștere unei maree gigantice[6] care a provocat moartea a cinci mii de persoane, lăsând alte șaptezeci de mii fără locuință. Pentru mâine ni s-a promis o maree gigant și pariez că pentru sâmbătă avem rezervat și un cutremur. Acesta ar putea fi călcâiul lui Ahile pentru Mono. Prea dorește ca numele lui să fie legat de arme, maree și cutremure.

— Asta numești probe?!

Mitchell era scârbos și putea fi și mai scârbos.

— N-avem dovezi, de acord. Urme, asta-i totul. Sunt cele mai importante. În munca de poliție nu poți face nimic fără ele. Începi să vânezi acolo unde arată copoii. Să privim problema din alt punct de vedere. Caut o rocă magnetică și folosesc o busolă. Acul se mișcă și se stabilizează. Asta poate indica direcția rocii magnetice. Instalez o a doua busolă care indică aceeași direcție. Poate fi o coincidență, deși una remarcabilă. Mai instalez încă cinci busole și

[6] O traducere mai adecvată în acest context ar fi: *tsunami* - valul mareic reprezintă o undă energetică de tip mecanic ce se propagă prin apa oceanelor, ca urmare a producerii unor erupții subacvatice, sau și a unor cutremure submarine sau de coastă foarte puternice (7-9 grade pe scara Richter).

toate indică aceeași direcție. Nu mă mai gândesc la coincidențe. Am aici șapte ace indicatoare și toate arată spre Mindanao.

Ryder făcu o pauză.

— Eu sunt convins. Dar înțeleg, desigur, că dumneavoastră, domnilor, ați avea nevoie de un fel de dovadă.

Barrow spuse:

— Cred că sunt convins, de-ar fi numai pentru faptul că nu pot vedea niciun ac arătând spre vreo altă afurisită de direcție. Dar o dovadă ar prinde bine. Ce-ați numi dumneavoastră dovadă, domnule Ryder?

— Din punctul meu de vedere, orice răspuns la una din cele șapte întrebări bizare.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar.

— Care e locul de origine al lui Morro? Unde-l putem localiza pe uriașul între șase și opt picioare, care trebuie să fie locotenentul major al lui Morro? Ce fel de bombă a proiectat profesorul Aachen? Cred că Morro a mințit referitor la dimensiunile ei pentru simplul motiv că nu ar fi trebuit să o menționeze deloc.

Își întoarse spre Barrow și Mitchell privirea plină de reproș.

— Înțeleg că AEC a tras obloanele în privința asta. Dacă dumneavoastră doi nu le puteți deschide, domnilor, atunci cine poate? Deci, vreau să aflu dacă există, sus, în munți, organizații particulare care-și folosesc propriile elicoptere. Sau propriile dube. Maior Dunne se ocupă de aceste două probleme. Apoi, mi-ar place să știu dacă Morro intenționează să ne amenințe cu un cutremur sâmbătă. Am spus că sunt sigur că da. Și, în cele din urmă, aș vrea să știu dacă Poșta poate descoperi existența vreunei legături radiotelefonice între Bakersfield și un loc numit Adlerheim.

— Adlerheim?

Mitchell își mai pierduse din intransigență. Era rezonabil să presupui că nu ajunsese director din cauză că un văr al

mătușii lui cunoștea nu știu ce stenodactilograf dintr-un birou al CIA.

— Ce-i aia Adlerheim?

— Eu știu, răspunse Barrow. Sus, în Sierra Nevada. E numit Trăsnaia lui Von Streicher, nu-i așa?

— Da. Cred că acolo îl vom găsi pe Morro. Se supără cineva dacă fumez?

Nu numai că nu obiectă nimeni; nici nu păreau să-i fi auzit rugămintea. Erau preocupați. Cu ochii închiși, își sondau adâncurile, studiau hârtiile din fața lor, sau infinitul. Ryder mai avea aproape trei centimetri din țigara lui Gauloise când Barrow luă cuvântul.

— Ați nimerit-o, domnule Ryder. Auzindu-vă, cred că nimeni de aici nu intenționează să nu țină seama de cele spuse.

Și, cu un gest, arătă că nu-l ia în seamă pe Mitchell.

— Nu crezi, Sassoon?

Sassoon vorbi pentru prima oară.

— Am auzit destul ca să nu fie nevoie să mă dau în spectacol. Ați fi având, desigur, urmele dumneavoastră, domnule Ryder.

Ryder zâmbi.

— Niciuna pe care să nu o aveți și voi toți. În nota aceea cam criptică pe care mi-a lăsat-o soția mea când a fost răpită spunea că Morro se referea la destinația lor ca la un loc unde iei aer proaspăt și nu-ți uzi picioarele. Munții. Locul a fost preluat de un grup de musulmani, pe față; trebuie să fie o impertinență tipică de-a lui Morro și un semn al încrederii exagerate pe care o are în sine. E numit „Templul lui Allah” sau ceva de felul ăsta. Dispune de protecția poliției oficiale, care-i asigură intimitatea - un fapt care ne trimite iarăși la simțul umorului, chiar dacă pervertit, pe care-l are Morro. Virtual, este de necucerit printr-un asalt din exterior. E aproape de Bakersfield, unde LeWinter are contact telefonic. Aș crede că sunt mari șanse să aibă un elicopter - vom afla asta curând. Un

investigator mai deștept, n-ar considera asta drept o dovadă. Eu, care sunt prost - aș merge pe urma aceasta și ăsta e ultimul lucru pe care Morro se așteaptă ca noi să-l facem.

Barrow spuse:

— Chiar îl știi pe Morro ăsta?

— Din nefericire, nu.

— Pari să-i fi pătruns foarte bine felul de a gândi. Sper doar să nu te fi înșelat.

Parker spuse, blând:

— E într-adevăr un maestru în a pătrunde felul de a gândi al oamenilor. Fără glumă, dar poate pătrunde pe oricine. Ryder a scos din funcțiune mai mulți infractori decât orice ofițer de securitate din statul ăsta.

— Să sperăm că norocul nu l-a părăsit. Asta-i tot, domnule Ryder?

— Da. Două gânduri. Când totul se va sfârși, ați putea-o cita pe soția mea. De la ea a pornit totul. De la bilețelul pe care l-a lăsat. Și încă nu știm sigur dacă nu s-a înșelat. Al doilea gând este amuzant și irelevant, exceptând faptul că s-ar putea să aibă o bază în însuși sensul pervertit al umorului lui Morro. Știe cineva de ce Von Streicher a construit Adlerheim chiar în acel loc?

Nu știa nimeni.

— Pariez că Morro știa. Von Streicher avea o fobie pentru maree.

Nu spuse nimeni nimic fiindcă, pe moment, nu aveau nimic de spus. După un timp, Barrow se agită și apăsă de două ori pe o sonerie. Ușa se deschise, intrară două fete și Barrow spuse:

— Ne e sete.

Fetele se duseră spre unul din pereți, făcând să se deschidă spre interior o ușiță de lemn.

Peste câteva minute, Barrow își lăsa jos paharul.

— De fapt, nu-mi era sete. Aveam doar nevoie de timp,

ca să gândesc. Nici timpul, nici scotchul nu m-au ajutat cu nimic.

— Mergem la Adlerheim?

Agresiunea lui Mitchell era în suspensie, se pusese în discuție doar o sugestie îndoielnică.

— Nu.

Ryder scutură negativ din cap, într-un mod foarte aprobator.

— Cred că am dreptate; m-aș fi putut înșela. Oricum, n-aș fi dat o ceapă degerată pe dovadă și legalitate și cred că toată lumea de aici ar fi făcut la fel. E vorba de factorul fizic. Nu putem lua cu asalt locul. V-am spus că este de necucerit. Dacă Morro e acolo, înseamnă că locul e păzit ca și Fort Knox. Dacă l-am ataca și am întâmpina rezistență armată, am ști la sigur cine e acolo. Dar după? Nu poți folosi tancurile sau artileria sus, în munți. Avioane cu rachete, proiectile, bombe? Ce idee drăguță, când acolo te așteaptă bombe cu hidrogen de treizeci și cinci de megatone.

— S-ar putea să se producă o explozie, spuse Mitchell. Pare aproape omenesc. Și ce explozie. Câți morți? Sute de mii? Sute? Milioane? Cu emanațiile radioactive trecând peste toate statele din vest? Da, milioane.

Ryder spuse:

— Ca să nu mai pomenim că s-ar dinamita stratul de ozon.

— Ce?

— Nimic.

— Oricum, e în afară de discuție, spuse Barrow. Numai Președintele ar putea autoriza un astfel de atac și dacă acesta ar fi motivat de cinism politic sau rațiuni umanitare, nu s-ar găsi niciun Președinte care să se lase condamnat de istorie ca omul direct responsabil pentru moartea a milioane de cetățeni.

— Lăsând asta la o parte, spuse Ryder, mi-e frică că ne scapă esențialul, care constă în faptul că aceste bombe se

vor lansa prin unde radio și Morro va sta acolo tot timpul cu degetul pe buton. Dacă are bombele deja amplasate - și le-ar fi putut foarte bine avea până acum - nu-i mai rămâne decât să apese pe buton. Bombele pot fi însă în tranzit - dar și în această situație nu are decât să apese pe buton. Și chiar dacă ar sta pe blestematele alea de bombe, tot ar face-o. Ar fi un mod splendid de a le-o plăti americanilor pentru miliardele de dolari și ajutoare militare pe care i le-au trimis guvernului lui Marcos ca să-i zdrobească pe musulmani. Viețile americanilor nu înseamnă nimic pentru ei și, într-un război sfânt, nici ale lor. Nu pot pierde: porțile Paradisului sunt larg deschise.

Urmă o pauză lungă, apoi Sassoon spuse:

— E cam răcoare aici. Vrea cineva să bea cu mine un scotch, un bourbon, sau altceva?

Se părea că toți erau conștienți de scăderea temperaturii. Urmă o altă pauză, la fel de lungă, apoi Mitchell spuse, aproape plângăreț:

— Cum să ajungem la blestematele alea de bombe?

— Nu poți ajunge la ele, spuse Ryder. M-am gândit mai mult timp decât tine la asta. Du-te oriunde în apropierea lor, și-ți vor exploda în față. Nu mi-ar place să-mi explodeze în față o bombă de trei megatone jumătate.

Își aprinse încă o țigară.

— Ei bine, nu știu. Efectiv, nu-mi fac probleme. Și în stare de vapori nu cred că aș fi capabil să aflu mai mult. Să lăsăm bombele. Vrem să ajungem la butonul ăla mai înainte ca Morro să-l apese.

Barrow spuse:

— Infiltrare?

— Cum altfel?

— Cum?

— Folosind exagerata încredere în sine și colosala aroganță a lui Morro, contra lui.

— Cum?

— Cum?

Ryder se arăta pentru prima oară iritat.

— Uiți că nu sunt decât un neoficial aici? În ceea ce mă privește și în Statele astea Unite ale noastre, sunt singurul vizat - tu ești acum pe deplin acreditat, bine plătit și membru privilegiat al FBI-ului.

— În regulă, mersi mult.

— Cum?

— Pentru Dumnezeu, aș vrea și eu să știu.

Tăcerea fu profundă. Cu încetul, Barrow se întoarse spre Mitchell.

— Păi, ce vom face?

— Peste tot, FBI, spuse Mitchell, privind încruntat, deși nu la cineva anume. Întotdeauna încercați s-o dați pe noi. Eram pe punctul să vă pun aceeași întrebare.

— Știu ce voi face.

Ryder se lăsă pe speteaza scaunului.

— Maior Dunne, îți amintești că mi-ai promis că mă duci până la Pasadena?

Se auzi o bătaie în ușă și intră o fată, cu un plic în mână, spuse:

— Maior Dunne?

Dunne își întinse un braț, luă plicul, scoase o foaie de hârtie și o citi. Privi peste masă, la Ryder.

— Cotobato, spuse el.

Ryder se rezemă pe speteaza scaunului. Dunne se ridică, se duse în capul mesei și-i dădu scrisoarea lui Barrow, care o citi, i-o trecu lui Mitchell, așteptă până ce acesta termină de citit, o luă înapoi și începu să o citească cu voce tare:

— Manila. Șeful Poliției, contrasemnată și de un general, Huelva, pe care îl știu. Scrie așa: „Descrierea referitoare la persoana numită Morro se potrivește exact cu aceea a unui criminal căutat și binecunoscut nouă. Confirmăm că are amândouă mâinile rău rănite și vede doar cu un ochi. Rănile le-a căpătat când, împreună cu încă doi indivizi, a participat la o încercare eșuată de a arunca în aer reședința în care se retrăgea în timpul vacanței

Președintele. Unul din complici - un bărbat cu o statură enormă, cunoscut sub numele de Dubois - nu are răni. Al treilea, un bărbat mic, și-a pierdut mâna stângă. Au reușit să fugă.”

Făcu o pauză și privi la Ryder.

— Un cuvințel. Iar prietenul nostru cel mare. Celălalt e probabil flăcăul cu proteză care a pus mâna pe fiică-mea la San Diego.

— Foarte probabil. „Numele real al lui Morro e Amarak. Informațiile ne confirmă bănuiala asupra a ceea ce este el în țara lui. Exilat forțat. S-a pus un milion de dolari pe capul lui. Născut la Cotabato, focarul insurgenților musulmani din Mindanao. Amarak este șef al MNLF - Frontul Național de Eliberare Morro.”

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Uneori îți pierzi nădejdea în omenire, spuse trist profesorul Alec Benson. Iată-i la douăzeci de mile de ocean și încă mai mărșăluiesc spre est - dacă niște mașini care merg cu o medie de o milă pe oră se poate spune că merg. Sunt la fel de feriți aici de maree cum ar fi dacă ar trăi în Colorado, dar nu cred că vreuna din mașini intenționează să se oprească până nu vor ajunge la țintă, în vârful munților San Gabriel.

Se întoarse de la fereastră, luă un indicator și apăsă un întrerupător ca să ilumineze o hartă a statului California, pe un perete.

— Păi, domnilor, să ne întoarcem la Programul nostru de prevenire a alunecărilor de teren datorate cutremurelor, la ESPP. Să vedem unde am ales unele locuri de forare și de ce. „Unde” și „de ce” sunt de fapt același lucru. Cum am explicat ultima oară, teoria, în esență, se referă la faptul că, prin injectarea unui fluid gras de-a lungul unor linii de falie, vom ușura rezistența de frecare între plăcile tectonice și astfel - să sperăm - le vom face să alunece una peste alta cu un minimum de agitație și deranjament - rezultând deci o serie de mici cutremure la intervale frecvente în loc de cutremure mari la intervale lungi. Dacă îi este permis coeficientului de frecare să se formeze până ce stresul lateral devine intolerabil, atunci o placă se smucește înainte, probabil nu mai mult decât cu douăzeci de picioare față de alta. Așa se întâmplă în cazul cutremurelor mari. Singurul nostru scop - aș putea poate spune speranța noastră - este să eliberăm acest coeficient

de fricțiune gradat.

Bătu în hartă cu indicatorul.

— Voi începe de la limita inferioară - din sud. Acesta este de fapt prima gaură de sondă pe care am început să o săpăm, prima din ceea ce numim zonele noastre de activare. Se află în Valea Imperială, între Imperial și El Centro. Am avut aici un cutremur în 1915, de 6,3 pe scara Richter, altul în 1940, unul foarte mare, de 7,6 și unul mic, în 1966. Aceasta este singura secțiune cunoscută din falia San Andreas, aproape de granița dintre SUA și Mexic.

Își deplasă indicatorul.

— Am săpat-o pe asta, aici, aproape de Hemet. A fost aici un cutremur puternic în 1899 - nu avem buletine seismologice referitoare la el - în zona de la Cajon Pass, altul de 6,8 în 1918, în aceeași zonă de fractură, adică în falia San Jacinto. Această a treia gaură de sondă este mai aproape de locul în care ne aflăm acum, adică în zona San Bernardino. Ultimul cutremur s-a produs acolo acum șaptezeci de ani și a fost numai de 6 grade. Avem puternice motive să credem că este o falie datorată unei alunecări de teren; dar asta poate fi datorită faptului că locuim atât de aproape de blestematele acelea de bombe.

Barrow spuse:

— Ce efecte ar avea astfel de cutremure dacă s-ar produce? Cele mari, vreau să spun.

— Unul din trei i-ar nenoroci cu siguranță pe cetățenii din San Diego, al doilea și al treilea ar fi o amenințare directă pentru Los Angeles.

Își mută iar indicatorul.

— Următoarea gaură de sondă se află într-o falie care a fost până în 1971 o aranjare normală de straturi. A urmat cutremurul din Valea San Fernando, de 6,6. Sperăm că, ușurând aici presiunea, s-ar produce o oarece eliberare a tensiunii faliei Newport-Inglewood, care, după cum știți, se întinde direct pe sub orașul Los Angeles și care și-a avut propriul cutremur în 1933. Spun „sperăm”. Nu știm. Nu

știm cum sunt conectate cele două falii. Nu știm nici măcar dacă sunt conectate. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știm și pe care doar le presupunem, să sperăm că într-un mod inspirat, dar posibil și nu. Dar nu e o presupunere că un mare cutremur ar putea vătăma serios Los Angeles: la urma urmelor, comunitatea din Sylmar, zona din centrul șocului, se află chiar în cadrul orașului Los Angeles.

Vârful indicatorului se deplasă iarăși.

— Tejon Pass. Asta ne-a îngrijorat. Activitatea seismică este demult expirată aici și ultimul cutremur - produs acum o sută douăzeci de ani - a fost o frumusețe, cel mai puternic din istoria Californiei de Sud. Nu a fost atât de cumplit ca acela care a lovit Owens Valley în 1873 - ăsta a fost cel mai mare din istoria înregistrată a Californiei - dar avem pe acolo doar o zonă restrânsă și nu putem privi Owens Valley ca aparținând Californiei de Sud. O mare alunecare de plăci produsă acolo ar da în mod hotărât de gândit orașului Los Angeles: dacă aș ști dinainte despre ea, eu, personal, aș pleca din oraș. Tejon Pass se află pe falia San Andreas și aproape de aici la Frazier Park, prin Fort Tejon, se intersectează faliile San Andreas și Garlock. N-au fost cutremure importante în Garlock, se știe asta - iar dacă recenta mică zdruncinătură a fost provocată de prietenul nostru Morro, sau nu, nu putem spune - și nimeni nu așteaptă asta de la noi; dar nimeni nu s-a așteptat nici la cutremurul din 1971 în San Fernando.

Indicatorul se mută iarăși.

— Aici avem - lăsați-mă să văd - cea de-a șasea noastră gaură forată. Se află pe falia White Wolf. A fost scena…

Se întrerupse fiindcă telefonul sună. Răspunse unul dintre asistenți, după care îi privi pe rând pe spectatori.

— Cine dintre dumneavoastră este maior Dunne, vă rog?

Dunne luă receptorul, ascultă o clipă, mulțumi interlocutorului și puse în furcă. Spuse:

— Adlerheim are o adevărată flotă de transport. Nici mai mult nici mai puțin decât două elicoptere, două dube și un

jeep.

Îi zâmbi lui Ryder.

— Mai poți bifa două urme, sergent.

Ryder dădu din cap, aprobator. Dacă simțea vreo satisfacție, nu arăta asta - cel mai probabil fusese dinainte atât de convins de ceea ce abia spusese Dunne, încât confirmarea nu mai avea nevoie de niciun comentariu.

Benson spuse:

— Ce-i chestia asta cu urmele?

— Verificări investigatoare de rutină, profesore.

— Ah. Ah, da. Presupun că nu-i treaba mea. Spuneam… da, ajunsesem la White Wolf. Un cutremur de 7,7 în 1952, cel mai mare din California de Sud din 1857. Epicentrul era undeva între Arvin și aici la Tehachapi.

Se opri și-l privi pe Ryder.

— Vă încruntați, sergent? Treaba e urâtă, ca să zic așa.

— Nu-i nimic, profesore. Gânduri trecătoare. Vă rog, continuați.

— Bun. Asta e o zonă foarte înșelătoare. De fapt, toate astea sunt doar ipoteze. Nimic din ce se întâmplă la White Wolf nu poate afecta falia Garlock și San Andreas la Tejon. Nu știm însă sigur. Poate fi o legătură cu Santa Ynez, Mesa și falia Channel Islands. O foarte atrăgătoare zonă seismică, cu buletine datând de la începutul secolului nouăsprezece, ultimul mare cutremur la Lompoc, în 1927. Toate astea sunt însă atât de nesigure. Niciun deranjament major în zona Santa Ynez, va rezulta cu siguranță în unul major la Los Angeles.

Dădu din cap.

— Bietul Los Angeles. E încercuit de zone seismice centrale - exceptând faptul că-și are centrul seismic personal la Long Beach. Ultima oară când v-am văzut v-am vorbit despre cutremurul acela colosal. Dacă ar fi atins San Jacinto, San Bernardino, San Fernando, White Wolf, Tejon Pass, Santa Ynez - sau, desigur, chiar Long Beach - emisfera vestică ar fi avut un mare oraș mai puțin. Dacă

civilizația noastră s-ar nărui și alta s-ar ridica în loc, atunci cea nouă ar fi vorbit despre Los Angeles cum vorbim noi astăzi despre pierduta cetate Atlantida.

Barrow spuse:

— Sunteți jovial astăzi, profesore.

— Ah, evenimentele din jurul meu și oamenii care-mi pun întrebări mă fac să mă simt mai puțin optimist decât sunt de felul meu. Să nu mai vorbim despre mine. Aici, sus, în centrul lui San Andreas, săpăm o foarte interesantă gaură între Cholame și Parkfield. Știm că acolo ne izbim de San Andreas. O zonă foarte activă, o mulțime de mișcări și pocnituri care au loc în cea mai mare parte a timpului, îngrijorător fiind faptul că niciun mare cutremur nu a fost înregistrat aici. Unul foarte mare s-a produs spre vest, prin anii opt sute, la San Luis Obispo care ar fi putut fi provocat de San Andreas sau Nacimiento, căci această falie merge în paralel cu coasta de vest a lui San Andreas.

Zâmbi, fără voioșie.

— Un monstru zbătându-se în fiecare falie ar putea cu siguranță arunca stația reactorului nuclear din Golful Morro în mare. Mai departe, la nord, am forat adânc, între Hollister și San Juan Bautista, câteva mile spre vest, în parte din cauză că aici se află o altă zonă adormită - și aici au avut loc numai zdruncinături minore - și în parte fiindcă această zonă se află chiar la sud de Hollister, unde falia Hayward se ramifică spre dreapta ca să meargă spre est la Golful San Francisco, tăind-o prin Hayward, Oakland, Berkely și Richmond, apoi ieșind sub Golful San Pablo. În Berkely, falia e de fapt activă sub stadionul de fotbal universitar, lucru care nu poate fi prea plăcut pentru mulțimile care se adună aici regulat. De-a lungul acestei falii au avut loc două cutremure foarte mari în 1836 și 1868 și până în 1906 oamenii din San Francisco se refereau la ultimul ca fiind „marele cutremur” și acolo ne-am forat cea de-a noua gaură, prin Lacul Temescal. Cea de-a zecea a fost forată la Walnut Creek în falia Calaveras

care merge paralel cu Hayward. Suspiciunile noastre privind această falie sunt în proporție inversă cu ceea ce știm despre ea, adică aproape zero.

Barrow spuse:

— Asta înseamnă zece cu totul și cu asta basta. Ați vorbit acum câteva minute despre bietul Los Angeles. Dar despre bietul San Francisco?

— Ar fi ca și cum ai arunca lupilor orfanul părăsit în nămeți. Din punct de vedere geologic și seismologie, San Francisco este un oraș care așteaptă să moară. Cinstit vorbind, ne înspăimântă să umblăm la ceva în zona asta. Zona Los Angeles a avut parte de șapte din ceea ce s-ar putea numi cutremure istorice, despre care știm; zona Golfului a avut șaisprezece și nu avem idee unde ar putea izbucni cutremurul cel mare, catastrofal. A fost doar o sugestie - de fapt, a fost a mea - să săpăm o gaură de sondă în apropiere de Lacul Searsville. Asta e aproape de Universitatea Stanford care a avut de suferit în timpul cutremurului din 1906 și, mai important, exact acolo unde falia Pilarcitos se ramifică de la San Andreas. Pilarcitos, care dă în Pacific, poate, după câte știm, să fie adevărata linie a faliei San Andreas și cu siguranță că a fost cu câteva milioane de ani în urmă. Oricum, cutremurul din 1906 s-a produs de-a lungul a multor mile ale unor regiuni nepopulate de deal. De atunci, indivizi lipsiți de scrupule, care au vrut doar să-ți dezvolte proprietățile au construit orașe de-a lungul ambelor linii de falie și urmările altor opt cutremure sunt groaznic de contemplat. Am sugerat să le oferim și acolo ajutorul, dar unii beneficiari ai drepturilor câștigate în apropiere de Menlo Park s-au îngrozit doar la idee.

Barrow spuse:

— Drepturi câștigate?

— Fără îndoială. Era în 1966 când s-a stabilit acolo Centrul Național de Supraveghere Geologică al SUA pentru Cercetarea Cutremurelor. Mi-e teamă că foarte

aproape de cutremure.

— Apropo de găurile astea de sondă, spuse Ryder. Ce diametru de foraj utilizați?

Benson îl privi o clipă lungă, apoi oftă iarăși.

— Asta trebuia să fie următoarea întrebare. De asta sunteți aici, nu-i așa?

— Deci?

— Poți folosi rezonabil orice dimensiune. În Antarctica, folosim un perforator cu diametrul de treizeci de centimetri pentru a fora în Shelf, dar aici lucrăm cu unul mult mai mic - de treisprezece, poate cincisprezece centimetri în diametru. Nu știu. Dar puteți afla destul de ușor. Deci considerați că forajele noastre sunt o armă cu două tăișuri care ar putea să se întoarcă împotriva noastră? Este adevărat că se pot declanșa valuri mari la orice cutremur, dar asta e țara cutremurelor. Așa că e mai bine să declanșezi cutremure colosale în zone nepopulate decât în locul unde ne-am amplasat centrul seismologie.

— Lucrul acesta e realizabil? întrebă Barrow.

— Cu siguranță.

— Și dacă… mda! Zece bombe, zece locuri de amplasament. Se potrivește al dracului de bine. Și dacă așa trebuie să se întâmple?

— Haideți să ne gândim la altceva, nu vreți?

— Dacă așa trebuie?

— Sunt atâția factori necunoscuți…

— O prognoză de om informat, profesore.

— Adio California. Asta ar trebui să prognozez. Sau adio unei porțiuni considerabile din ea - care să afecteze peste jumătate din populație. Poate că s-ar scufunda în Pacific. Poate s-ar sfărâma printr-o serie de cutremure cumplite - și dacă instalezi bombele cu hidrogen în falii vei avea parte de cutremure catastrofale. Și radiațiile, firește, ar definitiva ceea ce ar scăpa de valuri și cutremure. S-ar forma imediat un exod, înapoi, spre est. Și ca să fiu mai precis va fi vorba de o fugă demențială.

— Ar trebui să mergi pe jos, interveni Sassoon. Drumurile ar fi prea aglomerate și aeroportul asediat. Liniile aeriene ar trimite orice avion care ar putea ateriza aici, cu ajutoare, dar n-ar fi de mare folos: avioanele s-ar îngrămădi, planând Dumnezeu știe cât de jos, așteptând o șansă de aterizare. Și, bineînțeles, când unul ar reuși aterizarea, s-ar găsi sute de pasageri pentru fiecare loc disponibil.

— Mâine vom vedea totul într-o lumină mai favorabilă. Nu stă în natura umană să fii permanent cuprins de panică.

— Și nu stă în natura unui avion să aterizeze în șase metri de apă, sub care s-ar putea afla aeroportul mâine.

Se întrerupse, fiindcă telefonul sună iarăși. De data asta răspunse Sassoon. Ascultă o clipă, mulțumi interlocutorului și puse în furcă.

— Două lucruri, spuse el. Adlerheim are un telefon radio, în deplină legalitate. Poșta nu cunoaște numele sau adresa persoanei beneficiare. Presupun că nu suntem pe punctul de a face cercetări. În al doilea rând se află la Adlerheim un bărbat cu o statură uriașă.

Îl privi pe Ryder.

— Se pare că nu numai că ai avut dreptate, dar ai avut dreptate și când vorbeai de aroganta și exagerata încredere pe care o au în ei înșiși. Omul ăsta nici măcar nu s-a obosit să-și schimbe numele. Îl cheamă Dubois.

— În regulă, asta este, spuse Ryder.

Dacă era surprins sau încântat de sine, nu lăsa să se vadă niciunul din aceste sentimente.

— Morro a răpit douăzeci și șase de sondori - tehnicieni, oricum, petrolișți. Șase sunt folosiți la munca forțată în Adlerheim. Apoi, a mai pus câte doi oameni la fiecare din instalațiile de forare, fiindcă avea nevoie de oameni experimentați ca să coboare blestematele alea de bombe. Nu cred că trebuie să mai deranjăm AEC-ul ca să ne dezvăluie informații privind proiectul profesorului Aachen:

indiferent ce fel de dispozitiv nuclear a construit, nu e mai mare de cinci inch în diametru.

Se întoarse spre Benson.

— Echipele de la instalațiile astea lucrează și în timpul week-end-urilor?

— Nu știu.

— Pariez că Morro îi pune să lucreze.

Benson se întoarse spre unul dintre asistenții săi.

— Ai auzit. Află, te rog.

Barrow spuse:

— Știm acum la sigur că Morro a mințit în legătură cu dimensiunile bombei. Nu poți băga o bombă cu un diametru de o jumătate de metru într-o gaură de sondă cu un diametru de cincisprezece centimetri. Cred că omul ăsta este foarte încrezător în forțele lui.

Mitchell era posac.

— Are motive întemeiate să fie atât de încrezător. În regulă, știm că e acolo, sus, în castelul lui de vis și mai știm, sau suntem aproape siguri că are la el dispozitivele acelea nucleare. Și o mulțime de alte chestii pe care știința ni le datorează nouă. Cum să ajungem la el sau la ele?

Un asistent îi spuse ceva lui Benson.

— În legătură cu echipa de forare, domnule. Nu lucrează week-end-urile. E pază în timpul nopții. Numai un om. Domnul spune că nimeni nu se poate apropia de o sondă aflată pe o înălțime.

Liniștea profundă care urmă fu un comentariu suficient. Mitchell, a cărui splendidă încredere în sine se evaporase, spuse cu o voce nesigură:

— Păi, ce naiba vom face?

De data asta, Barrow întrerupse tăcerea.

— Nu prea cred că noi putem face ceva. Prin noi înțeleg oamenii aflați în această încăpere. Exceptând faptul că funcția noastră este, înainte de toate, aceea de a investiga, nu avem autoritatea de a lua nicio decizie la nivel național.

— Internațional, vrei să spui, spuse Mitchell. Dacă ne

pot face nouă asta, o pot face și Londrei, Parisului sau Romei.

Mitchell se aprinsese. Continuă:

— I-o pot face chiar și Moscovei. Dar sunt de acord cu ce-ai spus. Problema Casei Albe, a Congresului, a Pentagonului, în ceea ce mă privește, prefer Pentagonul. Sunt convins că amenințarea cu forța - și dacă asta nu-i o amenințare cu forța n-am cunoscut niciodată vreuna - nu poate fi oprită decât tot prin forță. Și mai sunt convins că dintre două rele trebuie să îl alegem pe cel mai mic. Pentru a limita numărul de victime cred că ar trebui lansat un atac asupra Adlerheimului. Cel puțin paguba, deși catastrofală, ar putea fi localizată. Vreau să spun că nu ne putem permite să lăsăm să fie devastat o jumătate din nenorocitul ăsta de stat.

Se opri, căzu pe gânduri, apoi izbi cu pumnul într-o masă din apropiere.

— Pentru Dumnezeu, am găsit! Nu ne-am gândit la asta. Ceea ce ne trebuie este să avem aici un specialist în fizică nucleară, un expert în bombele cu hidrogen și proiectile. Noi nu suntem specialiști. Ce știm noi despre mecanismele de declanșare ale unor astfel de dispozitive? După câte știm noi ar trebui să fie imune la - cum îi spune? - detonarea simpatetică. La nevoie ar ajunge un avion bombardier sau două cu proiectile nucleare tactice - și bufff! - orice urmă de viață se stinge pe dată. Anihilarea instantanee a oricărei persoane din Adlerheim.

Arhimede în baia lui, sau Newton cu mărul în mână n-ar fi putut manifesta un entuziasm mai revelator.

Ryder spuse:

— Mersi de sugestie.

— Ce vrei să spui?

Îi răspunse Dunne.

— Lipsa de entuziasm a domnului Ryder e de înțeles, domnule. Sau ați uitat că fiica și soția lui sunt ținute acolo ostatice, ca să nu-i mai menționăm și pe ceilalți opt

ostatici, din care cinci sunt cei mai reprezentativi specialiști în fizică nucleară din țară?

— Ah! Oh!

Zelul misionar aproape că se evaporă.

— Îmi pare rău, cred că am uitat de asta. Totuși…

— Totuși, intenționai să spui, important e să reducem numărul de victime. Din păcate propunerea ta mărește numărul victimelor, nu îl reduce!

— Ce vrei să spui, domnule Ryder?

Mitchell își pusese speranțe mari în ideile lui și nimeni nu l-ar fi făcut să renunțe la ele atâta timp cât și le putea apăra.

— Îți pot explica repede. Intenționezi să folosești proiectile atomice. Capătul de sud al Văii San Joaquin este foarte populat. Ai de gând să ștergi de pe fața pământului toată această populație?

— Bineînțeles că nu. Îi vom evacua.

— Cerule, dă-mi putere, spuse Ryder, slăbit. Nu știi că de la Adlerheim Morro are o excelentă perspectivă asupra văii și poți fi sigur că are mai mulți spioni și informatori dispersați acolo jos, în vale. Ce crezi că va gândi el când va vedea că cetățenii de la câmpie dispar în masă spre nord și spre sud? O să-și spună: „Ha! am fost demascat” - și în altă ordine de idei ăsta-i ultimul lucru pe care am vrea ca el să-l știe - „trebuie să le dau oamenilor ăștia o lecție, fiindcă e clar că se pregătesc să lanseze un atac atomic asupra mea”. Așa că își va trimite unul din elicoptere jos la sud de Los Angeles și altul sus, la nord, spre zona Golfului. Șase milioane de morți. Cred că asta e o evaluare moderată. Sau asta e ideea ta de tactică militară, să reduci pierderile la minimum?

După expresia deprimată a feței lui, nu părea să fie. Și cu siguranță, nu era nici a altuia dintre cei de față.

Ryder continuă:

— O opinie personală, domnilor și v-o ofer nu fiindcă o consider valoroasă, ci fiindcă așa gândesc eu. Eu nu cred

că vor avea loc accidente nucleare - cu condiția să nu fim atât de proști ca să le provocăm noi înșine.

Privi spre Barrow.

— Cu puțin timp în urmă, în biroul tău, am spus că eram convins de faptul că Morro intenționează să-și lanseze bomba asta în golf, mâine. Și încă mai cred asta. Am mai spus și că eram convins că vrea sau era pregătit să-și lanseze celelalte zece dispozitive sâmbătă noaptea. M-am răzgândit un pic. Încă mai cred că dacă ar fi provocat în suficientă măsură, ar fi pregătit să-și lanseze dispozitivele, dar nu mai cred că o va face sâmbătă noaptea. De fapt, aș paria că nu.

— Ciudat, spuse Barrow, gânditor. Eram și eu aproape convins de asta. Având în vedere răpirea fizicienilor, furtul de material din categoria armelor, având în vedere faptul că știam că are blestematele acelea de dispozitive nucleare, constantele lui amenințări nucleare, apariția în Yucca Flat și convingerea noastră că intenționa să facă să explodeze acest dispozitiv mâine dimineață, în golf, da, am fost hipnotizați, mesmerizați, condiționați de inevitabilitatea faptului că urmau să se producă dezastre nucleare. Dumnezeu ne e martor că aveam toate motivele să credem ce spunea monstrul ăsta. Și totuși…

— A fost o chestie de spălare a creierelor. Un propagandist de prima clasă te poate face să crezi orice. Prietenul nostru ar fi trebuit să-l întâlnească pe Goebbels în zilele lui bune; ar fi fost frați de sânge.

— Crezi că n-ar trebui să-l credem?

— Așa cred. I-am spus domnului Mitchell acum o oră că am avut o sclipire, dar că știam ce ar face el cu sclipirea mea. Sclipirea asta a devenit acum un semnal luminos. Și iată deci ce cred eu că va face Morro - sau ce aș face eu dacă aș fi în pielea lui Morro. Mai întâi, i-aș duce submarinul prin…

— Submarinul!

Era evident că Mitchell revenise instantaneu la vechea

lui părere despre Ryder.

— Te rog. L-aș duce prin Poarta de Aur și l-aș parca de-a lungul unuia din cheiurile de la San Francisco.

— San Francisco? repetă Mitchell.

— Acolo sunt cheiuri mai multe și mai bune, mai multe facilități de încărcare și ape mai calme, decât, să zicem, la Los Angeles.

— De ce un submarin?

— Ca să mă ducă înapoi, acasă.

Ryder era extrem de răbdător.

— Pe mine, pe oamenii mei credincioși și încărcătura mea.

— Încărcătură?

— Pentru Dumnezeu, taci și ascultă. Am putea să ne deplasăm în completă siguranță pe străzile goale din San Francisco. Niciun suflet nu va fi acolo, fiindcă nu se va anunța ora la care vor exploda bombele cu hidrogen în timpul nopții și n-ai vedea pe nimeni pe o distanță de cincizeci de mile. Un pilot curajos, aflat la șase mile de pământ n-ar putea vedea nimic, fiindcă ar fi noapte și chiar dacă un pilot complet sinucigaș ar zbura foarte jos, tot n-ar putea vedea nimic, fiindcă noi am ști unde se află fiecare întrerupător și transformator și stație de energie electrică din oraș. Apoi, ne-am pune în mișcare furgoanele. Aș trimite trei din ele pe străzile Californiei și le-aș opri în fața Băncii Americane, care, după cum știți, e cea mai mare și sigură bancă din lume care conține o pradă la fel de mare ca și cea din beciurile federale. Alte furgoane vor merge la Trans-America Pyramid, Wells Fargo și Federal Reserve Bank, la Crockers și alte locuri demne de interes. În noaptea aceea ar fi zece ore de întuneric complet. Am estima că la început am avea nevoie numai de șase. Tâlhăriile mari, cum a fost faimoasa spargere a unei bănci din Nice acum un an sau doi au nevoie de răgazul unui week-end, dar niște bande ca acelea care au operat atunci sunt sever handicapate din cauza faptului că ar trebui să

opereze în liniște. Noi am folosi atâta exploziv cât ar fi nevoie și pentru cazurile dificile, tunuri de tanc autopropulsoare de o sută douăzeci de milimetri cu putere de străpungere a blindajului. Am mătura chiar câteva clădiri, dar asta nu ne-ar deranja. Am putea face oricât zgomot, fără să ne deranjeze: n-ar fi nimeni care să ne audă, acolo. Apoi am încărca furgoanele, le-am trimite pe chei, am încărca submarinul și șterge-o.

Ryder făcu o pauză.

— Cum am spus înainte, banda lui Morro a venit după bani în numerar și sunt mai mulți bani în numerar cu care să-și cumpere în beciurile din San Francisco decât au văzut vreodată toți regii din Arabia Saudită și maharajahii din India. Cum am spus mai înainte, îți trebuie o minte simplă și lipsită de imaginație ca să vezi în acest caz evidența, sau cel puțin ceea ce consider eu evidență și mi se pare atât de clară încât nu-i pot găsi niciun cusur. Ce ziceți de scenariul meu?

— Cred că e cumplit de sângeros, spuse Barrow. Ca să zic așa, e cumplit fiindcă e atât de inevitabil. Așa trebuie să fie, mai întâi fiindcă lucrurile se leagă atât de bine și în al doilea rând fiindcă pur și simplu nu poate fi altceva.

Privi în jur, la tovarășii săi.

— Sunteți de acord?

Toți, cu o excepție, dădură din cap, aprobator. Excepție, bineînțeles, era Mitchell.

— Și dacă ne înșelăm?

— Chiar trebuie să fii atât de încăpățânat și pricinos?

Barrow era iritat până la exasperare. Ryder nu reacționă, mulțumindu-se să ridice din umeri și spuse:

— Deci, mă înșel.

— Trebuie să fii nebun! Ți-ai lua asupra ta povara morților nenumăraților cetățeni din California?

— Începi să mă plictisești, Mitchell. De fapt, lăsând politețea la o parte, ai început de la o vreme încoace. Cred că ar trebui să te îngrijești de sănătatea ta psihică. Îți

închipui că aș sufla o vorbă despre concluziile noastre - concluzii cu care tu nu ai fost de acord - în afara acestei încăperi? Îți închipui că aș încerca să conving pe cineva să stea acasă sâmbătă noaptea? Când Morro ar afla că oamenii au ignorat amenințarea lui și va afla inevitabil și motivul pentru care au făcut-o - anume, faptul că planul lui e cunoscut - sunt foarte mari șansele ca în furia și frustrarea lui să treacă la fapte și să apese butonul.

Bizara cafenea Cleopatra, ce purta un nume atât de nepotrivit, era un bârlog nemaipomenit de murdar, dar în acea seară agitată, sufocantă și frenetică avea farmecul de a fi unicul local deschis din blocurile din jurul biroului lui Sassoon. Mai erau, firește, duzini de alte localuri, dar ușile acestora fuseseră riguros închise și barate de proprietari, care, dacă aveau ocazia, își târau după ei îndrăgitele posesiuni spre regiuni mai înalte, sau care, în lipsa unei astfel de ocazii, se mulțumeau să se alăture mulțimii panicarde în goana ei spre dealuri și munți.

Frica era la ea acasă în acea seară, dar pripa era mai mult în inimi și în minți; nu era o grabă fizică, căci mașinile și oamenii care aglomerau străzile ofereau o priveliște aproape statică. Era o seară a egoismului, irascibilității, invidiei certei și comportamentului anti-social, începând de la bădărănie și până la bătaia propriu-zisă: calmul cetățenilor Reginei Coastei dispăruse.

Era o seară a scursorilor societății, de la cei rău-intenționați și până la cei înclinați spre criminalitate și care-și afișau în diverse grade preocuparea față de caritatea creștinească și dragostea frățească față de aproape, în acel moment de criză, cedând nevoii de a se certa, înjurând obscen, trăgându-și pumni, buzunărind, sustrăgând portofele, murdărind și lovind vitrinele magazinelor cu un aspect mai prosper. Erau liberi să se lase nestingheriți în voia micilor lor păcate. Poliția era fără putere, fiind în întregime mobilizată. Era o noapte a

piromanilor, căci izbucniseră mici incendii peste tot în oraș - deși, sincer vorbind, multe dintre ele fuseseră provocate de graba cumplită cu care plecaseră proprietarii caselor, lăsând mașinile de gătit, cuptoarele și radiatoarele aprinse. Pompierii erau de asemenea fără putere, singura lor consolare fiind speranța că toate incendiile se vor stinge brusc atunci când va veni valul. Era o noapte a bolnavilor și infirmilor. Doamnele mai în vârstă, văduvele și orfanii erau zdrobiți de ziduri, sau, mai des, se pomeneau în șanț, îmbrânciți de vrednicii lor concetățeni care dădeau năvală spre ținuturi mai înalte; nefericiții din scaunele rulante aflau atunci ce înseamnă să împărtășești emoțiile conducătorilor carelor de război din Roma antică, care observau că roata începe s-o ia aiurea, chiar la prima turnantă de pe *Circus Maximus.* Dar cei mai nefericiți erau pietonii neatenți, loviți și răsturnați de mașini. Șoferii, preocupați numai de binele lor și al familiei lor, nu ezitaseră să-și urce vehiculele pe trotuare, depășindu-i pe cei mai puțin întreprinzători, care deciseseră să-și conducă mașinile pe șosea. Bieții pietoni rămâneau acolo unde cădeau, căci doctorii și ambulanțele erau reduși la neputință. Era un spectacol cumplit de edificator.

Ryder observa scena și tăcea. Venise aici deja indispus și scenele pe care le vedea în stradă nu erau de natură să-l bine dispună. Încă de la întoarcerea grupului de la CalTech ascultase, fără să participe la ele, ciorovăielile fără sfârșit referitoare la cel mai bun mod de a dejuca și a pune capăt mașinațiunilor drăcești ale lui Morro și musulmanilor lui. În final, plictisit și dezgustat, anunțase că se va întoarce într-o oră și plecase cu Jeff și Parker. Nu avusese loc nicio încercare de a-l convinge să nu plece: era în înfățișarea lui ceva care excludea ideea de a-l convinge de contrariu; în plus, Ryder nu datora nici credință, nici supunere, vreunuia din ei.

— Vite, spuse Luigi, cu dispreț.

Le adusese celor trei bărbați berile proaspete și acum

urmărea scenele haotice, infernale, ce se derulau în spatele geamurilor lui nespălate. Luigi, proprietarul, se considera un cosmopolit prin excelență într-un oraș de cosmopoliți. Napolitan prin naștere, susținea că ar fi grec și se dădea peste cap să țină ceea ce el considera a fi un local egiptean. Din vorbele lui neclare și mersul nesigur era clar că-și fusese cel mai bun client pe acea zi.

— *Canaille*![7]

Cele câteva cuvinte franțuzești pe care le știa, serveau, așa cum îi plăcea lui să-și închipuie, la lărgirea aurei sale de cosmopolit.

— Toți pentru unul și unul pentru toți. Spiritul care a cucerit vestul! Ce adevărat. Îmbulzeală la aurul Californiei, Klondyke-ul. Fiecare pentru el și dracu' ia restul. Vai, mi-e teamă că le lipsește spiritul atenian.

Își smuci dramatic un braț, rotindu-l de jur împrejur și aproape căzu, purtat de elan.

— Astăzi, acest local minunat, mâine, potopul. Și Luigi? Luigi râde de zei, fiindcă ei nu sunt decât niște manechine de mascaradă, fiindcă dacă ar fi zei adevărați n-ar permite să se reverse catastrofa asta asupra acestor copii fără minte.

Se opri și reflectă.

— Strămoșii mei au luptat la Termopile.

Depășit de propria-i elocvență și efectele gravitației accentuate de alcool, Luigi se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun.

Ryder privi în jur la incredibila ruină care caracteriza frumosul local al lui Luigi; privi modelele șterse de pe linoleumul crăpat, fețele de mese pătate, scaunele de lemn infirme de vechime, pereții nespălați, în stuc, de care atârnau dagherotipuri în sepia, reprezentând profile paranoice în basorelief, fiecare cu doi ochi pe aceeași parte a feței, portrete incredibile și înspăimântătoare, despre care singurul lucru caritabil pe care l-ai fi putut spune era

[7] Canalie (fr.).

că intenționau să restaureze puritatea de odinioară a pereților urâți pe care-i profanau.

Spuse:

— Sentimentele tale îți fac cinste, Luigi. Țara asta ar trebui să aibă mai mulți oameni ca tine. Acum, te rog, poți să ne lași singuri? Avem de discutat probleme importante.

Aveau, desigur, probleme importante de discutat dar discuția lor nu duse la nimic. Problemele referitoare la ce era de făcut cu aparent de neasediații locuitori ai Adlerheimului, părea de nerezolvat. De fapt, discuția fusese un dialog între Ryder și Parker, fiindcă Jeff nu luă parte la ea. Se lăsase pe speteaza scaunului, fără să se atingă de bere, cu ochii închiși, de parcă ar fi fost adormit adânc sau și-ar fi pierdut orice interes de a rezolva nerezolvabilul. Părea că subscrie dictonului astronomului J. Allen Hynek: „În știință e contra firii să pui întrebări când n-ai nicio cale să le dai răspunsuri”. Problema în cauză nu era una științifică, principiul însă, părea să fie același.

Brusc, Jeff se agită și spuse:

— Bietul Luigi.

— Ce? se răsti Parker la el. Ce te-a apucat?

— Și Hollywoodul, numai la cinci minute de mers de aici.

Ryder spuse, îngrijorat:

— Ascultă, Jeff, știu că ai trecut prin clipe grele. Noi toți am…

— Tăticule?

— Ce?

— M-am prins. Manechine maimuțărindu-i pe zei.

Cinci minute mai târziu, Ryder era la cea de a treia bere, dar de data asta înapoi, în biroul lui Sassoon. Ceilalți nouă bărbați erau încă în sală și nici măcar nu se mișcaseră de când Ryder, Parker și Jeff plecaseră de acolo. Aerul era îmbâcsit de fum de tutun, aromă puternică de scotch și ceea ce era mai evident, de o aură aproape palpabilă a înfrângerii.

Ryder spuse:

— Planul pe care-l propunem e foarte periculos. Se învecinează cu disperarea, fiind la fel de disperat ca și împrejurările în care ne aflăm. Succesul sau nereușita depinde în întregime de gradul de cooperare a fiecărei persoane din națiunea asta a cărei datorie are legătură cu aplicarea legii, al acelora care nu au direct legătură cu legea și, dacă va fi nevoie, al acelora care se află chiar în afara legii.

Privi pe rând la Barrow și la Mitchell.

— Nu încape îndoială, domnilor, că soarta noastră depinde de el.

Barrow spuse:

— Să-l auzim.

— Fiul meu vi-l va explica. E în întregime produsul creierului său.

Ryder zâmbi ușor.

— Ca să vă scutească, domnilor, de orice efort cerebral, l-a prelucrat în detaliu.

Jeff explică. Nu-i fură necesare mai mult de trei minute. Când termină, expresiile din jurul mesei variau de la uluire, incredulitate, intensă speranță și în sfârșit, în cazul lui Barrow, expresia aceluia care vede mijind o speranță acolo unde toate speranțele fuseseră abandonate.

Barrow șopti:

— Dumnezeule! Cred că s-ar putea face.

— Trebuie să se facă, spuse Ryder. Presupune cooperarea totală și instantanee a fiecărui ofițer de poliție, a fiecărui ofițer FBI, a fiecărui ofițer CIA din țară. Presupune să colinzi fiecare închisoare din țară și chiar dacă omul pe care-l căutăm e un criminal înrăit, care-și așteaptă execuția în Șirul Morții, va obține iertarea totală. Cât va dura asta?

Barrow privi la Mitchell.

— La naiba cu securile războiului. Să le îngropăm. De acord?

Se simțea o insistență sălbatică în vocea lui. Mitchell nu răspunse, dar dădu din cap, aprobator. Barrow continuă:

— Numele jocului este Organizația. Pentru lucrul ăsta ne-am născut.

— Cât va dura? repetă Ryder.

— O zi?

— Șase ore. Între timp, putem lua măsurile preliminare din mers.

— Șase ore?

Barrow zâmbi șters.

— Ăsta era motto-ul din vremurile de război al lui Seabees, cum că imposibilul durează mult. În cazul nostru s-ar părea că durează puțin. Știți, bineînțeles, că Muldoon a avut al treilea atac de inimă și se află în spital, la Bethsheba?

— Nu-mi pasă, nici dac-ar fi să-l scoli din morți. Fără Muldoon nu facem două parale.

În acea seară, la ora opt, se anunță la fiecare stație de radio și TV, că la orele zece ora locală Președintele se va adresa națiunii referitor la o problemă de cea mai mare gravitate națională, legată de un pericol fără precedent din istoria statului. Conform instrucțiunilor primite, anunțul nu mai dădea și alte detalii. Mesajul scurt și criptic era garantat că va suscita interesul obsesiv și va determina pe fiecare cetățean, care nu era orb sau surd, să se afle la orele zece în fața televizorului.

La Adlerheim, Morro și Dubois se priviră unul pe altul, zâmbind. Morro întinse o mână după sticla lui de Glenlivet.

La Los Angeles, Ryder nu reacționă nicicum, lucru care nu era de mirare, având în vedere că participase personal la redactarea mesajului. Îi ceru lui Dunne permisiunea de a-i împrumuta elicopterul și-l expedie pe Jeff să adune niște obiecte anume de la el de acasă. Apoi îi dădu lui Sassoon o scurtă listă cu alte obiecte de care avea nevoie. Sassoon îl privi fără să spună nimic. Ridică doar receptorul

telefonului, pregătindu-se să sune.

La zece fix, Președintele apăru pe ecranele TV din toată țara. Nici măcar prima aterizare pe Lună nu atrăsese atâția spectatori și ascultători.

Avea patru oameni cu el în studio, pe care-i prezentă ca fiind Șeful Personalului, Secretarul de Stat, Ministrul Apărării și al Finanțelor, prezentare de altfel complet inutilă, acestea fiind, bineînțeles figuri cunoscute pe plan național și internațional. Muldoon, Ministrul Finanțelor fu acela care atrase atenția tuturor. Televizoarele îl arătau așa cum era - un om fără îndoială foarte bolnav. Fața îi era cenușie și, surprinzător, aproape suptă - surprinzător fiindcă, deși nu era foarte înalt, era extrem de corpolent și când stătea jos, burta părea să-i atingă genunchii. Se spunea că avea o sută cincizeci de kilograme, dar greutatea lui exactă era irelevantă. Ceea ce era la el într-adevăr remarcabil nu era atât faptul că suferise trei atacuri de inimă, ci că reușise să le supraviețuiască.

— Cetățeni ai Americii!

Vocea rezonantă și adâncă a Președintelui tremura, nu de frică, ci de o furie violentă, pe care nu încerca să și-o ascundă.

— Ați aflat toți despre nenorocirea care s-a abătut, sau urmează să se abată asupra iubitului nostru stat, California. Deși Guvernul Statelor Unite nu va ceda niciodată vreunei constrângeri, amenințări sau șantaj, e clar că trebuie să facem tot ce ne stă în putere - și suntem cea mai mare țară din lume, resursele noastre sunt aproape infinite - ca să îndepărtăm iminenta lovitură, cumplitul holocaust care amenință Vestul.

Chiar în momentele celui mai cumplit stres era incapabil să vorbească altfel decât în limbaj prezidențial.

— Sper că ticălosul arhitect al acestui plan monstruos mă ascultă, căci, în ciuda celor mai mari eforturi - și s-au făcut eforturi imense, neobosite - ale sutelor dintre cei mai

buni ofițeri ai legii, ascunzișul lui a rămas un secret complet și nu știu alte mijloace prin care l-aș putea contacta. Cred, Morro, că și tu mă privești și mă asculți. Știu că nu sunt într-o poziție din care să mă pot târgui cu tine sau să te amenințe - și aici vocea Președintelui se frânse, sugrumată în mod bizar, drept pentru care fu nevoit să recurgă la câteva înghițituri de apă - din cauză că pari să fii cel mai crunt criminal, complet lipsit de cea mai mică urmă de scrupule umanitare. Dar cred că ar fi în interesul amândoura și am putea ajunge la o înțelegere reciproc avantajoasă, dacă eu, împreună cu cei patru colegi ai mei din guvern, aici de față, am duce tratative cu tine și am încerca să găsim o soluție la această problemă. Deși e categoric contra firii, contra fiecărui principiu drag mie, drag fiecărui cetățean al acestei mari națiuni, sugerez să ne întâlnim la o dată și într-un loc, în condițiile impuse de tine, cât mai curând posibil.

Președintele ar mai fi avut ceva de spus, în răsunători termeni patriotici, ceea ce nu ar fi făcut decât să-i dezamăgească pe cei ce, mental, se refugiaseră în spatele speranțelor; dar, de fapt, spusese tot ce trebuia spus.

La Adlerheim, Dubois, de obicei apatic și neemotiv, își ștergea ochii de lacrimi.

— Auzi, cică nu cedează niciodată la constrângeri, amenințări sau șantaj! Nicio posibilitate să se târguiască sau să trateze cu noi. Aranjament reciproc avantajos! Poate, pentru început, cinci miliarde de dolari? Și apoi, bineînțeles, ne vom pune în aplicare planul inițial?

Mai umplu două pahare cu Glenlivet și-i dădu unul lui Morro.

Morro sorbi din whisky. Zâmbea și el, însă vocea, când vorbi avea un ton aproape smerit.

— Trebuie să ne camuflăm elicopterul. Gândește-te la asta, Abraham, dragul meu prieten. Un vis de o viață devine realitate. America îngenuncheată.

Mai sorbi din băutură, apoi, cu mâna liberă, luă un microfon și începu să dicteze un mesaj.

Barrow vorbi, fără să se adreseze cuiva anume:

— Am spus întotdeauna că, pentru a fi un politician de succes, trebuie să fii bun actor. Dar, ca să fii Președinte, trebuie să fii un actor desăvârșit. Trebuie să găsim un mod de a depăși lumea cinematografului. Omul ăsta trebuie să primească un Oscar.

Sassoon spuse:

— Cu sceptru și lauri.

La miezul nopții, Morro intră iar pe fir. Încercă să vorbească cu vocea lui obișnuită, calmă și autoritară, dar, dedesubt, se resimțea timbrul energic al omului conștient că lumea îi zace la picioare.

— Adresez acest mesaj Președintelui Statelor Unite. Noi - și acest „noi” suna mai degrabă regal decât obișnuit - consimțim să-i satisfacem cererea. Condițiile întâlnirii, care vor fi impuse în întregime de către noi, vor fi anunțate mâine dimineață. Vom vedea ce se poate realiza când doi oameni rezonabili se întâlnesc și stau de vorbă împreună.

Părea sincer conștient de incredibila lui nerușinare. Continuă, cu o voce amenințătoare:

— Această întâlnire propusă nu va afecta în niciun fel intenția mea de a face să explodeze bomba cu hidrogen în ocean mâine dimineață. Oricine - și asta vă include și pe dumneavoastră, domnule Președinte - trebuie să fie convins, fără umbră de îndoială, că dispun de indiscutabila forță de a-mi realiza promisiunile. În ceea ce privește promisiunile mele, trebuie să vă spun că bombele pe care intenționez să le fac să explodeze sâmbătă noaptea vor produce o serie de cutremure catastrofale cu efect de cataclism, incomparabil cu orice dezastru natural care a fost vreodată înregistrat în istorie. Asta-i tot.

Barrow spuse:

— La naiba, Ryder, iar ai avut dreptate. Vreau să spun în legătură cu cutremurele.

Ryder spuse, blând:

— Asta nu pare să mai aibă importanță acum.

La ora douăsprezece și un sfert li se transmise de la AEC că bomba cu hidrogen, denumită codificat „Mătușa Sally”, proiectată de profesorii Burnett și Aachen, avea un diametru de doisprezece centimetri.

Nici asta nu părea să mai aibă importanță.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La ora opt a dimineții următoare, Morro intră în contact cu neliniștita și - având în vedere dragostea morbidă și avidă a omenirii pentru lovituri și dezastre - extrem de curioasă lume.

Își lansă mesajul cu obișnuita-i concizie.

Spuse:

— Întâlnirea mea cu Președintele și principalii săi consilieri va avea loc la ora unsprezece noaptea. Totuși, insist ca partea prezidențială să sosească la Los Angeles - dacă aeroportul va funcționa iar dacă nu, la San Francisco - la orele șase în această seară. Nu vă pot spune locul întâlnirii. Aranjamentele călătoriei vor fi anunțate în a doua parte a după-amiezii. Cred că regiunile joase din Los Angeles, regiunile de coastă dinspre nord, până la Point Arguello și cele din sud, până la granița cu Mexicul, inclusiv Channel Islands, au fost evacuate. În caz contrar, nu-mi asum nicio responsabilitate. După cum am promis, voi face să explodeze acest dispozitiv nuclear în decurs de două ore.

Sassoon se închisese în biroul lui cu Comandantul General de Brigadă Culver, de la Forțele Aeriene ale Armatei. Străzile rămăseseră pustii după îmbulzeala haotică care le devastase. Regiunile joase ale orașului fuseseră, bineînțeles, evacuate, datorită în mare parte lui Culver și celor peste două mii de soldați și gardieni naționali de sub comanda lui care fuseseră chemați să ajute poliția suprasolicitată să restaureze ordinea. Culver

era un om dur și eficient și nu ezitase să aducă tancuri, într-un număr apropiat de efectivul unui batalion, lucru care avu un miraculos efect liniștitor asupra cetățenilor, care, înainte de sosirea acestora, păruseră stăpâniți nu de instinctul de auto-conservare, ci de cel de auto-distrugere. Desfășurarea tancurilor fusese coordonată de poliție, garda de coastă și elicoptere ale armatei, ce marcaseră punctele principale în care se blocase circulația. Străzile goale erau pline de mașini abandonate, din care multe păreau că fuseseră implicate în accidente majore, situație pentru care tancurile nu erau în niciun fel responsabile; răspunzători erau doar cetățenii.

Evacuarea luă sfârșit la miezul nopții, cu mult înainte de a ajunge pompierii, ambulanțele și mașinile poliției. Incendiile, fără importanță, fuseseră stinse, răniții fuseseră transportați la spital și poliția arestase un mare număr de huligani, a căror lăcomie, în această situație fără precedent, le depășise instinctul de conservare și care încă se mai dedau veseli jafului când polițiștii cu armele în poziție de tragere începuseră să se intereseze de activitățile lor.

Sassoon opri televizorul și-i spuse lui Culver:

— Ce zici de asta?

— E de admirat nemaipomenita aroganță a acestui om.

— Supraestimare.

— Dacă zici. E de înțeles, vrea să dirijeze întâlnirea asta cu Președintele sub acoperirea întunericului. Evident, „aranjamentele de călătorie”, cum le-a denumit el, se vor face după sosirea avionului. Vrea să fie sigur că Președintele a sosit înainte ca el să dea instrucțiunile.

— Ceea ce înseamnă că va avea un observator postat atât la aeroportul din San Francisco cât și la cel din Los Angeles. Are trei telefoane diferite cu trei numere diferite la Adlerheim și le-am interceptat pe toate.

— Ar putea folosi comunicarea prin radio, pe unde scurte.

— Ne-am gândit la asta și n-am exclus posibilitatea. Morro e convins că noi n-avem habar unde se află. În care caz, de ce să ne obosim cu rafinamente care nu-și au locul? Ryder a avut pe de-a-ntregul dreptate: divina încredere în sine a lui Morro o să-l doboare.

Sassoon făcu o pauză.

— Să sperăm.

— Apropo de Ryder ăsta. Cum arată?

— Ai să vezi singur. Îl aștept să vină într-o oră. În momentul în care a ieșit din poligonul de tragere al poliției, în care se antrena cu niște jucărele rusești, a ieșit și din opoziție. Un adevărat caracter. Să nu te aștepți să-ți spună „domnule”.

La 8.30 în acea dimineață, o ediție specială de știri anunța că James Muldoon, Ministrul Finanțelor, avusese o recidivă la primele ore ale dimineții și trebuise să i se aplice tratamentul de urgență pentru stop cardiac. Dacă n-ar fi fost în spital, cu aparatul de stimulare a bătăilor inimii lângă pat, cel mai probabil că nu ar fi supraviețuit. Avându-se în vedere starea, sănătății lui, era puțin probabil că va face parte din echipa de consilieri a Președintelui dar el a afirmat că va face călătoria spre coasta de vest, de-ar fi fost să fie transportat pe o targă.

Culver spuse:

— Pare că lucrurile merg prost.

— Și nu-i așa? Adevărul e că a dormit bine toată noaptea. Vrem numai să-l convingem pe Morro că are de-a face cu un om într-o stare critică, cu un om care este evident că trebuie tratat cu oarece considerație. Asta, desigur, mai servește și de o scuză perfectă pentru prezența a două persoane în plus care vor însoți delegația prezidențială: un doctor și un adjunct ai Ministrului Finanțelor, care să-l înlocuiască pe Muldoon în eventualitatea că ar expia de cum ar pune piciorul în

Adlerheim.

La ora 9, un avion turboreactor al Forțelor Aeriene decola de pe aeroportul din Los Angeles. Transporta doar nouă pasageri, toți din Hollywood și toți specialiști de clasă în domeniile lor. Fiecare ducea o valiză. În plus, mai fusese încărcată la bord o ladă mică de lemn. Peste o jumătate de oră, turboreactorul ajungea în Las Vegas.

Cu câteva minute înainte de ora zece, Morro își invită ostatecii în sala lui specială de vizionare. Toți ostatecii aveau propriile lor televizoare, dar al lui Morro era ceva special fiind capabil să ofere o imagine cam de patru ori cât un televizor obișnuit. De ce-și invitase ostatecii acolo nu era prea clar. Când nu tortura oamenii - sau, mai precis, când nu punea să fi e torturați - Morro era capabil de multă curtoazie. Poate voia numai să le vadă fețele. Poate voia să petreacă, bucurându-se de magnitudinea realizării sale și de sentimentul puterii invincibile, iar prezența unui public mărea întotdeauna bucuria provocată de o astfel de experiență; era totuși puțin probabil, fiindcă exaltarea nu părea să fie unul din factorii de bază ai constituției mentale a lui Morro. Indiferent de motive, niciunul din ostateci nu refuză invitația. În timpul unei catastrofe, chiar dacă aceasta nu ar fi fost dintre cele mai cumplite, compania te reconfortează.

Ai fi putut pe bună dreptate afirma că fiecare cetățean din America, exceptându-i doar pe aceia angajați în servicii absolut esențiale, urmărea același eveniment pe ecranul TV; numărul spectatorilor din restul lumii trebuie să se fi ridicat la sute de milioane.

Șansa nu le surâdea diverselor companii TV care filmau evenimentul. În mod normal, toate evenimentele ce aveau loc în aer liber, pe o scară semnificativ de mare, începând de la cursele Grand Prix și până la vulcanii în erupție, erau filmate din elicoptere; în cazul de față însă, aveai de-a face cu necunoscutul. Nimeni nu avea nici măcar o idee

aproximativă privind extensia exploziei și radiației, iar companiile își aleseseră același tip de amplasament pentru a-și instala camerele de luat vederi - pe acoperișul marilor clădiri, la o distanță prudentă de frontul oceanului; spectatorii din Adlerheim puteau vedea conturul confuz al orașului învecinându-se cu Pacificul în partea de jos a ecranelor lor. Dacă dispozitivul nuclear se afla pe undeva prin apropiere, așa cum spusese Morro - între insulele Santa Cruz și Santa Catalina - atunci scena acțiunii trebuia să fie la cel puțin treizeci de mile distanță; dar cu lentilele telescopice de mărit ale camerelor, aceasta n-ar fi fost o problemă. Și în acel moment, respectivele lentile erau suprasolicitate, dovadă partea frontală a orașului, confuză, defocalizată.

Ziua era frumoasă, luminoasă, clară, cu un cer fără nori, în discordanță cu evenimentele la care spectatorii urmau să fie martori, circumstanță ce trebuie să-i fi plăcut mult lui Morro, fiindcă nu putea decât să mărească impactul emoțional al spectacolului; un cer răvășit de furtună, nori grei, ploaia deasă, ceața, orice aspect al naturii care ar fi arătat-o într-o nuanță mai sumbră sau mai puțin strălucitoare ar fi fost mult mai nepotrivit cu această ocazie - și ar fi diminuat impactul spectacolului exploziei.

Spectatorii nu sesizară decât un singur aspect favorabil. În mod normal, la acea oră a zilei și în acel timp al anului, vântul ar fi trebuit să bată din vest și spre uscat; astăzi, datorită unui front greu, coborând dinspre nord-vest, vântul bătea ușor din sud către vest și în direcția aceea, cel mai apropiat bloc de pământ, indiferent de dimensiune, se afla la aceeași distanță ca și Antarctica.

— Fiți atenți la secundarul de la ceasul de pe perete, spuse Morro. E perfect sincronizat cu mecanismul de detonare. Mai sunt, după cum știți, douăzeci de secunde.

Măsura timpului e numai relativă. Unei persoane aflate în extaz i se poate părea că s-a scurs o clipă, unei persoane aflate pe scaunul de tortură, o eternitate. Spectatorii nu

erau torturați fizic, ci emoțional și aceste douăzeci de secunde păreau interminabile. Toți se comportau exact la fel, ochii lor treceau de la ceasul de perete la ecran, și apoi de la ecran la ceasul de perete, cel puțin o dată pe secundă.

Secundarul atinse ora fixă și nimic nu se întâmplase încă. Trecu o secundă, două, trei și tot nimic. Ca la comandă, spectatorii își întoarseră privirile spre Morro, care stătea relaxat și nu părea îngrijorat. Le zâmbi.

— Fiți optimiști. Bomba se află la adâncime și ați scăpat din vedere curbura pământului.

Toți ochii se întoarseră în grabă spre ecran și atunci văzură. La început nu fu nimic mai mult decât o ușoară protuberanță pe curba orizontului îndepărtat, dar o protuberanță care țâșnea și se umfla cu o înspăimântătoare rapiditate, tot mai intensă cu trecerea fiecărei secunde. Nu era o lumină orbitoare, albă, nu era niciun fel de lumină, ci numai o monstruoasă erupție de apă vaporizată, care țâșnea și se răspândea, până ce umplu ecranul. Nu semăna deloc cu un nor ciupercă al unei bombe atomice, ci avea aspectul unui evantai, mult mai gros în centru decât la margini, cu baza aproape paralelă cu marea. Norul, dacă ar fi fost posibil să fie văzut de sus, trebuie să fi arătat exact ca o umbrelă întoarsă, iar privit din laterală, arăta ca un evantai gigantic deschis la 180 de grade, cu mult mai dens în centru, probabil fiindcă acolo explozia avusese de acoperit cea mai scurtă distanță până să atingă suprafața mării. Brusc, evantaiul gigantic care ocupase complet ecranul, se contractă până ce ajunse să ocupe numai jumătate din el.

O voce de femeie, îngrozită și tremurătoare, spuse:

— Ce s-a întâmplat cu el? Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu i s-a întâmplat nimic.

Morro părea foarte bine dispus.

— E din vina camerei. Operatorul a retras dispozitivul de mărire, ca să poată cuprinde imaginea în cadru.

Comentatorul, care bolborosise aproape incoerent, spunând lumii ceea ce putea foarte bine vedea și singură, continua să se bâlbâie.

— Acum trebuie să aibă o înălțime de opt mii de picioare. Nu, mai mult. Zece mii pare mai aproape de realitate. Gândiți-vă numai! Înalt de două mile și patru mile de-a curmezișul bazei. Doamne Sfinte, blestemăția asta nu are de gând să se oprească odată din crescut?

— Cred că meriți felicitări, profesore Aachen, spuse Morro. Mica ta invenție pare să fi funcționat foarte bine.

Aachen îi aruncă o privire care se voia fioroasă, dar care nu era, de fapt. Un spirit rănit are nevoie de mult timp să se vindece.

În următoarele treizeci de secunde comentatorul tăcu. Nu era tocmai acum momentul să lipsească de la datorie: era însă probabil prea izbit de panică ca să poată găsi cuvinte care să-i descrie emoțiile. Nu se întâmpla des ca un comentator să aibă ocazia să fie martor la un spectacol terifiant ca acela ce se desfășura în fața ochilor lui; mai precis, niciun comentator nu mai avusese până acum această ocazie. Încetul cu încetul, își reveni.

— Am putea mări la maximum, vă rog?

Dispăru totul, în afară de baza centrului evantaiului. O ușoară încrețitură se putea vedea, avansând leneș de-a curmezișul oceanului.

Comentatorul spuse:

— Presupun că ăsta trebuie să fie valul mareei.

Părea dezamăgit; era clar că privea valul ca pe un produs nesemnificativ al titanicei explozii la care tocmai fusese martor.

— Nu mi se pare cine știe ce grozăvie un val de maree.

— Tânăr ignorant, spuse Morro, trist. Valul ăsta aleargă probabil cu patru sute de mile pe oră în clipa de față. Va încetini rapid când va ajunge în ape mai puțin adânci, dar înălțimea îi va crește în proporție inversă cu decelerarea. Cred că bietul băiat va face un șoc.

Cam la două minute jumătate după explozie, un vuiet ce părea că o să sfarme televizorul umplu încăperea.Ură cam două secunde până să poată fi redus la un nivel tolerabil. O nouă voce interveni.

— Regret, oameni buni. N-am putut ajunge la butonul de control al volumului la timp. De fapt, ca să fiu onest cu voi, nu ne-am așteptat la niciun sunet de la o explozie care a avut loc atât de adânc în apă.

— Prostul.

Liberal ca întotdeauna, Morro adusese răcoritoare ca să fie servite în timpul spectacolului și acum sorbea delicat din Glenfiddichul lui. Burnett se servi ca lumea.

— Pe cuvântul meu că a fost o lovitură.

Comentatorul inițial revenise. Tăcuse un timp, în care camera, încă potrivită să mărească la maximum, rămăsese fixată asupra valului de maree care înainta.

— Nu prea îmi place ce văd. Valul ăsta n-o fi prea mare, dar n-am văzut vreodată ceva care să se miște atât de repede. Mă întreb…

Spectatorii nu mai aflară ce anume se întreba. Comentatorul scoase un strigăt nearticulat, care fu acompaniat de un bubuit și brusc, valul de pe ecran fu înlocuit de spațiul gol al cerului albastru.

— A fost lovit de valul de șoc al exploziei. Cred că ar fi trebuit să-i previn în legătură cu asta, spuse Morro, care chiar dacă era pătruns de remușcări, se ascundea bine glumind astfel. Doar n-or fi loviți toți, sau nu mai funcționează camera, ce?

Ca de obicei, Morro avea dreptate. În câteva cuvinte, vocea comentatorului se auzi iarăși, dar de data asta era evident că era atât de stupefiat încât uitase și de eveniment.

— Isuse Cristoase! Afurisitul meu de cap!

Urmă o pauză, punctată de respirații șuierătoare și mormăieli.

— Îmi pare rău, dragi spectatori. Circumstanțe

atenuante. Acum știu cum e să te izbească un tren expres. Dacă mi-aș putea permite o mică glumă, știu ce ocupație mi-ar place să am mâine. De geamgiu. Explozia asta trebuie să fi spart un milion de ferestre în oraș. Să vedem acum dacă mai funcționează camera.

Camera funcționa. Fu coborâtă iar, pe verticală, și cerul albastru fu gradat înlocuit cu oceanul. Operatorul trecuse iar pe mărire, era evident asta, fiindcă evantaiul apăru iar în imagine. Nu apărea mai mare ca prima oară, însă părea să fie la începutul dezintegrării, fiindcă se agita și-și pierdea gradat forma. Un nor cenușiu șters putea fi văzut înaintând, cam de două mile înălțime.

— Cred că o să se scufunde înapoi, în ocean. Puteți vedea norul acela care se îndreaptă spre stânga - spre sud? E sigur că nu poate fi nor de apă. Mă întreb dacă nu e unul radioactiv.

— Sigur că e radioactiv, spuse Morro. Dar cenușiul ăla nu provine de la radioactivitate; sunt vapori de apă ținuți în suspensie.

Burnett spuse:

— Presupun că ești conștient, ticălosule, că norul ăla e mortal?

— Un nefericit produs auxiliar. Se va dispersa. În plus, nicio întindere de pământ nu-i stă în cale. Presupunem că autoritățile competente, dacă există așa ceva în țara asta, vor preveni vapoarele.

Centrul de interes nu mai era acum giganticul evantai care începuse să se disperseze, ci valul de flux, căci camera se oprise asupra acestuia.

— Uite-l că se apropie.

Vocea comentatorului tremura.

— A încetinit, dar are o viteză mai mare decât a oricărui tren expres pe care l-am văzut. Și devine tot mai mare. Și mai mare.

Tăcu preț de câteva secunde.

— Exceptând faptul că sper că poliția și armata au avut

sută la sută dreptate când au spus că întreaga zonă de jos a orașului a fost evacuată, nu mai am nimic de spus. Voi tăcea preț de un minut. Nu mai am cuvinte. Nimeni n-ar avea. Să lăsăm camera să vorbească.

Tăcu și era rezonabil să presupui că sute de milioane de oameni din toată lumea tăcură de asemenea. Cuvintele n-ar fi putut exprima imensitatea acelui zid de apă care năvălea, impetuos: îți rămânea doar să privești.

Când ajunse la o milă de țărm încetini într-o oarece măsură, ajungând la cincizeci de mile pe oră, dar era înalt de cel puțin șase metri. Nu era un val propriu-zis, ci doar o umflătură enormă, compactă, apropiindu-se în tăcere, tăcere care intensifica impresia că aveai de-a face cu un monstru ostil, rău, dușmănos, pus pe o distrugere nebunească. După ce mai parcurse o jumătate de milă, păru un șarpe care-și mușcă coada, alb de-a lungul extremităților, ca un val gigantic gata să se spargă, atât de impetuos încât nivelul apelor încă netulburate dintre val și țărm începu să scadă perceptibil, de parcă ar fi fost supte între fălcile lacome ale unui monstru, cum de fapt, și erau.

Acum putea fi și auzit, un zgomot adânc, bubuitor, care se intensifica cu fiecare clipă, ajungând la o astfel de intensitate, încât operatorul trebui să folosească butonul de control al volumului. Când mai avea doar cincizeci de metri până la țărm, pe când se spărgea, apele de pe plajă se traseră înapoi complet, lăsând să se vadă albia oceanului.

Apoi, cu un sunet exploziv, de bubuit de tunet, pe deasupra albiei, monstrul lovi.

Spectatorilor li se păru un efect trecător, fiindcă orice definiție vizuală se pierdu într-o perdea de apă care țâșni pe verticală, la o înălțime de treizeci de metri continuând pe verticală cu o pânză de apă pulverizată, care depășea de cinci ori înălțimea perdelei, în timp ce valul se sparse cu o forță irezistibilă de clădirile aliniate de-a lungul liniei coastei. Perdeaua de apă începuse să scadă, deși apa

pulverizată ajungea încă până la o înălțime destul de mare ca să oblitereze vederea evantaiului exploziei de hidrogen, în curs de dispersare, când valul de flux răbufni prin perdea, întinzându-și ghearele lacome spre orașul în așteptare.

Torente mari de apă, poate de zece până la cincisprezece metri înălțime, agitate, clocotind, albe ca o volbură gigantică, purtând pe deasupra suprafețelor lor convulsionate o infinitate de rămășițe identificabile și indescriptibile dădură năvală de-a lungul canioanelor vest-est de la Los Angeles, măturând sutele de mașini abandonate care le stăteau în cale. Părea că orașul urma să fie inundat, înecat, fără să rămână altceva din el decât amintirea, dar, surprinzător, nu se întâmplă asta, în mare măsură probabil datorită faptului că se impusese un rigid control și resolidificare a clădirilor după cutremurul de la Long Beach din 1933. Clădirile aliniate de-a lungul Coastei fuseseră toate distruse; orașul însă, rămase intact.

Treptat, odată cu despotmolirea pământului și pierzându-și forța, torentul încetini, nivelul lui scăzu și în sfârșit, producând un sunet apropiat de un supt obscen, care, încetul cu încetul se potolea, începu să se întoarcă în oceanul din care venise. Cum se întâmplă întotdeauna cu un val de flux, era de așteptat și un al doilea, dar acesta, deși ajunse până la oraș, se produse pe o scară atât de minoră comparativ cu primul, încât aproape nu merita menționat.

— În regulă, cred că asta e posibil să le dea de gândit.

Burnett începu să înjure cu fervoare, fără să se repete o singură dată, lucru ce demonstra clar că o considerabilă parte din educația lui avusese loc în alte domenii decât în cele pur academice, apoi, amintindu-și cu întârziere că se afla în prezența unor doamne, întinse mâna după Glenfiddichul lui și tăcu.

Ryder stătea stoic, tăcând, în timp ce un doctor îi

extrăgea cioburile de sticlă din cap - ca mulți alții, privise pe fereastră atunci când izbucnise explozia. Barrow, care primea îngrijirile aceluiași doctor, își ștergea sângele de pe față. Acceptă un pahar de la un aghiotant și-i spuse lui Ryder:

— Ce zici de necazul ăsta?

— Va trebui să facem ceva, asta e sigur. Nu poți face decât un singur lucru cu un câine turbat, anume să-l desființezi.

— Avem șanse?

— Mai bune ca oricând.

Barrow îl privi curios.

— Nu s-ar zice. Intenționezi să-l vânezi?

— Sigur că nu. Știi cum ni se spune nouă - ofițerii păcii. Totuși, dacă el pare că nici nu clipește din ochi când…

— Încă mă îngrijorează asta.

Expresia generalului de brigadă Culver era mai jalnică decât vorbele:

— Cred că nu e deloc recomandabil. Deloc. Nu că mă îndoiesc de calitățile tale, sergent. Toți știm că ești un om verificat. Dar ești implicat emoțional. Asta nu-i bine. Și cei cincizeci de ani ai tăi atârnă greu. Sunt sincer după cum vezi. Am ucigași tineri, în plină formă, bine antrenați, dacă te interesează. Cred…

— Generale!

Culver se întoarse spre Dunne, care-l apucase de braț.

Dunne spuse, calm:

— Îți dau cuvântul meu că sergentul Ryder este probabil cel mai stabil caracter din punct de vedere emoțional din statul California. Cât despre asasinii tăi tineri în super-formă - de ce nu aduci unul aici să se ocupe Ryder de el?

— Bun. Adică nu. Eu încă…

— Generale.

De data asta vorbise Ryder, fără să manifeste încă nicio emoție.

— Vorbind cu obișnuita mea modestie, l-am depistat pe

Morro. Jeff, aici de față, a născocit planul din noaptea asta. Soția mea e acolo sus, cu el și la fel și fiica mea. Jeff și cu mine avem o motivație. Niciunul din băieții tăi n-o are. Dar, ceea ce e mai important, avem dreptul să ne ocupăm de asta. Îi poți nega unui om drepturile?

Culver îl privi lung, apoi zâmbi și dădu din cap a aprobare.

— E poate o faptă regretabilă. Cred că ai depășit aproape cu un sfert de secol vârsta pentru înrolare.

În timp ce părăseau camera de vizionare, Susan Ryder îi spuse lui Morro:

— Înțeleg că aveți musafiri în noaptea asta?

Morro zâmbi. Atâta cât putea el să se atașeze de cineva, se atașase de Susan.

— Vom fi onorați cu o vizită.

— Ar fi… ar fi posibil să-l vedem și noi pe Președinte?

Morro își ridică *o* sprânceană.

— N-aș crede, doamna Ryder că…

— Dacă aș fi bărbat și nu o doamnă, ți-aș spune eu ce să faci cu Președintele. Cu orice președinte. Vreau să-l vadă fata mea. O să-și amintească de asta toată viața.

— Îmi pare rău. Nici nu intră în discuție.

— Ce rău ar putea face asta?

— Niciunul. Doar că nu se amestecă afacerile cu plăcerea.

O privi curios.

— După ce ai văzut ce am făcut, încă mai stai de vorbă eu mine?

Ea spuse, calm:

— Nu cred că intenționezi să ucizi pe cineva.

El o privi, aproape uimit.

— Atunci eșuez. Restul lumii ar face-o.

— Restul lumii nu e ca tine. Oricum, Președintele ar putea cere să ne vadă.

— De ce ar face-o?

Morro zâmbi iarăși.

— Nu cred că tu și Președintele sunteți în alianță.

— Nici nu mi-ar place să fim. Amintește-ți ce a spus despre tine seara trecută - că ești un criminal odios, pe de-a-ntregul lipsit de cea mai mică urmă de scrupule umanitare. Pe moment, nu cred că intenționezi să faci rău cuiva dintre noi, dar Președintele ar putea foarte bine să ceară să-i vadă pe ostateci ca un preliminariu al negocierilor.

— Ești o femeie deșteaptă, doamnă Ryder.

O apucă de umeri, foarte blând.

— Vom vedea.

Ora 11. Un avion turboreactor Lear ateriza la Las Vegas. Ieșiră doi oameni și fură escortați la una din cele cinci mașini ale poliției, aflate în așteptare. Într-un sfert de oră, sosiră alte patru avioane și opt oameni fură transferați în celelalte patru mașini ale poliției. Apoi, convoiul porni. Pe drumul ce ducea la destinația lor, circulația era complet interzisă.

Ora 16. La biroul lui Sassoon din Culver City sosiră trei domni. Fură preveniți încă de la sosire că nu vor fi lăsați să plece până la miezul nopții. Acceptară senini.

Ora 16,15. Avionul prezidențial *Air Force One* ateriza la Las Vegas.

Ora 17,30. Culver, Barrow, Mitchell și Sassoon intrară în anticamera biroului lui Sassoon. Cei trei domni din Culver City fumau, beau și aveau un aer de justificată mândrie. Culver spuse:

— Abia am aflat. Nu mi-a spus nimeni nimic mai înainte.

Ryder spuse:

— Dacă mă vede fata mea, ce forță de pe lumea asta crezi că ar împiedica-o să strige „Tată”?

Ryder avea acum păr castaniu, mustață castanie, sprâncene și chiar gene castanii. Obrajii lui grăsulii începuseră acum să facă pungi, iar pe cel drept se întrezăreau slabele urme ale unei cicatrici duble, demult vindecate. Nasul lui nu mai era același pe care-l avusese dimineața. Susan Ryder s-ar fi împiedicat de el pe stradă fără să se întoarcă. Nici fiul ei și nici Parker nu s-ar fi întors.

Ora 17,50 Avionul *Air Force One* ateriza la aeroportul internațional Los Angeles. Nici măcar un val de flux nu ar fi avut același efect asupra betonului masiv armat al pistei.

Ora 18. Morro și Dubois stăteau în fața unui interfon. Morro spuse:

— Nu se poate strecura vreo greșeală?

Era o întrebare, dar vocea lui nu avea un ton interogativ.

— Confirmare prezidențială, domnule. Au fost întâmpinați de două mașini ale poliției și o ambulanță. Șapte oameni au fost debarcați. Cinci dintre ei erau aceia pe care i-am văzut la TV seara trecută. Îmi pun viața că domnul Muldoon pare să fie într-o formă foarte proastă. A fost ajutat să coboare de doi bărbați care l-au dus la ambulanță. Unul din ei căra ceva ce mi s-a părut a fi o trusă medicală.

— Descrie-i.

Observatorul, în mod evident foarte bine antrenat, îi descrise. Până la ultimul detaliu, descrierea lui se potrivea exact cu felul cum arătau acum Jeff și Parker.

Morro spuse:

— Mulțumesc. Du-te.

Închise interfonul, zâmbi și-l privi pe Dubois.

— Mumain e cel mai bun în meseria lui.

— Nu are egal.

Morro ridică un microfon și începu să dicteze.

Sassoon închise și el interfonul și privi în jurul încăperii.

— Se simte pe de-a-ntregul recunoscător pentru sosirea promptă a musafirilor, nu-i așa?

Ora 19,30. De la Morro sosi următorul și ultimul mesaj. Spunea:

— Să sperăm că n-au fost pierderi de vieți în dimineața asta. Cum am spus, dacă s-a produs vreun accident, n-a fost din vina mea. Regretăm considerabilele pagube fizice inevitabile în astfel de împrejurări. Sper că imaginile au fost suficient de expresive ca să convingă pe oricine că îmi stă în putere și am mijloacele ca să-mi îndeplinesc promisiunile. Nu va fi pentru nimeni o surpriză să afle că am luat cunoștință de faptul că echipa prezidențială a aterizat la șase fără zece minute în această seară. Vor fi luați de un elicopter la ora nouă fix. Elicopterul va ateriza chiar în centrul aeroportului din Los Angeles care va fi complet iluminat de reflectoare sau orice alte mijloace veți dori să întrebuințați. Să nu aibă loc nicio încercare de a urmări elicopterul după ce-și va lua zborul. Îl vom avea pe Președintele Statelor Unite la bord. Asta-i tot.

Ora 21. Echipa prezidențială urcă la timpul hotărât în elicopter. Muldoon fu ajutat cu multă greutate să se urce la bord, dar în final reuși, fără să mai riște un atac de inimă. După ce urcară în elicopter fură luați în primire de bărbați înarmați cu puști automate Ingram. Unul dintre ei puse pe capul fiecăruia din cei șapte oameni câte o glugă neagră, care se lega la gât cu șireturi. Președintele protestă furios, dar fu ignorat.

Președintele era Vincent Hillary, considerat drept cel mai strașnic actor pe care-l produsese vreodată Hollywoodul. Chiar și fără machiaj, semăna uluitor cu Președintele. Dar machiorul se întrecuse pe sine în Las Vegas, așa că însuși Președintele, dacă ar fi stat drept în fața lui, despărțiți fiind doar de o sticlă transparentă, s-ar fi

crezut în fața unei oglinzi. Mai avea și o remarcabilă capacitate de a-și modula vocea, putând imita un număr mare de persoane diferite. Hillary era inepuizabil și se pregătea vesel să demonstreze acest fapt.

Șeful Personalului era un oarecare colonel Greenshaw, recent pensionat de la Green Berets. Nimeni nu știa numărul morților care-i stăteau la ușă și el nu se obosise vreodată să-i numere. Se spunea că singurul lucru de care îi păsa într-adevăr era să omoare oamenii: și era în afară de discuție că se pricepea foarte bine la asta.

Ministrul Apărării era un oarecare Harlinson, un om foarte potrivit să-i succeadă lui Barrow, ca șef al FBI. Semăna mai mult cu Ministrul Apărării decât Ministrul Apărării însuși. Se spunea că avea foarte multă grijă de el însuși.

Secretarul de Stat era un remarcabil avocat de succes, care odată fusese profesor la Ivy League, Jehannesen nu avea nimic deosebit care să-l recomande - n-ar fi știut nici măcar să încarce o armă - exceptând intensul patriotism al primei generații de americani și bizara asemănare cu adevăratul ministru. Asemănare îmbunătățită de machiorii lui personali.

Adjunctul Ministrului de Finanțe, un oarecare Myron Bonn, avea anumite pretenții de savant și dovedea într-un mod straniu o afirmație făcută mai demult de Ryder. În prezent se afla în chinurile alcătuirii unei teze de doctor în filozofie, o teză de o remarcabilă erudiție, teză care se referea la condițiile din închisori și sugera ameliorări în care el era fără îndoială un expert: teza fusese scrisă într-o celulă din Șirul Morții, unde își aștepta execuția. Avea trei lucruri în favoarea lui. Dacă era un criminal nu însemna neapărat că era mai puțin patriot. Asemănarea lui naturală, acum perfectată, cu ministrul adjunct era uluitoare, și era considerat de poliție drept cel mai mare ucigaș din Statele Unite, atât dintre cei închiși cât și dintre cei liberi. Avea la activ multiple crime. Ciudat însă, era un

cm onest.

Muldoon, Ministrul de Finanțe, era categoric piesa de rezistență.

Ca și Hillary - și ambii urmau să dea în noaptea asta niște spectacole care să merite Oscaruri de platină - era un actor. Ca să fie transformat în ceea ce era, fuseseră necesare eforturile îndelungate a nu mai puțin de trei dintre cei mai buni machiori pentru efecte speciale de la Hollywood, eforturi care se întinseseră pe o durată de șase ore. Ludwig Johnson suferise în timpul acelui proces și încă mai suferea. Fiind un om care deja cântărea nouăzeci de kilograme, nu-i venea la îndemână să mai care treizeci de kilograme de surplus. Pe de altă parte, machiorii făcuseră ca acele treizeci de kilograme să arate ca șaizeci și pentru asta le era pe bună dreptate recunoscător.

Așa că pur și simplu întâmplător ci nu fiindcă ar fi fost necesar, trei din ei erau indiscutabil oameni de acțiune, în timp ce ceilalți trei mai mult stângaci. Lui Ryder însă nu i-ar fi păsat nici dacă toți șase ar fi fost din ultima categorie. Dar așa căzuseră sorții.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Elicopterul se eschivă de drumul direct spre est, fără îndoială ca să nu zboare în bătaia radarului care în mod eronat pilotul își imagina că-i urmărește. După oarece distanță coti brusc spre nord-vest și ateriză în orașul Corman. Aici, pasagerii fură transferați într-un minibuz care-i duse la sud de Greenfield. Aici fură urcați în alt elicopter. Tot timpul, Muldoon simulă că suferă de inimă. La unsprezece fix, elicopterul se opri în curtea de la Adlerheim. Niciunul dintre pasageri nu fu conștient de asta. Glugile nu le fură ridicate până ce nu ajunseră în holul castelului care servea de sală de mese și de rugăciune.

Morro și Dubois îi salutară. Mai erau și alții în comitetul neoficial care-i întâmpinară, dar aceștia nu contau, fiindcă nu făceau decât să stea de gardă cu automatele Ingram în mâini. Erau în haine civile. Robele lor obișnuite i-ar fi încurcat prea mult.

Morro era neașteptat de politicos.

— Sunteți binevenit, domnule Președinte.

— Renegatule!

— Haideți, haideți, zâmbi Morro. Ne-am întâlnit să negociem, nu să ne incriminăm. Și nefiind american, cum aș putea fi renegat?

— Ești mai rău decât un renegat! Un om capabil să facă ceea ce ai făcut tu azi la Los Angeles e capabil de orice. Capabil, poate, să-l răpească pe Președintele Statelor Unite și să-l țină ostatec pentru răscumpărare?

Hillary râse sfidător și era mai mult decât posibil ca în

sinea lui să se fi amuzat într-adevăr.

— Mi-am riscat viața, domnule.

— Dacă doriți, puteți pleca acum. Numiți-mă cum vă vine renegat, pungaș, criminal, ucigaș, un om lipsit total de scrupule umanitare. Dar integritatea mea personală, chiar dacă mă calificați drept un bandit internațional, cuvântul meu de onoare, e în afară de discuție. N-ați putea, domnule, fi mai în siguranță în Camera Ovală decât aici.

— Ha!

Fața lui Hillary începu treptat să devină roșie de furie, realizare pe care lumea trebuie să o fi privit drept un remarcabil act de tragedie și în care era maestru: de fapt, multă lume ar fi putut face asta, reținându-și respirația și lărgindu-și mușchii stomacului la maximum. Încet, imperceptibil, Hillary își relaxă mușchii și începu să respire iarăși. Culoarea îi reveni la normal.

— Te cred.

Morro se înclină. Nu cine știe ce plecăciune, una de maximum doi centimetri, dar fără îndoială, o mărturie de apreciere.

— Mă onorați. Abraham, fotografiile.

Dubois îi înmână câteva fotografii mărite ale echipei prezidențiale. Morro trecu de la un om la altul, scuturând cu grijă când persoana, când fotografia. Când termină, se întoarse spre Hillary.

— O clipă, vă rog. Între patru ochi.

Indiferent de emoția resimțită, după treizeci și cinci de ani de actorie, Hillary era capabil să și-o ascundă perfect. Altfel nici nu ar fi fost ales pentru rolul ăsta.

Morro spuse:

— E vorba de Ministrul dumneavoastră Adjunct de Finanțe. De ce se află aici? Îl recunosc, firește, dar de ce a venit?

Fața lui Hillary începu să se congeleze, până ce ambii ochi deveniră glaciali.

— Privește la Muldoon.

— Vă înțeleg. Ați venit, poate, să discutăm, probleme, ca să le spunem așa, financiare?

— Printre altele.

— Acum în ce-l privește pe omul ăsta cu păr castaniu și mustață. Arată ca un polițist.

— La naiba, dar *este* polițist. O gardă de la Serviciul Secret. Nu știi că Președintele are întotdeauna după el o gardă de la Serviciul Secret?

— Nu v-a însoțit azi, în avion.

— Firește că au. E șeful Serviciului meu Secret de pe coasta de vest. Credeam că ești mai bine informat. Nu știi că în timpul zborurilor niciodată…

Se opri.

— De fapt, cum ai putea știi?

Morro zâmbi.

— Poate că serviciile mele de informații sunt la fel de bune ca și ale dumneavoastră. Să mergem la ceilalți.

Se întoarseră și Morro spuse uneia din gărzi.

— Adu-l pe doctor.

Era un moment critic. Nimeni în afara de Ryder nu se gândise că Morro ar fi putut aduce un doctor care să-l verifice pe Muldoon.

Morro spuse:

— Mi-e teamă, domnilor, că va trebui să vă percheziționăm.

— Să mă percheziționați? Să-l percheziționați pe Președinte?

Hillary își juca iar numărul de furie, apoi își descheie pardesiul și haina, desfăcându-și-le larg:

— N-am mai fost supus în viața mea unei astfel de umilințe. Măcar fă-o tu însuși.

— Scuzele mele. Dacă mă gândesc bine, chiar că nu e necesar. E valabil și pentru ceilalți domni. Exceptând unul. Ali, dar iată-l pe doctor.

Doctorul apăruse într-adevăr pe scenă.

Morro arătă spre Jeff.

— Tânărul ăsta se pretinde doctor. Vrei să examinezi cazul?

Ryder respiră ușurat când văzu că Morro trecu la el, arătându-l cu degetul. Rămase nemișcat.

— Acesta, Abraham, este agentul Serviciului Secret al Președintelui. Poate fi un arsenal pe două picioare.

Uriașul se apropie. Fără să i se ceară, Ryder își dezbrăcă pardesiul și haina, lăsându-le să cadă pe jos. Dubois îl percheziționă extrem de amănunțit, zâmbind la vederea pumnilor lui încleștați, vârându-și nasul chiar și în ciorapi, examinându-i pantofii, să vadă dacă nu aveau tocuri false. Îl privi pe Morro și spuse:

— Până acum, în regulă.

Îi ridică apoi haina și pardesiul, examinându-i-le cu o grijă teribilă, acordând atenție în special căptușelilor și tighelului tivului. În final, i le înapoie lui Ryder, păstrând numai cele două pixuri pe care le luase din buzunarul de la piept al pardesiului.

În timpul acestei examinări, doctorul lui Morro cerceta cazul lui Jeff cu aceeași temeinicie.

Dubois se duse la Morro, luă o fotografie, își scoase un revolver din buzunarul de la piept, întoarse fotografia cu dosul în sus, îi dădu unul din pixuri lui Ryder și spuse:

— Vârful pixului e retras. Eu nu îndrăznesc să apăs butonul ca să-l fac să iasă. În zilele noastre, oamenii pot face tot felul de chestii cu așa-zisele pixuri. Firește, nu vreau să vă ofensez. Dar poate ați dori să scrieți ceva. Pistolul meu e îndreptat spre inima dumneavoastră.

— Isuse!

Ryder luă fotografia și pixul, apăsă butonul, scrise, apăsă iar pe buton, făcând vârful să se retracteze și-i dădu înapoi lui Dubois atât pixul cât și fotografia. Dubois privi fotografia și-i spuse lui Morro:

— Nu-i un mesaj prea prietenesc. Sună așa: „La dracu’ cu voi toți”.

Îi înmână și cel de-al doilea pix lui Ryder.

— Pistolul meu e încă îndreptat spre inima dumneavoastră.

Ryder scrise și-i înapoie fotografia lui Dubois, care se întoarse spre Morro, zâmbind.

— Același mesaj, spuse el.

Îi dădu înapoi lui Ryder ambele pixuri.

Doctorul lui Morro se întoarse, înapoindu-i trusa lui Jeff. Îl privi pe Morro și zâmbi, calm.

— Odată, domnule, poate o să-mi procurați și mie o trusă la fel de superbă.

— Nu putem fi toți Președintele Statelor Unite.

Doctorul zâmbi, se înclină și plecă.

Hillary spuse:

— Acum, că am terminat cu toate prostiile astea inutile, pot să te întreb dacă cunoști câte ceva despre obiceiurile Președintelui din timpul serii? Știu că nu avem toată noaptea la dispoziție, dar sigur că am timp.

— Sunt conștient de faptul că ospitalitatea mea a lăsat mult de dorit. Dar trebuie să iau unele precauții. Trebuie să știți asta. Domnilor, poftiți.

Instalați în apartamentul privat de lângă biroul lui Morro, păreau să aibă parte de același confort rafinat care li l-ar fi asigurat orice club greu accesibil din țară. Doi bărbați din personalul lui Morro, îmbrăcați în costume negre de seară - cu ocazia vizitei echipei prezidențiale - se roteau încoace și încolo, cu tăvi cu băuturi. Morro își păstra obișnuita-i seninătate, zâmbind din când în când, calm. Chiar dacă era cel mai înălțător moment din viața lui, nu lăsa să se vadă asta. Stătea lângă Hillary.

Acesta spuse:

— *Sunt* Președintele Statelor Unite.

— Știu asta.

— Sunt și un politician și, pe deasupra, sper, și un om de stat. Am învățat să accept inevitabilul. Îți vei fi dat seama că mă aflu într-o situație cumplit de neplăcută.

— Știu și asta.

— Am venit să negociem.

Urmă o pauză lungă.

— Un celebru ministru de externe britanic a întrebat odată. „Intenționați să mă trimiteți gol la masa tratativelor?”

Morro nu spuse nimic.

— O rugăminte. Înainte de a mă manifesta public, chiar în fața cabinetului meu, pot vorbi cu tine, între patru ochi?

Morro ezită.

— Nu am arme. Ia-l pe uriașul ăla cu tine, dacă vrei. Sau cer prea mult?

— Nu.

— Consimți?

— Având în vedere împrejurările, n-aș putea face altfel.

— Mulțumesc.

O notă de iritabilitate se strecură în vocea lui Hillary.

— Chiar sunt necesare trei gărzi înarmate ca să păzească opt oameni fără apărare?

— Un obicei, domnule Președinte.

Muldoon zăcea prăbușit în fotoliu - cu spatele aproape întors spre ei - și Jeff, cu un stetoscop atârnându-i de gât, ținea în mână un pahar cu apă și niște pastile. Hillary își ridică vocea și spuse:

— Ca de obicei, doctore?

Jeff dădu din cap, aprobator.

— Digitale, spuse Hillary.

— Ah! Un stimulent pentru inimă, nu-i așa?

— Da.

Hillary sorbi din băutură, apoi spuse, brusc:

— Aveți, firește, aici, ostateci.

— Avem. Nu li s-a făcut niciun rău, vă asigur.

— Nu te înțeleg, Morro. Foarte civilizat, foarte inteligent, rezonabil - și totuși faci ce faci. De ce? Ce te împinge?

— Sunt unele probleme despre care prefer să nu discut.

— Adu-i aici pe ostateci.

— Ce?

— Adu-mi ostatecii, ori, în numele Cerului, te asigur că nu voi discuta cu tine. E posibil să fac o greșeală luându-te drept ceea ce pari. Ai putea - am spus doar ai putea - să fii un monstru inuman, așa cum se și spune despre tine. Dacă ostatecii sunt morți, ferească Dumnezeu de asta, ai fi în stare să iei și viața Președintelui, mai înainte de a apuca să stea de vorbă cu tine.

După un timp, Morro spuse:

— O cunoști pe doamna Ryder?

— Cine este?

— Cineva dintre ostatecii noștri. Pari să fii în comunicare telepatică cu ea.

Hillary spuse:

— Am necazuri cu China, cu Rusia. Cu Piața Comună Europeană. Cu economia. Cu recesiunea. Mintea unui om nu se poate acomoda cu atât de multe lucruri. Cine este - cum ai zis că o cheamă?

— Doamna Ryder.

— Dacă e în viață adu-o aici. Dacă mă bănuiești de comunicare telepatică, mă poți înlocui cu vicepreședintele meu. Sau cu alții.

— Știam dinainte - și doamna știa - că vei cere asta. Foarte bine. Fie, doar pentru zece minute.

Morro pocni din degete spre una din gărzi.

Cele zece minute trecură repede, mult prea repede pentru ostateci, în schimb, îi fură de ajuns lui Ryder. Morro, cu obișnuita-i ospitalitate, oferi fiecărui ostatec ceva de băut și-i preveni că șederea lor acolo va fi scurtă. Centrul de atracție era, inevitabil, Hillary, care, obosit dar fermecător, se simțea acum mai președinte decât se simțise vreun președinte autentic vreodată. Morro îi stătea alături. Chiar și un monstru inuman - și el nu se dovedise ca atare - avea latura umană: nu-i este dat fiecărui om să le prezinte oaspeților săi un președinte.

Ryder, cu un pahar în mână, se plimba prin încăpere,

schimbând câteva vorbe inconsecvente cu cei pe care-i întâlnea. Se apropia de o persoană, poate a cincea sau a șasea cu care flecărea și-i spuse:

— Ești doctorul Healey.

— Da. De unde știi?

Ryder nu-i spuse de unde știa. Studiase prea multe fotografii, prea mult timp.

— Îți poți menține o față lipsită de expresie?

Healey îl privi, reținându-și o față lipsită de expresie.

— Da.

Mă numesc Ryder.

— Oh, da?

Healey zâmbi chelnerului care le umplea paharele.

— Unde-i butonul? Întrerupătorul?

— La dreapta. Ascensorul. Patru camere, cea de-a patra.

Ryder se îndepărtă, mai vorbi cu una sau două persoane, apoi, accidental, se ciocni iar de Healey.

— Să nu-i spui nimănui. Nici lui Susan.

Știa că respectiva referință i-ar fi acreditat credibilitatea, fără umbră de îndoială.

— În a patra cameră?

— O cabină mică. Are ușă de oțel în interior. El are cheia. Butonul e înăuntru.

— Gărzi?

— Patru. Șase. Și în curte.

Ryder se îndepărtă și se așeză. Healey trecu întâmplător pe lângă el.

— Sunt scări lângă ascensor.

Ryder nici măcar nu-și ridică privirea.

Observă totuși că fiul lui se descurca magnific. Doctor grijuliu, nu se mișcase de lângă Muldoon, nu-i aruncase o privire mamei sau surorii sale. Merita, reflectă Ryder, să fie promovat ca sergent cel puțin. Niciodată nu i se întâmplase lui Ryder să se gândească la propriul său viitor.

Câteva minute mai târziu, Morro le ceru curtenitor să întrerupă întrevederea. Supuși, ostatecii ieșiră unul după

altul. Nici Susan, nici Peggy nu-l recunoscuseră pe Ryder sau pe Jeff.

Morro se ridică.

— Mă veți scuza, domnilor, voi proceda la o scurtă convorbire particulară cu Președintele. Numai câteva minute, vă asigur.

Privi în jurul camerei. Trei gărzi, înarmate fiecare cu câte un automat Ingram, doi chelneri, fiecare cu câte un pistol ascuns. Exagera cu securitatea: dar așa se supraviețuia și așa supraviețuise de-a lungul acestor ani primejdioși.

— Vino, Abraham.

Cei trei bărbați se ridicară și o porniră de-a lungul coridorului spre cea de-a doua ușă spre dreapta. Ajunseră într-o cameră mică, aproape posomorâtă, numai cu masă și câteva scaune. Morro spuse:

— Am venit să discutăm importante probleme de finanțe, domnule Președinte. Bani mulți.

Hillary oftă.

— Sinceritatea ta - deși tulburătoare - e reconfortantă. Nu a mai rămas nimic din scotch-ul ăla fain?

— Cerul - sau ar trebui să spun Allah - ne învață să nu fim necurtenitori cu liderul - mă rog, n-are importanță al cui anume. Ați menționat inevitabilul. Îți trebuie multă minte ca să accepți inevitabilul.

Se așeză în tăcere, în timp ce Dubois aduse pahare și o sticlă cu ceea ce părea a fi inevitabilul: adică sticla cu Glenfiddich. Le puse pe măsuța din fața lui Morro. Acesta privi în tăcere în timp ce Dubois turnă, apoi își ridică paharul. Dar nu a toast. Spuse.

— Ultima sumă a negocierii?

— Ai să înțelegi de ce am vrut să vorbesc cu tine în particular. Eu, Președintele Statelor Unite, am sentimentul că vând Statele Unite. Zece miliarde de dolari.

— Să bem pentru asta.

Ryder, cu paharul în mână, se plimba încet, fără țintă, în jurul încăperii. După cum fusese instruit, în buzunarul pardesiului își apăsase butonul pixului de șase ori și, după cum i se spusese, vârful de scris se desprinse a șasea oară. Harlinson stătea aproape de unul din chelneri. Greenshaw tocmai mai comandase ceva de băut.

Muldoon - Ludwig Johnson - stătea cu spatele la ei. Tremura și scotea un geamăt bizar. Jeff se aplecă pe dată pe deasupra lui, cu mâna pe puls și stetoscopul pe inimă. Se putea vedea că fața lui Jeff se înăsprește. Îl dezbrăcă pe Muldoon de haină, îi desfăcu vesta masivă și începu să facă ceva ce niciuna din gărzi nu putu să vadă.

Totuși, un gardian spuse:

— Ce s-a întâmplat?

— Gura!

Vocea lui Jeff suna foarte tăios.

— Îi este foarte rău. Masaj pe inimă.

Privi la Bonn.

— Ridică-l de spate.

Bonn se aplecă să-l ridice și în timpul ăsta se auzi un sunet slab, de fermoar care se deschide. Ryder înjură în sinea lui. Se presupunea că fermoarele de plastic nu fac zgomot. Gardianul care vorbise făcu un pas înainte. Fața îi era suspicioasă și nesigură.

— Ce-a fost asta?

Cel mai apropiat gardian era numai la un metru de Ryder. Chiar și cu un pix, era imposibil să greșești ținta. Gardianul scoase un oftat straniu, se chirci și se prăbuși pe laterală la podea. Ceilalți doi gardieni se întoarseră și priviră uluiți, nevenindu-le să creadă. Se hliziră aproape trei secunde, un timp ridicol de lung pentru Myron Bonn, savantul din Donnemara, care reuși să-i împuște pe amândoi în inimă cu un Smith & Wesson cu amortizor. În aceeași clipă Greenshaw îl lovi pe omul care se apleca deasupra lui și Harlinson făcu același lucru cu celălalt chelner care-i stătea în față. Johnson purta pe sub cămașă

un corsaj care se închidea cu fermoar și care-l făcea să arate de două ori mai gras. Mai jos, avea o acoperitoare de cauciuc, groasă de treizeci de centimetri, unde trebuia să-i atârne partea de jos a stomacului. Lipită de piele, purta o altă foaie de cauciuc, nu atât de groasă, foaie cu care se munciseră cei trei machiori aproape șase ore, ca să reușească să redea caracteristicile corporale ale lui Muldoon. Între cele două straturi de cauciuc, se aflau trei pistoale învelite în cauciuc și părțile componente de la două automate Kalașnikov. Lui Ryder și fiului său nu le trebuiră mai mult de un minut ca să le reasambleze.

Ryder spuse:

— Bonn, rămâi de pază. Stai în afara ușii. Oricine ar trece pe coridor, indiferent pe ce parte, știi ce să faci cu el.

— O să reușesc să-mi termin teza? Un doctorat, da?

— O să vin la ceremonia de decernare a diplomei tale. Jeff, colonele Greenshaw, domnule Harlinson: sunt gărzi înarmate afară, în curte. Nu-mi pasă cât zgomot faceți. Omorâți-i.

— Tată!

Vocea lui Jeff era lipsită de culoare, șocată, suna implorator.

— Dă-i Kalașnikovul lui Bonn. Oamenii ăștia ar fi ucis milioane din californienii noștri.

— Dar, Dumnezeule! Tată!

— Mama ta…

Jeff ieși. Greenshaw și Harlinson îl urmară. Bonn și Ryder ieșiră după ei pe coridor și atunci făcu Ryder prima lui greșeală, de când posacul lui de locotenenții chemase la el și-l informase despre atacul de la San Ruffino. De fapt, nu era o greșeală; nu avea de unde să știe unde-l duseseră Morro și Dubois pe Hillary. Era numai extrem de obosit. În mod normal, ar fi luat în calcul posibilitatea ca Morro să se fi dus într-o încăpere situată între locul în care stătea el acum și ascensor, în jos, spre caverne. Dar era foarte, foarte obosit. Toată lumea îl privea ca pe un om de fier,

indestructibil. Dar niciun om nu este indestructibil. Niciun om nu este de fier.

Ascultă clănțănitul automatelor Kalașnikov și se întrebă dacă Jeff îl va ierta vreodată. Probabil nu, gândi el, și era prea puțină consolare să afle că milioane de californieni l-ar fi iertat. Dacă l-ar fi iertat. Încă nu. Încă nu sunase ora.

Pe coridor Dubois tocmai ieșea dintr-o cameră cu arma în mână, urmat de Morro, care-l târa pe Hillary după el. Ryder își ridică Kalașnikovul și Dubois căzu, mort deși Ryder, nici măcar nu apăsase pe trăgaci. Viitorul doctor în filozofie își câștiga diploma.

Morro o luă la goană, trăgându-și scutul uman după el. Ușa ascensorului era la patru metri.

— Rămâi pe loc, spuse Ryder.

Vocea îi era ciudat de calmă.

— Hillary, ferește, atenție la stânga!

Își potrivi Kalașnikovul pe regim manual și apăsă pe trăgaci. Nu ar fi voit să o facă, ura faptul că trebuia și o facă. Hillary era recunoscut drept inepuizabil, dar rămăsese, cum se dovedise în acea noapte, o ființă straniu de umană. Brav, vesel, curajos și uman: numai că așa erau milioane de californieni.

Glontele nimeri în umărul stâng al lui Morro. Acesta nu țipă, nu strigă, ci numai mormăi, continuând să-l târască pe Hillary cu el spre ascensor. Ușa era deschisă. Îl zvârli pe Hillary înăuntru și era pe punctul de a dispărea și el când cel de-al doilea glonte îl izbi în femur. De data aceasta scoase un strigăt. Un om obișnuit, cu un femur sfărâmat, fie ar fi leșinat, fie ar fi așteptat să vină o ambulanță; după impactul inițial al unei răniri serioase, nu simți mare durere, ești doar șocat, amuțești: durerea vine după aceea. Dar Morro, așa cum îl cunoștea lumea, nu era un om obișnuit; ușa liftului se închise și sunetul șuierător, în timp ce cobora, era dovada că Morro mai era destul de conștient ca să poată apăsa pe butonul de coborâre.

Ryder ajunse în fața ușii oarbe a liftului și se opri. O

secundă, două, trei, nu-i trecu prin minte decât că Morro își croia drum spre butonul apocaliptic. Apoi își aminti ce spusese Healey. Scările.

Se aflau la numai cinci picioare distanță și nu erau luminate. Trebuia să fie pe undeva un bec, dar nu știa unde să găsească întrerupătorul. Se poticni la primul etaj, într-un întuneric complet și simți că se izbise de un zid. Erau rampele scărilor. O luă la dreapta, găsi următorul etaj și de data asta fu destul de atent, ca să-i anticipeze capătul. Automat, cum de altfel face multă lume, numără treptele unui etaj. Treisprezece. Bătrâne Ryder, gândi el furios, chiar și un cercetaș flăcăiandru s-ar fi gândit să-și ia o lanternă. Coborî cel de-al treilea etaj cu mare atenție. Al patrulea fu mai ușor, fiindcă până acolo ajungea lumina.

Liftul era acolo, cu ușile deschise. Hillary zăcea înăuntru, ametit, sprijinit de o latură, masându-și ceafa. Nu-l văzu pe Ryder dar nici Ryder nu-l văzu pe el. În față erau o serie de încăperi. *A patra*, spusese Healey. Ryder ajunse la cea de-a patra și apoi îl văzu pe Morro înăuntrul micii cabine de placaj, târându-și picioarele, cu o cheie în mână. Probabil că se târâse până acolo pe podea, ca un animal rănit, întrucât piciorul nu-l mai ajuta.

Morro bâjbâi cu cheia și reuși să deschidă ușa. Odată ajuns înăuntru șovăi, un visător nebun, într-o lume a unui visător nebun. Ryder își ridică Kalașnikovul. Nu era o foarte mare urgență. Avea timp.

Spuse:

— Oprește, Morro, oprește! Te rog, oprește-te!

Morro era cumplit de rănit. Dar de data asta și mintea trebuie să îi fi fost aidoma. Deși, chiar sănătos la trup și minte, ar fi procedat probabil în același fel: bolnavi sau sănătoși, pentru cei din fericire numai câțiva Morro din lume, fanatismul e singura lor forță, de susținere, resortul ființei lor.

Morro reușise să ajungă la o cutie metalică, calibrată, cu cadran și începuse să scoată acoperitoarea de plastic

transparent care acoperea un buton roșu. Ryder era la trei metri de el.

Prea departe ca să-l poată opri.

Își potrivi Kalașnikovul pe automat…

Susan spuse:

— Cum poți bea whisky-ul blestematului aceluia?

— Orice port e bun pe furtună.

Susan plângea și tremura, o combinație pe care Ryder nu o mai văzuse înainte. Își petrecu brațele în jurul fiicei lui, care stătea pe celălalt braț al fotoliului și dădu din cap aprobator spre un punct aflat dincolo de biroul lui Morro, acolo unde Burnett conducea un seminar.

— E destul de bun pentru un profesor.

— Te rog, taci. Știi, aproape că-mi place cum arăți acum. Poate că ar trebui să rămâi așa.

Ryder mai sorbi din Glendfiddich, în tăcere.

Ea spuse:

— Într-un fel, îmi pare rău. În regulă, era un tip diabolic. Dar unul foarte gentil.

Ryder știa însă cum să-și păstreze locul în sufletul ei. Rămase tăcut.

— Sfârșitul unui coșmar, spuse Susan. Întotdeauna se termină cu bine.

— Da. Primul elicopter trebuie să sosească în zece minute. Cu un pat pentru dumneavoastră, tânără doamnă. Întotdeauna se termină cu bine? Poate. S-ar putea să fim la fel de norocoși ca Myron Bonn, aici de față și să scăpăm de execuție. Dar poate că nu. Nu știu. Undeva în întuneric, monstrul încă mai așteaptă, chircit în prag.

— Ce Dumnezeu vrei să spui, John? N-ai vorbit niciodată în felul ăsta.

— Adevărat. Așa a spus un profesor în CalTech. Cred că ar trebui poate să ne mutăm în New Orleans.

— Pentru numele Domnului, de ce?

— N-o să fie niciodată un cutremur acolo.

CUPRINS

CAPITOLUL UNU.....5

CAPITOLUL DOI.....31

CAPITOLUL TREI.....57

CAPITOLUL PATRU.....80

CAPITOLUL CINCI.....119

CAPITOLUL ȘASE.....143

CAPITOLUL ȘAPTE.....161

CAPITOLUL OPT.....186

CAPITOLUL NOUĂ.....225

CAPITOLUL ZECE.....253

CAPITOLUL UNSPREZECE.....282

CAPITOLUL DOISPREZECE.....307

CAPITOLUL TREISPREZECE.....325

Tipărit la Imprimeria „BACOVIA” BACĂU Str. Mioriței nr. 27